

0-45к

ЛЬВІВСЬКО - АРХІЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

РІЧНИК XXXIX — 1926

ЛЬВІВ

НАКЛАДОМ ГР.-КАТ. МИТРОПОЛИЧОГО ОРДИНАРІАТУ

ЛБ АН УРСР
1926
4842

ЛЬВІВСЬКА ДОСЛІДНА
БІБЛІОТЕКА
4843

ЛРВІВСРКО-АРХІЄПАРХІЦРНІ

ВІДОМОСТІ

ЗМІСТ.

Ч. I.

	Стор.
Продовження Ювілейного Року [Енцикліка Папи Пія XI.]	1
Розпорядження в справі ювілею	5
Утворення Епархіального Фонду	5
Продаж ерекц. поля церквей матерній і придучення	6
Справи аренди і найму церковних і ерекціональних недвижимо- стей	9
Здержання продажі ерекціонального поля на заплата маєтково- вого податку	9
Розпорядок в справі виконання постанови 8. арт. Конкордату	10
Застановлення помірів перепроваджених через евіденції ка- тастрів на жадання сторін	10
Затвердження рішень Надзвичайних Загальних Зборів вдовичо- сиротинського Архієпархіального фонду	10
В справі дослідів церковних старинностей	11
Розпорядження в справі урядових титулятур	11
Про судове заступництво церквей і парохій	12
Аренда ерекціональних ґрунтів у вакуючих парохіях	13
Уділювання відпустів	16
Розрішування від посту	16
Роківщина дяків	16
Вишукання метрики	16
Замкнення рахунків Запом. Фонду вдів і сиріт по гр.-кат. свя- щенниках Львівської Аепархії за 1925 р.	17
Хроніка	18
Посмертні згадки	20

Ч. II.

Про установлення свята Господа Нашого Ісуса Христа-Царя [Енцикліка Папи Пія XI.]	1
Посланіє до Духовенства Митрополита Кир Андрея	13
Закон про адміністрацію церковних дібр	17
Закон про обовязок метрикальних копій	25
Візитанія шкіл	26
Конкурс на прийяття кандидатів до гр.-кат. Дух. Сем. у Львові на шкільний рік 1926/27.	26
Про українську христ. організацію і її орган „Нову Зорю”	27
Відпустка священників з АЕпархії	27
В справі редуції Літургій Релігійного фонду і тих легатових Літургій, яких фонди здевалюовані	28
Поведення вірних підчас Служби Божої і літургійний спів	29
Збірка на покриття коштів будови церкви	30
Розпорядок Мін. освіти в справі винагороди душпастирів за уділювання науки релігії в прилюдних всенародніх школах	30
В справі будинків, котрі належали колись церкві	31

Принес оштемплювання метрик і свідоцтв	31
Податок за мешканця парохіяльне	32
Мельдування військових священників в резерві	32
Подання до світських властей	32
Пренумерата АЕл. Відомостей	32
Речинець конкурс. іспиту	33
Збірка на церков в Маріямноді	33
Конкурс на дяка	33
Нові книжки	33
Хроніка	33
Поклик до Всеч. Духовенства Кооперативи «Достав»	38
Посмертні згадки	39
Оголошення Земельного Банку Гіпотечного	40

Ч. III.

† о. Д-р Писиф Боцян	1
Закон в справі кан. інституції	2
Про стисле заховання церковних обрядів	2
Доконачні дати стану маєткового в парохії	4
Виймкове позволення на продаж поля	4
Хорі кандидати	4
Екзеквования маєткового податку	5
Щоденні молитви в учит. семин.	5
Підручник до навчання релігії в I. і II. кл. народ.	5
Видавання метрик осіб, що перебувають заграницею	6
Ведення метрик військових осіб і їх родин через військове Духовенство	6
Метрики з емігранції	6
Статистичні викази	6
В справі дозволів військових властей на заключення супружества	6
Обезпечення церков, будинків і движ. майна в „Дністрі“	6
Збірки для погорільців в Зелеві	7
Збірка на храм св. Йосафата в Перемишлі	7
Нові книжки	7
Пісні для церковних хорів	8
Відозва Комітету допомоги вдовам і сиротам	8
Хроніка	8
Посмертні згадки	14

ЛВІВЬСЬКО-АРХІЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

РІЧНИК XXXIX.

Львів, 15. березня 1926.

Ч. I.

Продовження Ювілейного Року.

Пій, Єпископ, Слуга Божих слуг.

Всім вірним у Христі, що будуть читати це письмо, привіт і Апостольське благословення.

Наше серце переповнене вдячністю для Ісуса Христа, нашого Спасителя за Його добрість. Через увесь той Святий Рік, який ми вчора торжественним у римській Церкві прийнятим звичаєм закінчили, дав нам Бог недосяжні потіхи; а на багатьох людей розлив Він богатства своєї благодати і прощення, як милосерний отець. Сотки тисячі вірних паломників з ріжних країв світу, навіть з найдальше віддалених прибули в тому році до того Святого Міста. І всі вони своєю вірою і побожністю дали причину будуватися не тільки самим мешканцям цього міста, котрі рівнож ревно старалися о набуття відпусту, але й цілому католицькому світу, навіть і тим, що стоять поза церквою. При тім воки тіснішими зв'язами злучилися з Апостольським Престолом і з нами. Прегарні овочі закінченого ювілею, за який ми горячо в тім році просили Бога, спонукують нас до того, щоби ми по звичаю наших попередників неперebrані скарби Божого прощення в минулім році доступні лише в Римі, отворили також на рік слідуочий для всіх вірних цілого світу. Нехайже Всечесні Браття наші Єпископи не щадять труду, щоби благодать прощення і відпусту стала участю найбільшого числа людей, нехай всюди в їх епархіях проповідники заохочують людей до покаяння й очищення з гріхів, в проповідях, на святих місіях і духовних вправах. Нехай приготовляють вірних до одержання відпущення кар і набуття відпусту.

Зі згляду на брак духовенства світського і законного Ми постановили відступити від давного звичаю, по якому ювілей поза містом Римом тревав лише пів року. Єпископи нехай вірних, поручених їх опіці, поучать, що мають помолитися на Наше намірення, таке саме, яке означили Ми, отвирючи Святий Рік в Римі, — себто за розширення святої віри, за згоду і мир поміж народами й за поладнання справи святих місць в Палестині згідне з правами католицької церкви.

Тому то повагою Всемогучого Бога, святих Апостолів Петра і Павла і Нашою, цей Великий Ювілей, який обходили ми в святому місті, оцим нашим письмом розтягаємо, на цілий світ католицький і продовжуємо його на цілий слідуочий рік, так, що можна його набутти від вечірні Празника Господнього Законування (Обрізання) до кінця дня 31. грудня наступаючого року 1926.

Всім вірним, обох родів на цілому світі (одначе поза містом Римом і його передмістями), навіть і тим, що в святому минувшому році цей ювілейний відпуст осягнули, нашою Апостольською повагою уділяємо цей благодати, що можуть два рази доступити повного відпущення й прощення гріхів, перший раз за себе або за померших, другий раз

лишень за померших під умовами, що по сповіді і св. Причастю (річна сповідь і великоднє Причасте на цю ціль не вистарчає) протягом біжучого року 1926 побожно відвідають головну церкву і три інші церкви, зглядно публичні каплиці на це призначені, раз на день, через 5 днів по собі наступаючих, або доволі дібраних, чи то природних чи церковних по численню права церковного*) і в нашім наміренню відмовлять побожно до Бога молитви.

Місцеві Владики, чи то сам, чи через своїх деканів, парохів або інших священників, яким на те уділять влади, визначають, як що будуть уважати це за вказане, навіть на цілий рік в єпископській резиденції крім катедральної церкви, а в інших місцевостях крім головної церкви, три інші церкви, які всі вірні мають навідувати. А коли де нема чотирох церков, зглядно публичних каплиць, Владики після свого розуміння самі або через своїх відпоручників мають право позваляти, щоби ті чотири денні відвіджування відбувалися в трех, двох або і одній церкві, коли в якій місцевості нема їх більше.

Узглядняючи собливші обставини і умовини дозволяємо, щоб I) ті що через майже цілий рік суть в подорожі, або на кораблі могли набути один раз ювілейний відпуст, коли прибувши до якоїнебудь станиці 5 разів відвідають головну церкву тої місцевості, а при тім виповнять всі інші приписані умовини. II) Владики чи то самі чи через Деканів, чи настоятелів монастирів під них підлеглих, через парохів або сповідників апробованих в епархії, яким в тій цілі уділять влади, навть стало й поза сповідію, можуть для тих вірних, які мають перешкоди в виконанню приписаних відвідин, відповідно до потреби й обставин їхнє число ограничити й зменшити; можуть дозволити відвідувати церкви не в однім дні, а в довільнім часі, а навіть, коли того потреба можуть зовсім звільнити від відвідин церквей, заміняючи ту умову на інші побожні вчинки, або на яке діло християнського милосердя, відповідне до стану, однак лиш на такі діла, які з иншого згляду не обовязувалиб під гріхом.

До осіб, які мають перепону у відвідуванні церквей, зачисляємо черниці, законниці, терціарки, побожні жінчини, дівчата й інші особи, котрі живуть в дівочих установах, пустинників, тих що ведуть життя радше богомислене ніж чинне, як Трапистів, Камедулів, Картузів; крім того полонених і вязнів і таких клириків, котрі живуть в монастирах або інших домах для поправи; всіх хорих дома чи в шпитали, людей слабого здоровля, тих, що обслуговують хорих і взагалі всіх тих, які для якоїнебудь причини мають перепони відвідувати церкви. То само право мають й робітники, про яких ми згадували в апостольській конституції *Apostolicum muneri* з дня 30. VII. м. р. і всі, що закінчили 70 рік життя.

III. Владикам місцевим вільно також і через делегатів як висше, назначити менше число відвідин церков: а) колегіям духовним чи законним затвердженням через церковну власть; б) брацтвам, побожним союзам і всім стоваришенням світських осіб, які мають на цілі діла католицькі; в) молоді, яка живе в колегіях чи інститутах, зглядно щодня або лише в деякі дні на науку до школи ходить; г) всім вірним, які під проводом пароха або иншого визначеного через пароха священника будуть відвідувати церкви. Однак лише тоді зможуть владика зменшити число відвідин, коли згадані особи йтимуть до церкви всі разом торжественно, хочби й без відзнак.

IV. Коли те є річю неможливою йти улицею більшою громадою,

*) Від вечірні одного дня до вечірні другого дня.

Владики або їх відпоручники можуть ограничити й зменшити число відвідин під умовою, що відвідини церкви будуть громадні і торжественні в самій церкві. Владикам і їх відпоручникам не вільно нікого звільняти від обовязку св. Сповіді і Причастя з виїмком тих, яким на те не дозволяє тяжка хвороба

В справі уділювання властей на ювілейну сповідь сповідникам, одобреним по закону, постановляємо що слідує:

I. Всі влади на розршення, диспензування і замінення дані сповідникам на стало або на який час через Престол Апост. зістають правосильними. Сповідники можуть уживати їх зглядом всіх каяників й поза ювілейною сповідію і кілька разів зглядом самого самого каяника.

II. Законниці, яких сповідники мають звичайно бути по приписам закону осібно апробовані через Владик, можуть ювілейну сповідь відбуту перед якимнебудь одобреним сповідником. Після сеї сповіді звичайний сповідник вже не має ніякого судовластя над законницями.

III. Сповідник одобрений через місцеву Владика або через Нас може при ювілейній сповіді звільнити *in foro sacramentali* від всіх цензур наложених законом або через людей, тайних і явних, задержаних Ординаріатови чи Апостольському Престолови, застережених звичайним або особливим способом (*simpliciter et speciali modo*), також від гріхів хочби найтяжших, задержаних Єпископам і Апост. Престолови. — Сповідник мусить однак наложити спасенну покуту й приказати то, що приписує закон. Не вільно їм увільняти від цензур застережених Апост. Престолови в найособливіший спосіб (*specialissimo modo*) з виїмком гріха *absolutionis complicitis in peccato turpi semel vel bis attentata*. Сповідник розршаючи в ювілейній сповіді каяника від цього гріха, має йому поручити, щоб а) *complici*, коли ще раз прийде до сповіді, звернув увагу на неважність удленого розршення і приказав їй повторити неважні сповіді перед иншим одобреним сповідником; б) щоб по усуненню нагоди до гріха здержався на будуче від слухання сповіді *complicitis*, хочби вже розршеної від гріха *complicitatis*, якщо може це вчинити без згіршення і неслави.

Сповідник коли розршить пенітента від публичної цензури, або від цензури наложеної через людину, має йому поручити, щоб *in foro externo* заховався по приписови права Canon 2251. Нехай однак сповідник уважає, щоби в сповіді нікого не звільняв із цензури, хто не оказує готовости надолуження Церкві найдалше до 6 місяців і до направлення кривди, зглядно згіршення.

IV. Сповідникови не вільно інакше як по приписови Can. 2254 навіть в сповіді розршити тих, які попали в якунебудь цензуру застережену Апост. Престолови конституцією *Pia X Vacante Sede Apostolica*, або зрадили тайну св. *Officium*, або иншу подібну тайну, ані прелатів світських, які мають звичайне судовластя зовнішнього обсягу і висших настоятелів законів, винятих з під влади владик, які впадли публично в цензуру Папі спеціальним способом застережену.

V. Єретики, а особливим способом ті з них, котрі прилюдно голосять ересь, не можуть одержати розршення, хіба перед сповідником вирекуться заблудження і направлять згіршення яке дали вони. Подібно ті, що належать до секти масонів або інших того роду заборонених товариств, не можуть отримати розршення, доки не вирекуться перед сповідником секти і не сповіять того, що приписує закон, не вступають зі секти і не направлять згіршення.

VI. Хто добра або права церковні набув без позволення, не може одержати розршення, як довго церкві не задоситьучинив зглядно не прирікши шире, що в найближшому часі це зділає.

VII. Хто фалшиво обжалував о грішну намову (солідацію), не може одержати розрешення, доки формально не відкличе обжалування, або не окаже готовости до найскорішого відкликання і направлення кривди, зділаної клеветою.

VIII. Сповідник може, але тільки в ювілейній сповіді, для справедливої причини увільнити від всіх приватних обітів навіть застерєжених Апост. Престолами і стверджених присягою, заміняючи їх на інші побожні вчинки; вільно йому також увільнити від обіту совершенної і досмертної чистоти, заміняючи його на інші побожні діла, хочби цей обіт спершу прилюдно був зложений в законі чи монастиреви і хотяйби по знесенню через диспензу інших обітів тої самої професії був остався nadalше важним. Цей власти сповідник не має зглядом духовних обовязаних до безженства. Обіт з якого випливає якесь право особи третої через ню приняте не може бути замінений тільки за її виразною і добровільною згодою. Обіт не грішити або інші обіти, що відносяться до покаяння, вільно сповідникови замінити лише на такі вчинки, які таксамо здержують від грха. Сповідник може духовного каяника в сповіді ювілейній і тільки в совісти увільнити від неключимости (irregularitas) походячої з тайної провини (ex delicto occulto) але лишень в тій цілі, щоби каяник уникаючи знеславлення і згіршення міг виконувати вже приняті свячення. В случаю неключимости задля добровільного чоловікоубийства, або зігнання плоду effectu secuto (can. 975 § 4) сповідник, увільняючий пенітента від неключимости, має на него наложити обовязок sub poena reincidentiae т. є під карою поновного попадення в неключимість, віднести найдалі до місяця до св. Конгрегації Poenitentiarum і виконання її поручень.

Так само тільки в совісті і в ювілейній сповіді може уділити розрешення а) від тайної перепони посвоячення в III або II ступені бічної лінії дотикаючи першого а походячої (ex generatione illicita) з незаконного родження, але тільки для уваження вже заключеного супружа, при відновлюванню супружеської згоди а не до заключення супружани до уздоровлення його in radice; б) від тайної супружої перепони злочину neutro machinante (т. є коли ні одна зі сторін не наставала на життя свого першого подруга), й то без згляду на то, чи йде о супружество вже заключене чи намірене. В випадку заключеного вже супружа належить приказати приватне відновлення згоди супружої (canon 1135), а в обох випадках довгу спасенну покуту.

Нашою волею є, щоб все те, що цим письмом постановлено, було виконане і причинилося до розширення овочів ювілею на цілий катол. світ, без згляду на якінебудь противні закони.

А всі відписи чи витяги того письма підписані через публичного нотаря з печаткою мужа поставленого в церковнім достойнстві має ту саму силу, що первопис цього Нашого письма. Нікому не вільно ограничувати висказану в тім письмі Нашу волю, або їй противитись. А хтоби відважився на це, хай знає що стягає на себе гнів Бога Всемогучого і св. Апостолів Петра і Павла.

Дано в Римі у св. Петра дня 25. грудня в празник Рождества Господа нашого Ісуса Христа року 1925. Нашого Первосвященства четвертого.

Кард. Каджіано,

Канцлер.

А. Кард. Фрігвірт,

Пенітенціарій.

Іоан Зані-Капреллі, протонотар Апост.

Домінік Спольверіні, протонотар Апост.

М. † П.

Розпорядження в справі ювілею.

1. В найблизшу неділю по отриманню АЕп. Відомостей всі па рохи, завідателі зглядно сотрудники виголосять проповідь на тему ювілею пригадуючи то, що минушого року про ювілей в Архиепарх. Відомостях було оголошено. Катихити усіх шкіл то саме вчинять в ексортах для молоді; настоятелі і настоятельки монастирів відчитають з того письма св. Отця відповідні уступи на домашній капітулі. Відтак в кількох проповідях час від часу будуть пригадувати благодати ювілею і будуть заохочувати до позискання відпусту через щире покаяння і приписані вчинки.

2. Всім Деканам і завідателям Деканатів уділяє Митр. Орд. власти назначати ті церкви, які належить в кожній місцевості відвідувати і редукувати число відвідин для парохії, яка процесіонально малаби церкви відвідувати. Такі процесії евентуально до сусідних найблизших сіл муслиб відбутися більше разів, ніж по зредукованню конечно буде треба для набуття відпусту в тій цілі, щоби всі парохіяне могли взяти участь у всіх процесіях в достаточнім числі приписаних. Декане тому порозуміються на соборчику декан. що до способу обходу тих ювілейних процесій. В такий сам спосіб моглаб відвідувати церкви шкільна молодь. Декани яко делегати Ординаріату порозуміються в тій справі з оо. катихитами, — Для монастирів мужеських оо. Ігумени будуть в тій справі делегатами Ординаріату; для монастирів сс. Василянок признаємо їх домашню каплицю чи церкву яко місце де мають відбутися відвідування й на випадок, коли весь дім то посіщення буде відбувати спільним богослуженням, Митр. Орд. редукує їх число до половини, так що вистане 5 разів по два богослуження денно; Сестри тих згромадзень законних, які виходять поза монастир, будуть звичайно брати участь у всенародних ювілейних процесіях.

3. Всім апробованим в Епархії сповідникам уділяємо власти, але лише в сповіді, зменшувати число відвідин або їх замінити на інші діла побожні в поодиноких випадках для осіб дійсно перешкоджених у відвідуванню церковей.

Ювілей це велика ласка прощення всяких кар дочасних, на які ми заслужили через наші гріхи. Святий цей Рік повинен бути роком покаяння, роком поправи — роком Божої благодати. Приложім усіх старань Всч. Отці щоби й для нашого народу цей рік був благословенним часом великих ласк Божих.

Від гр.-кат. Митрополитичого Ординаріату.

У Львові, дня 6. березня 19 6.

Андрей, Митрополит.

Ч. 1153/198/МЦ.

Утворення Епархіяльного фонду.

З уваги на те, що по арт. 24 ч. 7 Конкордату, гроші одержані з парцеляції ерекціональних ґрунтів позістають до розпорядимости Церкви, Митр. Ординаріат по вислуханню гадки Капітули і Консистерських Совітників, видає слідуочий Епархіяльний закон:

§ 1. Всі гроші узискані з парцеляції ерекц. ґрунтів при виконанню арт. 24. Конкордату і закону рільного з дня 28/XII 1925., впливають до каси Митр. Консистерії.

§ 2. З тих грошей твориться Епархіяльний фонд.

§ 3. Цілею Епархіяльного фонду буде покривати потреби Епархії.

§ 4. Завідування фондом, льоката і ужиття доходів цього фонду, належить до Адміністраційної Епархіяльної Ради.

Ч. 1154/190/МЦ. Продаж ерекц. поля церквам матерним і прилученим.

В цілі придбання Церквам засобів на а) удержання служби церковної (дяків і паламарів) і б) на забезпечення богослужбових потреб (на закупно вина, світла, церковних одягів, і т. д.) — Митр. Ординаріят, опираючися на артикулах 16 і 24 т. 9 Конкордату, заключеного Апостольським Престолом з Польською Республікою і на артикулі 52 т. 2. закону о виконанню рільної реформи з дня 28/XII 1925 ч. 1 поз. 1 ДЗРП. з 9/1 1926 поручає всім парохам і управителям, в яких парохіях збуває ерекц. поле після забезпечення парохії передбаченої Конкордатом скількості орного поля (ріль) — продати Церквам так матерним як і прилученим поле, котрого обшар згідно з уставою о виконанню рільної реформи не може виносити більше ніж 20 гектарів землі. В місцевостях, в яких не лишається до парцеляції цілих 20 гект. землі, можна Церкві продати й меншу скількість.

Тому, що о. Парохи не можуть рівночасно заступати парохію яко продаючу, а Церков яко купуючу ерекц. поле, Митр. Ординаріят іменує отсим усіх о. Деканів заступниками Церквей матерних і прилучених в їх деканаті, а віцедеканів — заступниками Церквей в парохіях о. Деканів. Де нема заступників деканів, заступає Церков сусідний о. Декан. Начерк контракту купна-продажі, який подається нижше яко взорець А) мається предложити Митр. Ординаріяті і Урядови Земському. По затвердженню начерку через Митр. Ординаріят, мається виготовити остаточний контракт в 4 примірниках, а по легалізації підписів так заступника купуючої Церкви як і заступника продаючої парохії в суді або в нотаря, мається прислати враз з начерком Мит. Ординаріяті. Один примірник контракту відслати належить протягом 8 днів від легалізованя до власті скарбової в цілі виміру скарбової належитости. Прочі примірники мається надіслати до Митр. Ординаріяті, в цілі заосмотрення їх затверджуючою клявулею. Рівночасно мається надіслати часть ціни купна, зложеної при підписанню контракту до каси Митр. Консисторії. Кошти спорядження цього контракту, його легалізація, належитости правні і стемплевї від контракту і від перенесення права власности і всі кошти і належитости інтабуляційні платити в цілости купуюча Церков без відклику до спродаючого приходства. Дальші условини подані у взорі А. Ціну і її часть в готівці платну належить усталити по дійсній вартости ґрунтів, одначе так, шови уможливити Церкві їх набуття. Затверджені контракти перешле Митр. Ординаріят оо. Деканам в цілі внесення до табулі по взірцеві Б.

ВЗОРЕЦЬ А.

Контракт купна - продажі,

який дня нинішного між ґр. кат. парохією в заступленою через о ґр. кат. пароха в яко продаючою з одної а ґр.-кат. Церквою під візванням в заступленою через о. устанавленого розпорядженням) ґр.-кат Митр. Ординаріяті у Львові з дня 1. марта 1926 ч. 1154/190 М. Ц. заступником цієї Церкви яко купуючою з другої сторони під слідуячими условинами заключений зіваст :

І. За свідцтвом книг ґрунтових при суді повітовім в для громади кат ведених, є ґр.-кат. парохія в вписана за властителя між иншими орних парцель ґрунтових ч. кат., входячих в склад реальности, обнятої ч. в. гіп. громади кат.

II. На підставі дозволу ґр.-кат. Митр. Ординаріяті у Львові з дня 1. марта 1926 ч. 1154/190 М. Ц. і з покликком на арт 16 і 24 ал. 9. конкордату заключеного між Апостольським Престолом і Польською Республікою, оголошеного в ч. 72 поз. 501 дневника законів РП. з р. 1925 і на артикул 52 ал. 2, закону з 28 грудня 1925. ч. 1. поз. 1. Дн. зак. РП. з р. 1926 спроває отсим ґр.-кат. парохія в ґр.-кат. Церкві в а ся ґр.-кат. Церков купує орні парцелі ґрунтові рілі ч. к о обшарі моргів квадр., т. є гектарів метрів квадр. враз з всіми до проданих парцель прислугуючими правами і принадлежностями, в границях, як їх продаюча парохія дотепер посідала і посідати мала право, на виключну і необмежену власність купуючої Церкви за добровільно обосторонно умовлену ціну купна в висоті золотих в золоті т. є виразно долярів півн. амер.

III. Заклучаючі контракт сторони заявляють, що цілею контракту є забезпечення удержання для дяка і служби церковної, — забезпечення богослужбових потреб церкви, т. є. видатків на літургічне вино і світло церковне, а о скілько можливе на одежі літургічній, книги церковні і внутрішнє украшення церкви.

Для осягнення цих цілей признає купуюча Церков :

5 моргів ґрунту, згл. дохід з них на удержання дяка при церкві, а 3 морги згл. дохід з них на удержання дальшої служби церковної, а в першій мірі паламара, а дальші ґрунти згл. дохід з них на прочі висше згадані цілі.

IV. З огляду на згадані цілі умовляють сторони сплату устанавленої в уст. 2. ціни купна-продажі в слідуячий спосіб:

А) ціну купна за 5 моргів ґрунту, назначених на удержання дяка і ціну за 3 морги, назначені на удержання паламара і служби церковної т. є разом в зол. в золоті або долярів амер., кредитує продаюча парохія купуючій церкві безпроцентово на цілий час, доки церков цілий дохід з тих 8 (вісьмох) моргів буде дійсно назначати на удержання дяка і служби церковної. — Квота та в висоті ам. долярів або її відповідна часть стає однак сейчас платною, еслиби купуюча Церков дохід з цих вісьмох моргів або з части з них назначила на инші цілі.

Б) Часть ціни купна в квоті долярів ам. платити купуюча Церков продаючій парохії до рук Митр. Ординаріяті у Львові в готівці при підписанню цього контракту: а парохія квітує часть ціни купна в квоті дол. ам.

В) Решту ціни купна в квоті долярів ам. заплатити купуюча Церков продаючій парохії до рук ґр.-кат. Митр. Ординаріяті у Львові в 20 (двайцяти) рівних ратах, припадаючих кожного 1. листопада н. ст. кожного року по на долярів амер. враз з 6 прц. річними відсотками від кождоразово залягаючої тої решти ціни купна. — В случаю незаплатення якої будь рати в умовленім речинці може ґр.-к. Митр. Ординаріят узнати цілу ту умовлену в тім уступі решту ціни купна за запавшу і безпроволочно платну. Крім сего зобовязана буде купуюча Церков від залеглої рати платити законні відсотки проволочи. В случаю евент. дальшої продажі предмету купна через купуючу церков стається після уступу А) закредитована; після уступу В) є ще несплачена ціна купна зараз в цілости платною.

V. Продаюча парохія віддає предмет продажі символічно в посідання купуючої Церкви через підписання сего контракту: віддання

в фізичне посідання на місці до рук заступника Церкви послідує по затвердженню контракту через гр.-кат. Митр. Ординаріят у Львові.

VI. Предмет купна продажі є по книгам ґрунт. вільний від довгів і тягарів. Податки і інші публичні данини від проданого ґрунту платити по день сама продаюча парохія, а від сего дня купуюча Церков.

VII. Продаюча парохія продає предмет продажі загалом, не ручить отже купуючій Церкві за обшар, границі ані якість проданого ґрунту.

VIII. Продаюча гр. кат. парохія в **позволяє** отсим виразно, щоби на підставі сего контракту парцелі ґрунтові ч. кат. з реальности обнятої ч. вик. ґіп. гром. кат. виділено, з них нове тіло табулярне утворено і право власности тогож на річ гр. кат. Церкви в під візванням вписано.

Рівночасно зізвляє купуюча Церков, щоби на карті власности сего, з парцель ч. к. гр.-кат. утворитися маючого тіла табулярного аднотовано **заказ** позбування цієї реальности без зізволення продаючої парохії аж до часу повного сплачення умовленої ціни купна.

IX. Кошта спорядження цього контракту, його легалізації, належности правні і стемплеві від контракту, від перенесення права власности і всі кошта і належитости інтабуляційні платити в цілости купуюча Церква без відклику до спродаючої парохії.

X. Сторони зрікаються права наставання на важність цього контракту з причини покривдження понад половину вартости, похибки або іншої.

XI. Важність цього контракту роблять сторони залежною від затвердження через гр.-кат. Митрополічий Ординаріят у Львові.

..... дня 192.

ВЗОРЕЦЬ Б.

Взір табулярного подання.

Справа ґрунтових книг.

До
Суду повітового

в

Гр. кат. Церков в через о.
декана в

внесення

о впис права власности парцель ґрунтових ч. кат.
гром. кат.

- поодинок
- 2. залучники
- 1. напис.

Світлий Суде!

На підставі заосмотреного в клявулю затвердження через гр. кат. Митр. Ординаріят у Львові контракту купна-продажі з дати ч. ув. Суд. Г

В оригіналі під 1), і відписи для книги збору документів. Під 2) вносить

гр. кат. Церков о позволення і зарядження, щоби парцелі ґрунтові ч. кат. з реальности обнятої вик. ґіп. ч. гр. кат. вилучено, з них нове тіло ґіпотечне утворено і право власности цього нового тіла табулярного на річ гр. кат. Церкви в вписано.

Маючуся видати ухвалу зволить Суд доручити:

- 1) гр. кат. Митр. Ординаріят у Львові.
- 2) купуючій Церкві до рук о. Декана В
- 3) продаючій парохії в до рук о. пароха тамже,
- 4) властивій евіденції катастру і властивій скарбовій власти.

Справи аренди і найму церковних і ерекціональних недвижимостей.

В справах аренди і найму церковних і ерекціональних недвижимостей заряджує Митрополічий Ординаріят;

1) Канонічно інституовані парохі можуть заключати контракти аренди церковних і ерекціональних ґрунтів лише на протяг одного року, в біжучім р. 1926. лише до сегорічного осінного збору, то є до дня 31. жовтня 1926.

2) Чинш аренди за ґрунти церковні вільно побирати з гори лише за один рік, а за ґрунти ерекціональні лише за шість місяців з гори.

3) Важність контрактів аренди на довший протяг часу або з оплатою чиншу аренди за довший час з гори, як се висше постановлено, є залежною від затвердження Митроп. Ординаріят.

4) Мешкальних будинків ерекціональних не вільно безумовно віддавати в наєм, а то з огляду на спричинену законом о охороні льокаторів неможність наступного розвязання найму.

Важність винайму церковних мешкальних будинків чиниться залежним від затвердження Митроп. Ординаріят.

Ч. 715|125|МЦ. Здержання продажі ерекц. поля на заплачення маєткового податку.

Розпорядком з дня 15. VII. 1925. оголошеним до ч. 4.237|514 в числі III. АЕп. Відомостей, дозволено урядам парох. за згодою урядів декан., продати потрібну скількість ерекц. поля, на заплачення маєткового податку, без вношення осібних прошень о дозвіл на цю продаж до Митроп. Консисторії. Це позволення відкликується; на будуче не вільно продавати ерекц. поля на заплачення цього податку, без осібного дозволу Митроп. Консисторії. Наміряючі ще продати ерекц. поле на заплачення маєткового податку, мають внести через уряд декан. прошення до Митроп. Консисторії о дозвіл на цю про-

даж, заподано: 1) квоту визначеного маєткового податку, 2) скількість поля наміченого до продажу і 3) ціну, за яку малоби бути продане.

О. Деканам поручається згідно з цитованим вище розпорядком з дня 15. VII. 1925. предложити Митроп. Консисторії до кінця марта п. р. справоздання про доконану продаж ерекц. поля на маєтковий податок, з поданням громади катастр. в якій продано, числа парцель, їх обшару і ціни, за яку продано.

Ч. 267/36|К. Розпорядок в справі виконання постанови 8. артикулу Конкордату.

По думці 8. артикулу Конкордату Апостольської Столиці з правительством Польщі і ухвали Епископату в Варшаві заряджується, що від тепер належить в неділі і в день третього мая при Службі Божій по „Отпусті“ в многолітственній молитві, що починається словами: „Ихъ святыми молитвами“, пропускаючи слова „благовѣрному імператору нашому“ відчитувати по „всѣхъ отецъ и братію нашу“ слова „Спаси Господи Державу нашу і начальствующаго ея (Імярек)“ і дальш слова молитви аж до кінця.

У всіх інших місцях Служби Божої належить споминати лише духовну власть.

Ч. 7704/1131|МЦ ex 1925. Застановлення помірив перепроваджених через евіденції катастрів на жадання сторін.

Міністерство Скарбу рескриптом з дня 20. VIII. 1925, L. D. P. O. 1356|IV. зависило на час переходовий виконання помірив для приватних сторін через урядовців евіденцій; а спеціально виконання помірив всяких проєктованих поділів (парцеляції) і відграничень. Законом о присяжних землемірах з дня 15. VII. 1925, застережено право виконання згаданих поміривих праць виключно присяжним землемірам. Поручається тому на будуче в поміривих справах звертатись не до урядовців катастру, а тільки до присяжних землемірів, які є одиноко уповажнені до ведення цього роду праць. Присяжними землемірами, управленими виконувати такі роботи в цілім краю, є по думці нового закону з Українців у Львові: інж. Монастирський Витовд, Павлінів 17; інж. Мелень Олександр, Собіщина 4; інж. Рижевський Василь, Пелчинська 22; інж. Свірський Іван, Чарнецького 24; інж. Стефанович Ярослав, Карпінського 15; інж. Федецький Михайло, Тереси 2 б; в Дрогобичі: інж. Дидинський Володимир; в Заліщиках: Чехович Григорій; в Станиславові: Лукач Михайло; в Стрию: Кравців Михайло.

Ч. 825|BC. Затвердження рішень Надзвичайних Загальних Зборів вдовичо-сиротинського Архієпархіального фонду.

На Надзвичайних Загальних Зборах деканальних відпоручників вдовичо-сиротинського фонду, які відбулися дня 31. XII. 1925 р. рішено одноголосно відступити що місяця з платні 10% на вдовичо-сиротинський фонд, як належитість до фонду за рік 1926.

З тих 10% мається 7% виплачувати квартално вдовам і сиротам уповажненим до побирання звичайних датків, 1% призначено на осно-

вання похоронного фонду, з якого по смерті кожного священика будеться виплачувати одноразово його водині значнійшу квоту на кошта похорону (щось в роді „посмертного кварталу“), а 2% призначено на виплату надзвичайних датків, для священичих сиріт, немічних і калік, які переступили вік побирання підмоги, а остають без засобів до життя.

Збори рішили вибрати в усіх деканатах комісії деканальні, які складатимуться з трох членів, предсідника (декана) і двох комісарів. Обовязком деканальної комісії буде: 1) перевести протягом двох місяців від вибору докладну реєстрацію всіх вдів і сиріт священичих Львівської АЦієєзії, і подати до відома комісії імя назвиско їх, імя покійного мужа его послідну душп. посаду, докладний вік сиріт після метрик уродження і сталє місце замешканя куда маєсь пересилати кварталні запомоги, 2) зайнятися стягненням всіх заляглих належитостей до фонду за минулі роки, з окрема за рік 1925, за котрий доси багато священиків не заплатило.

Митрополичий Ординаріят, добачуючи в повисших рішеннях розвязку трудної справи санації фонду який в останніх літах через воєнні події не міг сповняти своєї хосенної задачі, затверджує їх в цілости, висказуючи при тім повне признання за жертвенність Духовенству АЕпархії, яке, не зважаючи на те, що находиться само в скрутнім матеріальнім положенню, своїм рішенням ділиться невеличкою своєю платнею з так потребуєчими вдовами і сиротами священичими.

Ч. 6407/916|МЦ ex 1925. В справі дослідів церковних старинностей.

Бувають випадки, що на терені нашої АЕпархії являються непокликані особи, котрі переводять досліди і фотографиявання старинностей, напр. старинних книг, фелонів, чаш і т. д. по наших церквах, легітимуючися тільки документами особистими, без спеціального дозволу власти духовної і консерваторської

Тому, що є підстава побоюватись, що ті особи переводять досліди не в добрих цілях, а на шкоду, належить на будуче збороняти дозволу на такі досліди.

Подається разом до відома, що до дослідів усіх старинностей так рухомих як і нерухомих в нашій АЕпархії є уповажнений п. д-р І. Свеніцький, директор Нац. Музею у Львові, а зі сторони власти консерваторської є п. д-р Йосиф Пйотровскі, консерватор здобутків штуки і культури.

Ч. 589|РД. Розпорядження в справі урядових титулатур.

Митрополичий Ординаріят зносячи дотеперішний спосіб титулатури, заряджує що слідує:

В урядових письмах до духовних властей маєсь вживати: „До гр.-кат. Митрополичого Ординаріату“, „До гр.-кат. Митрополичої Консисторії“, „До гр.-кат. Деканату“, „До гр.-кат. Уряду парохіяльного.“

До світських властей, до яких всі письма від Духовенства мусять переходити через духовні власти, маєсь їх урядово титулувати: „До Міністерства (Освіти, Справедливости і т. д.) в ...“, „До Воєвідства в ...“, „До Староства в ...“, „До Виділу самоврядування в ...“.

Про судові заступство церковей і парохій.

По причині знесення обов'язку судового заступства через генеральну прокуратуру інституцій церковних (розпорядження Ради Міністрів з 16. XII. 1925), Митр. Консисторія подає до відома урядів парохіяльних слідуючі зегальні уваги про судові заступство Церковей, приходств і церковних фондаций:

Дотеперішнє заступство через ген. прокуратуру перед судами справ церковних інституцій, відносилось лише до корінного майна тих інституцій: не підлягали заступству прокуратури їхні біжучі доходи; фондаций церковні і т. д. заступала прокуратура (і правдоподібно даліше буде заступати) лише до їх уконститування, а цілком не заступала в послідних часах записів на богослужбні фундації. Справи провізоріяльні лишала до заступства самим інтересованим парохам (декрет надв. канцелярії з 1844 р.), уділяючи однак їм радо правних порад і формулярів скарг і т. д.

Важною агендою прокуратури були ґрунтові спори (вїндікації, негаторії, спростовання границь), спори о побір дерева, вільне мливо, інтервенція в справах спадкових (заступство побожних записів на церкві, дзвони і т. д., інтабуляція записаних на церков ґрунтів, процеси о ті записи, оцінювання контрактів церковних і парохіяльних т. д.)

Важною для інституцій церковних була та обставина, що всі ті справи переводила прокуратура безплатно і у всіх тих справах були інституції церковні вільні від всіх стемплевих оплат і що прокуратура послуговалася перед повітовими судами на провінції заступством скарбових або судових урядників, що незвичайно обнижувало кошта процесу.

По заключенню конкордату, відпав надзїр держави над майном Церкви, а також устав інтерес держави в уділюванні Церкві правної поради. Многі уряди парох. запитують, хто має тепер обов'язок заступати перед судом церковні інституції.

Арт 16 конкордату постановляє: „всі польські (т. є положені в Польщі без ріжниць обряду — католицькі) особи церковні і законні мають згідно з приписами загально обов'язуючих законів право набування, відступлення, посідання і завідування згідно з правом канонічним своїм майном движимим і недвижимим, як рівнож право ставати перед усіма інстанціями для оборони своїх цивільних прав“.

1) Від тепер заступає отже на зверх так Церков як і парохію дотичний парох, він є тепер також легітимований до заступства перед судами Церкви і парохії і не потребує — за виїмком алієнації чи заміни дібр — в тій цілі жадної далшої легітимації або делегації, при чім належить пам'ятати, що на внї т. є у відношенню до власти духовної винен парох пристосуватися до приписів канонічного права, як се виразно застерігає вище наведений артикул 16. Конкордату.

2) Особливу увагу звертається на постанову канону 1526, котрий постановляє, що душпастирі не повинні зачинати і провадити іменем Церкви спору, без попередного позволення Владики, даного на письмі або коли справа нагла, по крайній мірі Декана, котрий сейчас обов'язаний повідомити Владику про дане дозволення. Ся постановою говорить про чинні спори, в котрих Церков згл. парохія виступає як позиваючий. В спорах пасивних, де Церков згл. парохія зістала пізвана, позволення Владики до спору булоби безпредметове, тому, що пізваний мусить боронитися, бо в противнім разі т. є в разі неявленняся

пізаного на розправі, запавби проти нього заочний вирок. В случаях отже, де Церков або парохія є пізвані, мусить властивий парох або завідатель на всіх розправах стисло перед визначеною гвдиною явитися і піднятися оборони пізаного. В кождім однак спорі повинен уряд парохіяльний — безпроводочно повідомити Митр. Консисторію, здати їй докладне справоздання про перебіг розправ, як се дотепер діялося в відношенню до прокуратури.

3) Подібно як дотепер чинила се прокуратура в своїх делегаціях до спору, виставлюваних інтересованим парохам, так само Митр. Ординаріят як зверхна власть застерігає собі від хвилі оголошення усіх угод, які іменем Церковей і парохії заключеноби в суді чи то в справах спірних (процесах), чи то в справах неспірних (спадкових, спростовання границь і т. д.) і постановляє, щоби судові заступники церковних інституцій у всіх таких угодах виразно жадали заміщення в угоді клявзулі, що важність заключеної угоди залежить від затвердження її через Митр. Ординаріят у Львові.

4) При тім пригадується, що і позасудові акти, котрі переступають ціль і спосіб порядочного завідування суть після канону 1527 без попередного позволення або затвердження через Владику неважними; особливо вимагане є таке затвердження для актів позбування чи заміни річей церковних і приходських, а в першій мірі корінного майна сих інституцій.

Заступство судові Церковей і парохії є від тепер не лише правом але також обов'язком оо. парохів і осіб, котрим Ординаріят поручив завідування даної парохії, ніяк не можна вимовитися від заступства тим, що парох згл. завідатель не має фондів на провадження спору, який Митр. Ординаріят узнає за конечний, особливо не вільно ухилитися оборони Церкви і парохії в разі запізвання їх перед судом.

5) Оскільки спір не представляє видів вигнання, то Митр. Ординаріят на внесення пароха чи завідателя позволить на узнання права противної сторони, або згодиться на закщючення угоди — ніяк одначе не може з гори згодитися, щоби Церков або парохія позістала без правної опіки і оборони длятого лише, що процес може много коштувати.

6) З огляду на се, що провадження спорів вимагає правничих відомостей так, що в многих случаях не буде можна обійтися без помочи адвоката, а передовсім у всіх спорах перед трибуналом, де заступство адвоката є примусовим, буде провадження спорів тепер кошовніше.

Конечні кошти на ведення спорів для Церкви належить покривати з церковної скарбони, кошта спорів парохій мусять як і дотепер це було покривати самі парохи згл. завідателі.

7) У всіх питаннях правно судових, особливо в теперішних справах, де можна обійтися без адвоката, можуть уряди парохіяльні звертатися до Митр. Консисторії о раду і вказівки.

Ч. 1575|290|МЦ. Аренда ерекціональних ґрунтів у вакуючих парохіях.

Після обов'язуючих законів по заключенню конкордату, аренда ерекц. ґрунтів у вакуючих парохіях належить до Митр. Ординаріату. В звязи з тим, подається до відома Духовенства слідуючі постанови:

1. В біжучім 1926 р. можна взяти в аренду ерекц. ґрунт у вакуючих парохіях на протяг часу від 31. 3. до 31. 8. 1926. з тим, що збір деяких плодів (осінних) може наступити і по тім речинци.

2. В осени 1926 р. можна буде винаймити ґрунт на протяг року вже 1. 8. з тим, що віддання в посідання наступить по зібранню плодів через попередних арендаторів.

3. В парохіях, в котрих лишилася вдова або сироти в першому році по смерті священника винаймається весь ґрунт вдові і місцевому завідателеви по половині так, що збором з кожної парцелі будуть вони в осени ділитися на половину. З засіяного поля озиминою в осени минушого року, половина припаде тому, хто засіяв, а друга половина лишається до поділу між винаймаючих: вдову і місцевого завідателя.

4. Коли місцевий завідатель не внесе оферти на винайм, може пошлена вдова або сироти винаймити ерекц. ґрунт в цілости.

5. Ціну викличну аренди усталить Деканальна Рада відповідно до місцевих цін і обставин і пропозити Епархіяльній Раді до затвердження.

6. З контракту аренди є виняті: мешкання, господарські будинки, огорог, сад і ліс. Дім, будинки, сад і огорог уживати мають спільно місцевий завідатель і вдова. На вируб дерева з ліса на не об х і д н у п о т р е б у опалення мешкання мусять мати так завідатель, як і вдова письменно позволення Деканальної Ради, яка пропозити його Епархіяльній Раді до затвердження.

7. Опал зі сервітуту ділиться на місяці і уживають його по половині місячної пайки завідатель і вдова до часу обсади парохії сталим парохом.

8. В вакуючих парохіях, де нема місцевого завідателя ані вдови, виключається з під аренди дім, будинки, огорог і сад і позіставляється огорог і сад завідателеви екс. до уживання, а дім і будинки під нагляд з тим, що за їх цілість відповідає.

9. За всякі ушкодження в коріннім маєтку, як в мешканню, будинках, огородах, садах, огородженнях, відповідають беручі в аренду після цивільного закона.

10. По сконстатованню заподіяної шкоди завідателем або вдовою і по усталенню її висоти через Деканальну Раду, за ореченням прибраних запряжених місцевих знатоків, наложити Митр. Ординаріят на беручих в аренду обовязок покриття цієї шкоди в цілости і стягне їм з місячних поборів в ратах не перевищаючих $\frac{1}{5}$ поборів.

11. Завідателі мають обовязок подбати, щоби будинки були заасекуровані від огню і щоби премія була на час заплачена.

12. Подається взорець контрактів аренди, після котрих мається їх списувати з беручими в аренду. До винайму іменем Ординаріяту уповажнюється Деканальну Раду, іменем котрої контракт підписує о. Декан і предкладає його Епархіяльній Раді до затвердження.

13. Податки і всякі данини платять беручі в аренду.

14. Рік економічний числиться від тепер від 1. 8. до 31. 7. сліду-ючого року.

Контракт аренди,

який дня нинішного між гр.-кат. приходством в..... ділаючим через о..... гр. кат..... в..... устан-овленого письмом гр. кат. Митр. Ординаріяту у Львові з..... ч..... заступника цього на тепер опорожненого приходства, яко да-ючим в аренду з одної, а..... як беручим в аренду з другої сторони під слідуючими услів'ями заключений зістав;

I. Гр. кат. приходство в..... дає отсим темпоралії цього при-ходства, складаючися з ґрунтів орних, лук, пасовиск, сіножатий, бу-

динків господарських (права побору дерева опалового, вільного млива, проскурного) і т. д. в таких границях, скількості і мір, в яких послід-ний бенефіціант їх посідав і уживав і уживати мав право п..... (о)..... в аренду на час від..... до..... Від а р е н д и в и л у ч у є т ь с я мешкання в приходськїм домі, город і сад при тімже, парцелі лісові ч. кат..... і парцелі ґрунт. ч. кат..... гр.м. кат.....

II. Чинш аренди, який п. (о)..... винен заплатити впрост до рук гр. кат. Митр. Ординаріяту у Львові, устанавляють сторони згідно на квоту..... т. є словами..... до-лярів півн. амер. за (один рік) цілий час аренди, умовлений в уст. першїм.

Половину цього чиншу заплатив беручий в аренду при підписанню цього контракту, а другу половину чиншу т. є квоту..... сло-вами..... долярів амер. зобовязується беручий в аренду заплатити приходству в..... до рук гр. кат. Митр, Орд. у Львові найпізнійше до дня..... р.....

В разі незаплатення цієї квоти в умовленім речинци буде винен беручий в аренду заплатити приходству також законні відсотки про-волоки від дня платности до дня дійсної заплати.

Заразом годиться беручий в аренду о..... на те, щоби в разі незаплатення через нього чиншу аренди в умовленім дні, гр. кат. Ординаріят обернув належні йому службові побори на покриття чиншу, що не увільняє однак о..... від обовязку безпроволочної заплати чиншу.

III. Тому що заплата половини умовленого чиншу уже наступила, віддає гр.-кат. приходство предмет аренди п. (о)..... в арендне посідання. — Віддане в аренду послїдує ричалтово. Приходство не відповідає за евентуальні шкоди, еслиби беручий в аренду поніс в на-слідок неурожаю, непогоди, пожежі, війни або інших елементарних бід, ані також не ручить за жадну рубрику доходів так, що беручий в аренду не може в жаднім случаю підносити жадних претенсій о ви-нагороду або о зниженню або опуст чиншу аренди.

IV. Беручий в аренду не є управнений предмету аренди віддавати в підаренду або на т. зв. спілку без виразного зізволення гр.-кат. Ми-трополичого Ординаріяту у Львові.

V. Соломи і навозу, випродукованих на предметі аренди, не вільно беручому в аренду під жадним позором ані вивозити ані спродавати. Навіз має бути ужитий до гноєння ерекц. поля, околоту на покриття ушкоджених дахів арендованих господарських будинків.

За вивезену або спродану солому зобовязаний беручий в аренду звернути подвійну торгову ціну, котру вільно гр.-кат. Ординарія-тови потрутити з місячних службових поборів о беручого в аренду.

VI. Беручий в аренду зобовязаний дбати о удержання будинків мешкальних і господарських, мостів, огорожень і плотів предмету аренди в стані як їх описано в долученім до цього контракту, підписа-нім через обі сторони інвентарю. Менші направки має він сам власним коштом переводити, о потребі більших направок має він по-відомити Митр. Ординаріят.

VII. Надзїр над предметом аренди виконує з рамени Ординаріяту Деканальна Рада, котра має особлившу увагу звертати на те, щоби беручий в аренду перестерігав обовязків з уст. VI. і щоби не витинав і не ушкоджував дерев овочевих і інших. Беручий в аренду винен приміюватися до вказівок Деканальної Ради і занехати чинностей, які шкодять предметови аренди.

Ч. 10-орд.

ХРОНІКА.

Крилошанські відзнаки отримали:

о. Баричко Мих., парох в Ширці, о. Шуровский, парох в Марковій, о. Цегельський Євген, парох в Янові, о. Семчишин Дмитро, сотр. архик. у Львові, о. Бучацький Олександр, катихит у Львові, о. Підгородецький Людвик, парох Солонки, о. Кіжик Петро, парох в Лубянках, о. Березинський Іван, пар. в Переволочній, о. Височанський Роман, сотр. в Стрию, о. Довгий Яків, пар. в Ходорові, о. Калинович Сильвестер, пар. в Буську, о. Курчаба Іван, пар. в Вирові, о. Прокопович Мик., пар. в Юнашкові, о. Дикий Йосиф, пар. в Мартинові, о. Гарух Петро, пар. в Незнанові, о. Яримович Йосиф, пар. в Настасові, о. Заверуха Іван, пар. в Жукові, о. Кочій Лев, пар. в Березовиці вел., о. Луцишин Іван, пар. в Осталовичах, о. Балюта Мартин, пар. в Ясенові, о. Іванчук Семен, пар. в Козові, о. Лотоцький Корнилій, пар. в Литвинові, о. Павула Василь, пар. в Смільні, о. Онуферко Антін, пар. в Кривім, о. Зазуляк Іван, пар. в Рожиськах, о. Охримович Богдан, пар. в Завадові, о. Романовський Дмитро, пар. в Дмитрю, о. Кордуба Петро, парох в Містках. Ч. 4349/25 о. Роман Охримович, парох Вороцова.

Іменування:

Ч. 139: о. д-р Йосиф Сліпий, проф. св. Богослов'я у Львові, ректором Духовної Семинарії у Львові. — Ч. 139: о. д-р Василь Лаба, проф. релігії в гімн. у Львові, місторектором Дух. Семинарії у Львові. — Ч. 139: о. д-р Василь Василик і о. Олександр Малиновський, префектами Дух. Семинарії у Львові. — Ч. 7972: о. Климентій Слюзар, парох в Сушині, Деканом Микулинецького дек. Ч. 7207/25: Нотаром Митр. Суду церк. іменованій о. Цицькевич, Іван регістрант.

Канонічну інституцію одержали: Ч. 7950: о. Зенон Каленюк на Розгірчє, дек. Любінецьк. — Ч. 7320: о. Юліян Фіцалович на Німшин, дек. Галицького. — Ч. 872: о. Іван Сухаровський на Тисів, дек. Болехівського.

Душпастирські посади отримали: Ч. 547: о. Юліян Ших, парох в Довгім Перем. Епархії, екс. зав. в Сопоті. — Ч. 739: о. Петро Гарасимів, екс. зав. в Висоцьку, дек. Брідського. — Ч. 418: о. Теодор Ліщинський, зав. в Мшанці, дек. Озірянськ. — Ч. 235: о. Николай Цегельський, прив. сотр. з прав. управи в Висипівцях, дек. Зборівськ. — Ч. 275: о. Йосиф Мицак, екс. зав. в Стремільчу, дек. Лопатинськ. — Ч. 858: о. Ігнатій Козак, завідат. в Корчині, дек. Скільського. — Ч. 223: о. Михайло Лада, сотр. при Архикат. Храмі св. Юра у Львові. — Ч. 209: Монастир ОО. Студитів в Уневі завід. в Уневі. — Ч. 7889: о. Ференц Михайло, екс. зав. в Дашаві. — Ч. 7628: о. Михайло Мартинок, прив. сотр. в Бірках вел. — Ч. 7862: о. Василь Максимець, прив. сот. в Журові, дек. Бурштинськ. — Ч. 7781: о. Филип Чолій, екс. зав. в Котузові, дек. Зарваницького.

Ч. 462: о. Михайло Лада, сотр. при Архикат. храмі св. Юра у Львові, референтом справ супружних.

Увільнення від конк. іспиту отримали: Ч. 397: о. Іван Костельний, на 6 літ. — Ч. 314: о. Климентій Слюзар, на 6 літ. — Ч. 7001: о. Маріян Волошинський, на 6 літ. — Ч. 96: о. Николай Бобиляк, на 6 літ. — Ч. 234: о. Юрій Колодій продовження попер. іспиту до кінця 1926 р.

Душпастирські посади отримали:

Ч. 1008: о. Яценків Володимир на Клепарові, дек. Львівськ. — Ч. 1128: о. Старух Микола, завід. в Коростові, дек. Скільськ. — Ч. 13:

о. Височанський Роман, сотр. І. в Стрию. — Ч. 1113: о. Яструбецький Григорій, сотр. в Лубянках вижних. — Ч. 1006: о. Масяк Степан, завід. в Оравчику, дек. Скільськ. — Ч. 1009: о. Служинський Микола, сотр. в Довгій Калуськ. — Ч. 1005: о. Бурак Микола, зав. в Пліснях, дек. Зборів. — Ч. 1112: о. Литвин Боган, сотр. в Долині, дек. Долинського. — Ч. 1110: Кіржецький Степан, сотр. в Вистовій, дек. Калуського. — Ч. 1107: о. Ганас Роман, сотр. в Глинянах Заст. — Ч. 1111: о. Ворона Омелян, в Свіржі, дек. Перемишлянськ. — Ч. 1355: о. Познаховський Володимир, зав. в Краснім, дек. Буськ. — Ч. 2352: о. Городецький Степан, прив. сотр. в Ставі, дек. Любінецького. — Ч. 466: о. Мудрий Йосиф, зав. в Хашованю, дек. Тухлянськ. — Ч. 1320: о. Луцишин Іван, екс. зав. в Бруховичах, дек. Перемишлянського. — Ч. 1356: о. Пайкуш Іван, прив. сотр. на 3 місяці в Сороках, дек. Яричівського — Ч. 1356: о. Содомора Миколай, в Яричові стар., дек. Яричівск. — Ч. 1236: о. Цегельський Антін, зав. в Кутишу, дек. Залоз. — Ч. 1270: о. Костирка Антін, зав. в Грабівці, дек. Калуськ. — Ч. 1390: о. Павлович Зиновій, прив. сотр. в Києвці, дек. Жидачівського. — Ч. 1129: о. Кінаш Іван, зав. в Стремільчу, дек. Лопатинського.

Канонічну інституцію отримали:

Ч. 1311: о. Лабай Михайло на Убинє, дек. Милятинського. — Ч. 1182: о. Струмінський Михайло на Берлін, дек. Брідського. — Ч. 1477: о. Мінко Петро на Дмитрів, дек. Радохівського. — Ч. 1411: о. Яримович Йосиф на Настасів, дек. Микулинецького. — Ч. 1399: о. Куницький Корнило на Шумляни, дек. Підгаєцького. —

Ординовані:

Служинський Микола, Яценків Володимир, Бурак Микола, Павлович Зиновій, Ружицький Іван, Масяк Стефан, Ворона Омелян, Ганас Роман, Кіржецький Степан, Литвин Богдан, Яструбецький Григорій, Городецький Степан, Мудрий Осип, Пакуш Іван, Содомора Микола і Малий Юрій.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 7860: Іван Москва, пров. церк. в Ожидові. — Ч. 7033: Парохіяни в Стрількові, дек. Бобрєцького. — Ч. 7545: Теодор Козак, дир. копальні нафти з Гірного. — Ч. 7478: Михайло Яремко, парохіянин з Августівки. Ч. 7556: Яким Стецко, нач. гром. в Поршні.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 7672: Олена Зубрицька в Ялинковатім. — Ч. 7311: Олександр Попадюк, упр. школи в Сердиш. — Ч. 7351: Юліян Юрик в Дроговижі, укр. богосл. — Ч. 7310: Стефанія Литвинівна, учит. в Супранівці і Антін Гардіяш, учит. в Росоховатці, дек. Новосільського. — Ч. 388: Йосиф Мончук, учит. в Бордуляках. — Ч. 7312: Ілля Прокопів, упр. школи в Тужилові. — Ч. 360: о. Йосиф Райх в Сороцьку. — Ч. 7754: Теодор Чаниж, укр. богосл. в Сваричеві. — Ч. 24: Богдан Личковський, учит. в Гутиску турянськ. — Ч. 7983: о. Іван Любінецький з Качанівки в Іванівці. — Ч. 7848: Марія Кучиківна, уч. в Качім Куті. — Ч. 7712: о. Михайло Власенко в Корчині шлях. — Ч. 27: Ілля Курман, абс. інституту св. Іосафата, в Жидовичах. — Ч. 339: Ілля Бобиляк, укр. огослов. в Куровичах. — Ч. 326: Омелян Ваврик в Підкамені і Паликоровах.

Ординаріятським шк. Комісарем Новосельськ. деканату іменованій: Ч. 448. о. Лев Юрчинський, парох в Гушанках.

Ч. 1543/307 Л. Конкурс на опорожнені парохії з реч.
31. мая 1926 р.

1. Висоцько, дек. Брідського. 2. Ражнів, дек. Брідського. 3. Суходоли, дек. Брідського. 4. Шнирів, дек. Брідського. 5. Перевозець, дек. Войнилівського. 6. Полоничі, дек. Глинянського. 7. Ілеме, дек. Долинського. 8. Лолин, дек. Долинського. 9. Сенечів, дек. Долинського. 10. Баличі підгірні, дек. Журавенського. 11. Вертелка, дек. Залозецького. 12. Кутище, дек. Залозецького. 13. Заруде, дек. Зборівського. 14. Плісняни, дек. Зборівського. 15. Грабівка, дек. Калуського. 16) Стремільче, дек. Лопатинського. 17. Лукавиця нижня, дек. Любінецького. 18) Якимів, дек. Миятинського. 19. Пальчинці, дек. Новосельського. 20. Шили, дек. Новосельського. 21. Гарбузів, дек. Олівського. 22. Манаїв, дек. Олівського. 23. Тростянець, дек. Олівського. 24. Лецівка, дек. Перегінсько. 25. Вільхівка, дек. Перегінсько. 26. Сливки, дек. Перегінсько. 27. Панасівка, дек. Підкаменецького. 28. Пеняки, дек. Підкаменецького. 29. Чепелі, дек. Підкаменецького. 30. Рівня, дек. Новожнітівського. 31. Гребенів, дек. Скільського. 32. Козьова, дек. Скільського. 33. Коростів, дек. Скільського. 34. Сопіт, дек. Скільського. 35. Ямельниця, дек. Скільського. 36. Корчин, дек. Скільського. 37. Оравчик, дек. Скільського. 38. Сморже, дек. Тухлянського. 39. Хашованя, дек. Тухлянського. 40. Ялинковате, дек. Тухлянського. 41. Луня, дек. Унівського. 42. Виписки, дек. Унівського. 43. Яхторів, дек. Унівського. 44. Мшанець, дек. Озірянського. 45. Суходіл, дек. Перегінського. 46. Труханів, дек. Любінецького. 47. Гуменець, дек. Щирецького. 48. Білківні, дек. Озірянського. 49. Утіховичі, дек. Перемишлянського. 50. Насташин, дек. Бурштинського. 51. Бруховичі, дек. Перемишлянського. 52. Дашава, дек. Стрийського. 53. Воля Вел. дек. Николаївського. 54. Красне, дек. Буського. 55. Перепельники, дек. Олівського. 56. Плаве, дек. Тухл. 57. Тростянець, дек. Береж.

о. Дригинич Зиновій, парох Дашави, помер 25 грудня 1925 р.
о. Лотоцький Анастасій, поч. крил., парох в Тростянці, помер
10 березня 1926 року.

Душі їх поручається молитвам ОО. Собратів.

Львів, дня 15 березня 1926.

Від гр. кат. Митр. Ординаріату:

о. Михайло Яцковський,
канцлер.

о. Александер Бачинський,
ген. вікарій.

Оплата ричалтова
розпор. Міністерства Почт і Тел.
з 25/5 1923, Ч. 2527/V.

Всч. гр. кат. Уряд парохіяльний

в _____
почта _____

Ч. 29/Орд.

Про устанавлення свята Господа Нашого Ісуса Христа - Царя.

Окружний лист (Енцикліка) до Пречесних Братів Патріархів, Пралатів, Архієпископів, Єпископів і прочих місцевих Ординарів, котрі мають мир і єдність з Апостольським Престолом: про устанавлення свята Господа нашого Ісуса Христа-Царя.

Пій XI. Папа

Пречесним Браттям Поздоровлення й Апостольське Благословення.

Памятаємо, як у першому окружному листі, що писали Ми його після обняття Первосвященства до всіх святих Владик, — коли то шукали Ми головних причин тих нещасть, які злягли на рід людський і пригнітають його, — якто в ньому вказали Ми отверто на те, як не тільки тому повинь таких нещасть розливається по світі, що велика сила людей відреклася Ісуса Христа та Його пресвятого закону, і в своїх обичаях та життю, і в устрою родини й держави, — але також, що ніколи не заблисне певна надія на трівкий мир між народами, поки поодинокі люде й цілі держави перечитимуть і відкидати володіння Спасителя Нашого. Тому то й веліли Ми шукати Христового мира в царстві Христовому та й заповіли, що робитимемо це, скільки лиш буде можливо. Сказали Ми: в царстві Христовому, бо нам бачилося, що за ради привернення й усталення мира не мож успішніше працювати, як тільки через обнову володіння Господа Нашого. Веселу надію на кращі часи оживили в нас тимчасом ці прямування народів до Христа й Його Церкви, єдиної подательки спасення, які, чи то перший раз знялися, чи далеко живіше розбудилися. Тому також ставало ясным, що для багатьох, котрі погордили найвисшою владою Відкупителя та сталися немов вигнанцями з царства, в шасливу хвилю приготавлиється й назриває поворот до належного послуху.

А чи зі всего того, що сталося, що зроблено за один святий рік, так гідного віковичної памяти й споминів, немало прибуло чести й слави для Основника Церкви, Господа й Найвищого Царя? Якеж то велике вражіння викликало в умах і в серцях людей публична вистава святих річей місійних, вказуючи чи то

4843

на те, які труди без устанку поносить Церква, розжаряючи щодня царство Обручника свого на всі землі й острови, навіть найдальші на океані, чи на велике число країн, що їх відважні й непереможні місіонарі приєднали для католицького ймення, чи на решту величезних просторів, що їх треба здобути ще для спасенного й ласкавого володіння Царя Нашого. А далі, які намірення мали всі ті, котрі протягом святого часу під проводом своїх владик чи священників з усіх сторін прибували до св. Городу, як не це, щоби очистити як слід свої душі перед гробами Апостолів і перед Нами визнати, що належать і належати будуть вони до Царства Христового! А Царство це Спасителя Нашого в новім сяйві зайшло тоді, коли Ми для шістьох ісповідників і дів, провіривши хвалу їхніх визначних чеснот, вирішили почесьт святих небесних. О скільки то радості, скільки потіхи влилось у душу Нашу, коли то в величавім храмі св. Петра після проголошення нашого рішення силена сила вірних серед слів подяки закликала: „Ти Цар слави, Христе!“ Бо тоді, коли люде й держави відчужились від Бога, та через розбурхане подумя ненависти і межисобні заворушення летять у пропасть й загинуть, тоді Церква Божа безупину обділяє рід людський кормом духовного життя, родить і кормить для Христа одно по однім святе покоління мужів і жінок, а Він не перестає до вічного щастя небесного царства покликувати тих, котрих в земнім царстві мав за вірних і послушних підданих. Коли до цього на великий ювілей припала тисячшістьсотлітня річниця Никейського Собору, тим радніше веліли Ми святкувати цю вікову подію й сами обходили Ми її в Ватиканській Базиліці — тому, що собор цей вирішив і поставив як католицьку правду віри єдиносущність Однорідного Сина з Отцем, а вкладаючи в своє правило віри, цебто в символ слова: „царству Його не буде кінця“, потвердив царську достойність Христа.

Колиж так Святий рік цей не одну мав нагоду до з'ясування Христового Царства, очевидно вчинимо річ перш за все відповідну Апостольському урядови, коли прихилимось до прохань великого числа Отців Кардиналів, Єпископів і вірних, що їх звернено до нас чи то по єдинці, чи то збірно, та закінчимо якраз цей рік введенням у церковне богослуження особного свята Г. Н. Ісуса Христа - Царя. А так мила нам ця справа, що бажаємо про неї кілька слів промовити до Вас Пречесні Браття. Опісля вже ваша річ буде все те, що скажемо про почесьт для Христа-Царя, так приступно подати до всенароднього відома й розуміння, щоби зі щорічного обходження свята, яке бажаємо установити, вийшли й плили на будуче багаті користі.

Від давня вже стало загальним звичаєм, що в переноснім значінню слова називаємо Христа Царем за ради найвищого ступеня досконалости, на якому стоїть Він понад усі сотворіння й перевищає їх. Таким чином кажемо, що царює Він над людськими умами, не своєю бистротою розуму і шириною свого знання, як радше цим, що Він Сам є Правда й доперва люде мусять від Нього черпати й послушно приймати правду; царює Він також над людською волею не тільки тим,

що в Ньому відповідає святості волі Божої в повній повні непорочність і підлеглість волі людської, але також своїм впливом понукою підчиняє Він під нашу вільну волю те, чим запалюємось ми до всяких найблагородніших учинків. Нарешті знаємо Христа Царем сердець за ради Його любови високої над розум¹⁾, ласкавости та доброти, якими душі до Себе притягає. Бо всі народи ніколи так дуже не любили нікого, як Ісуса, ані не любитимуть по будучі віки. Але, як ближше підійти до річі, кожний ясно бачить, що належиться Христові, як людині признати імня і владу царя, а то у властивім значінню слова. Бож годі що инше казати, як тільки це, що Він як людина одержав від Отця владу і честь і царство²⁾; — тому, що Боже Слово, котре має тусаму сущність з Отцем, все мусить мати з Отцем спільне, а тимсамим якраз оце найвище та безграничне володіння над усім сотворінням.

Чи не читаємо тут і там у св. Письмі, що Христос є Царем? Про Нього то говориться, що він володар, котрий народиться від Якова³⁾, котрого постановив Отець царем над Сіоном, горою святою Його й одержить Він народи як спадщину свою й як посілість свою грانیці землі⁴⁾; а весільна пісня котра під видом і подобою найбогатшого і найможнішого царя величала правдивого царя над Ізраїлем, того, що мав прийти, ось які має слова: Престіл Твій, Боже, по вік вічний; жезло прости, жезло царства Твого⁵⁾. Поминаючи чимало слів того роду, на иншому місці, немов для яснішого змалювання Христових черт, пророкувалось, що царство Його не обмежене ніякими границями, збагатіє дарами справедливости й мира: Настане за днів Його правда й богатий мир... І заволодіє Він від моря до моря; і від ріки аж пограниці світу⁶⁾. Із цим лучаться вельми чисельні віщування пророків, а перш за все оце добре знає пророцтво Ісаїєве: Диття родилось нам, Син і дано Його нам і спочила влада на рамені Його, і назветься імня Його Чудовий, порада Бож, кріпкий, Отець прийдешнього віку, князь мирний. Примножитьсь Його панування й мирові Його не буде кінця-краю: засяде Він на престолі Давидовім і над царством Його: щоб утвердити й скріпити його судом і справедливістю від тепер аж по вік⁷⁾. А вжеж не инакшими ніж Ісаїя, словами віщують і другі пророки, як Єремія, котрий пророкує про праведну парість що виросте з пня Давидового; син цей Давидів царюватиме як цар і буде мудрий і судитиме на землі⁸⁾; та

¹⁾ Єф. 3, 19.
²⁾ Дан 7, 13—14.
³⁾ Чис. 24, 19.
⁴⁾ Пс. 2.
⁵⁾ Пс. 44.
⁶⁾ Пс. 71.
⁷⁾ Іс. 9, 6—7.
⁸⁾ Єр. 23, 5.

як Даниїл, котрий віщує про царство, котре Бог небесний настановить, а воно по віки не розпадеться... стояти ме до віку⁹⁾, а зараз потім додає: Бачив я в сні нічю, як ото на хмарах небесних ішов немов людський син і підійшов аж до Старого днами й привели Його перед Нього. І віддано Йому владу й честь і царство і всі народи, племена й мови служитимуть Йому, влада Його, влада вічна, як ніколи не минеться й царство Його не розпадеться¹⁰⁾. А того пророцтва Захарії, про Царя лагідного, котрий сівши на осли й на жеребця підяремної як праведний і спаситель¹¹⁾ прийде в Єрусалим серед радости народу, чи не признали й не потвердили святі євангелісти як таке пророцтво, котре справдилось?

Зрештою, тасаму наука про Христа Царя, якої начерк вказали ми в книгах Старого Завіту, очевидно зі сторінок Нового не зникає, але противно, величаво й ясно в них потверджується. Що до цього, нехай тільки згадаємо про архангельське благовіщення, котре каже Діві, що вона породить сина, якому дасть... Господь Бог престіл Давида вітця його, й запанує він у домі Якова по вік, та царству його не буде кінця¹²⁾. І Христос сам свідчить про своє царство: бо чи то Він в останній своїй промові до народу говорив про нагороди й карі, що їх праведні або осуджені на віки одержать, чи то відповідав римському намісникові на публічне питання, чи не є він царем, чи після воскресення дав апостолам поручення вчити й хрестити всі народи, при відповідній нагоді дав і собі ім'я царя¹³⁾, та явно потвердив, що він є царем¹⁴⁾ і заявив торжественно, що дано Йому всю владу на небі й на землі¹⁵⁾. Щож иншого означають ці слова, як не велич Його влади й безграничне царство? Так чи мож дивуватись, що Цей, котрого Йоан називає князем царів земських¹⁶⁾, той сам, — як то об'явився Він у тому видінні майбутнього, — має на одежі й на бедрі своїм написане: Цар царів і Господь пануючих?¹⁷⁾ Постановив бо Отець Христанаслідником усього¹⁸⁾; має Він панувати, поки на кінці світу не положить усіх ворогів під ноги Бога й Отця¹⁹⁾.

Із цієї загальної науки Святих книг по правді повинно було вийти, щоби католицька Церква, котра є царством Христовим на землі, яке має поширитись між усіх людей і всі краї, в річнім крузі святого богослуження у більшій величній службі приві-

⁹⁾ Дан. 2, 44.

¹⁰⁾ Дан. 7, 13—14.

¹¹⁾ Зах 9, 9.

¹²⁾ Лук. 1, 32—33.

¹³⁾ Мат. 25, 31—40.

¹⁴⁾ Йо. 18, 37.

¹⁵⁾ Мат. 28, 18.

¹⁶⁾ Об. 1, 5.

¹⁷⁾ Об. 19, 16.

¹⁸⁾ Євр. 1, 1.

¹⁹⁾ I. Кор. 15, 25.

тала свого Творця й основника як Царя, й Господа й Царя царів. Ці ознаки почеси, які звенять одною й тою самою хвалою в чудовій ріжноманітності звуків, як виражала вона в старовинних співах псалмів і давніх требниках, так і тепер уживає в публічних молитвах і безкровній Жертві, що їх приносить вона що дня Божій Величності. А в цій віковичній хвалі Христа Царя ясно видно прекрасну зграйність наших і східних обрядів, так що й в цій справі має значіння правило: закон молитви становить закон вірування.

А на якій підставі ґрунтується це достоїнство й влада Господа нашого, влучно завважує Кирил Александрівський: Скажу одним словом, має Він владу над усім сотворінням не силою загарбану, ані звідки инде взяту, але зі своєї суті й природи²⁰⁾. Цеб то Його верховна влада опирається на цій чудовій одності, яку називають гіпостатичною. Із цього випливає, що Христові яко Богіві не тільки ангели й люде мають честь віддавати, але також, що Його владі яко Людини підлягають і слухають ангели й люде. Це є, що вже на підставі самої гіпостатичної злуки Христос має владу над усім сотворінням. А яка може прийти нам милаша й солодша думка як не ця, що Христос володіє над нами не тільки на підставі права природнього, але також і набутого, цеб то через відкуплення? Нехай усі непамятливі люде пригадають собі, скільки то коштували ми нашого Спасителя: Не тлінним золотом ні сріблом відкуплено вас: ...але дорогоцінною кровю Христа, як непорочно-го й чистого ягняти²¹⁾. Уже ми не наші, бо Христос купив нас великою ціною²²⁾; навіть тіла наші є членами Христовими²³⁾.

А щоби кількома словами пояснити значіння й силу цієї верховної влади, не треба й казати, що вона полягає на потрібній владі, без якої годі розуміти верховну владу. Вибрані зі святого Письма й згадані свідчення про всевітнє панування нашого Відкупителя більш ніж треба те саме доказують і католицька віра наказує вірувати, що Ісус Христос даний людям і як Відкупитель, на якого мають вони уповати, а рівночасно й як законодавець, якого мають слухати²⁴⁾. А Євангелії не так оповідають, що давав Він закони, як радше ставлять Його перед очі як законодавця: а хто заховувати ме ці закони, про того в різних місцях і різними словами каже Божий Учитель, що такий дасть доказ своєї любові до Його і в любові Його такий зостанеться²⁵⁾. А що Отець надав Ісусові судейську владу, сам Він явно про це каже до Жидів, котрі обжаловували Його за зневаження суботнього відпочинку через чудотворне uzдоровлення хворої людини, ось як: бо не судить нікого

²⁰⁾ До Лук. 10.

²¹⁾ I. Петр. 1, 18—19.

²²⁾ I. Кор. 6, 20.

²³⁾ там же 15.

²⁴⁾ Соб. Трид. Зас. VI. Кан. 21

²⁵⁾ Йо. 14, 15; 15, 10.

Отець, але весь суд здав Він на Сина²⁶). В цьому міститься також, як річ невідлучна від суду, й те, що Він на підставі Свого права може давати людям іше за життя нагороди та кари. Крім цього треба признати Христові й цю власть, яку називають виконною, тому що всім треба слухати Його наказів, а так її оголошено, що на упірних поставлено загрозу кари, від якої ніхто не зможе втекти.

Однак царство це є своєрідне: і духовне і відноситься воно до справ духовних. Дуже ясно вказують на це слова, які навели ми передше із Книг і потверджує це Христос Господь своїм способом поступування. І так при неодній нагоді, коли Жиди, а навіть і самі Апостоли хибно думали, що Мессія добуде волю народові і цриверне царство Ізраїльське, перечив Він і збивав їхні марні думки й надії. Коли товпа поклонників, яка окружала Його, хотіла окликати Його царем, втікає Він і ховається, не хотючи ні цього титулу, ні почеси. Перед римським намісником заявляє Він, що царство Його не є з цього світу. Царство це Євангелії так представляють, що люде мають до нього покаанням входити, та не зможуть вони в нього увійти інакше, як тільки через віру і хрещення: хоч воно є зверхнім обрядом, то однак означає й довершує внутрішнє відродження; протиставить це царство тільки царству сатани та власті тьми і домагається воно від своїх послідувачів, щоби вони не тільки відвернули свої серця від богацтв та світових справ і давали докази добрих обичаїв, були жадні і спрагнені справедливости, але також, що бизреклись самих себе й несли свій хрест. Коли отже Христос і як Відкупитель своєю кровю Церкву купив і як Священик приніс Себе і безнастанно приносить у жертву за гріхи, то хто не бачить, що Він саме царську владу прийняв на Себе і має в Собі характер обох цих урядів? Впрочім, грубо похизляючи той, хто не признававби Христові яко людині власті в яких-небудь горожанських справах, бо Він одержав від Отця таке безграничне право над всіми сотворіннями, що все підлягає Його волі. Та однак, доки жив Він на землі, цілковито здержував Він себе від виконання такої власті і як Сам колись погордив посіданням і дбанням за річи дочасні, так дозволяв Він їх тоді і сьогодні дозволяє їх власникам. Про це є оці прегарні слова: Не відбирає дїбр дочасних Цей, хто дає царства небесні²⁷). Таким чином володіння нашого Відкупителя обіймає всіх людей. Відносно до сего радо приймасмо за свої слова безсмертної пам'яті нашого попередника Льва XIII: „Оттак володіння Його обіймає не лиш католицькі народи і також не тільки тих, що обмиті святим хрещенням і, розуміється, правно приналежать до Церкви, хоч хибні гадки звели їх на манівці, або незгода відокремлює їх від благодаті, але обіймає воно також усіх тих, котрі християнської віри не мають, так що поправді в володінню Ісуса Христа зостає цілий людський рід²⁸). Тут рівнож не має ніякого значіння різниця поміж одиницями а родинами і суспільностями, бо люде звязані зі собою суспільно є не менше під

²⁶) Ио. 5, 22.

²⁷) Гимн: *Crudelis Herodes*, у службі Богоявлення (лат.).

²⁸) Енцикл. *Annum Sacrum* д. 25. мая 1899.

властю Христа, як і одиниці. По правді Той сам є джерелом і личного і спільного спасення: І немані в ким иншій спасення, та й нема іншого імени під небом даного людам, в котрім ми малиби спастися²⁹). Один і той сам є Творець добробуту і правдивої шасливости так для поодиноких горожан як і для держави: Бо не звідки инде походить шасття держави, а звідки инде людини, тому що держава не є нічим иншим, як згідною громадою людей³⁰). Нехай отже начальники держав не відказуються ні самі ні через народ оказувати прилюдну честь і обовязок послуху царству Христа, якщо хочуть вони ціло зберегти власну повагу та причинитися до збільшення добробуту батьківщини. Бо до нинішньої хвилі не менше слушно і справедливо дається віднести те, що писали Ми на початку Нашого Первосвященства про великий упадок поваги права і пошани власті: „Через усунення зі законодавства і держави Бога й Ісуса Христа так — жалувалися Ми — і виведення власті вже не від Бога, але від людей, прийшло до сего, що захитались самі основи власті, бо поминено головну причину, задля якої одні мають право приказувати а другі обовязок слухати. Тим самим конечно мусіла захитатись ціла людська суспільність не маючи вже більше трівної основи і безпеки³¹).

Як що отже люде і приватно і прилюдно узнають царську власть Христа, тоді нехибно неймовірно благодати сплинуть на кожду горожанську суспільність, як: справедлива свобода, карність і спокій, згода і мир. Бо царська гідність нашого Господа як з одної сторони надає людській повазі володарів і начальників свого роду релігійну санкцію, так з другої улагодородное вона обовязки й послух горожан. Томуто Апостол Павло, хоч і наказував жінкам і невільникам, щоби перші в своїм мужові, другі в своїм панові шанували Христа, то однак напминав їх, щоби не як людей їх слухали, але виключно для того, що вони заступают Христа; бо не годиться, щоби люде відкуплені Христом служили людам: Ви відкуплені дорогою ціною, не будьте невільниками людей³²). Коли володарі і правительства законно вибрані будуть цього свідомі, що вони приказують не так силою свого права, як з поручення і замість Божого царя, то бачить кождий, як свято та мудро будуть вони вживати своєї власті і як дуже вони будуть мати на увазі загальне добро і людську гідність підданих в видаванню й виконванню законів. Таким чином мирний лад буде процвітати й держатися, бо відпаде всяка причина до ворохобні; бо коли навіть горожанин бачитиме в особі володаря і прочих урядовців держави людей природно собі рівних або й негідних, та заслугуючих на догану за про яку причину, то проте неспротивиться він їхній владі, коли за тими самими особами бачитиме він образ і повагу Христа Бога і Чоловіка. Щож відноситься до справи згоди і мира, то цілком ясно, що чим дальше поши-

²⁹) Дїян. Ап. 4, 12.

³⁰) Св. Августин, лист до Македонії гл. III.

³¹) Енцикл. *Ubi arcano*.

³²) I. До Кор. VII. 23.

ряться царство і чим більше належить воно до цілого людського роду, тим більше стають люде свідомими цієї єдності, яка спільно їх лучить. Ся свідомість то відвертає і запобігає частим непорозумінням, то лагодить і зменшує гострість усіх таких непорозумінь. Наколиб царство Христове поправді так обняло всіх, як правно відноситься воно до них, чи можна тоді тратити надію на той мир, що його Цар миротворець приніс на землю; Сей — кажемо, — котрий прийшов все помирити, котрий не прийшов, щоб Йому служено, але щоб послужити і хоч був Він паном усіх, дав Він собою примір покори і її встановив головною заповіддю в злуці з заповіддю любови, котрий крім того сказав: Я рмо моє солодке і тягар мій легкий. Якого щастя можна зажити, якби так і поодинокі люде і родини й держави дали Христові правити собою! „Тоді вкінці — скажемо словами звернення нашим попередником Львом XIII. двадцятьпять літ тому до Єпископів цілого світу — можна буде загоїти стільки ран, тоді всяке право обновиться надією на первісну пошану, тоді вернеться благодать мира, й тоді випадуть з рук мечі та оружжя, коли всі радо приймуть владу Христа і його слухатимуть і кождий народ визнає, що Господь Ісус Христос є в славі Бога Отця³³⁾).

Так отже, щоби такі найбільше бажані користи тим шедніше удіялись і в християнській суспільності тим сильніше вкорінились, треба як найбільше по диряти пізнання царської достойности Спасителя нашого; а відай ніщо краще не допоможе до цієї справи, як те, що установиться власне й особне свято Христа Царя. Бо для навчання народу правд віри і піднесення його через те до радости життя духовного далеко успішніші є рік-річні святкування святих тайн, ніж які-небудь навіть найповажніші докази церковного навчання. Тому, що ці звичайно достаються невеликому гурткови вчених людей, а тамті доходять до всіх вірних та навчають їх; ці раз один, а тамті рік по рік — так сказати — по весь вік промовляють; ці мають спасенний вплив перш за все на ум, а тамті на ум і на душу, отже на цілу людину. А так є, бо людина складається з душі й тіла, тому вона має так перейматися і захоплюватися видимою величавістю свят, щоби через ріжнородність і красоту святих обрядів тим більше переняла вона божих наук, перетворила їх у свою кров і кість та веліла їм бути собі послугою для поступу в духовнім життю.

Упрочім писані памятники переказують нам, що такі свята одно по однім, тоді установлено, коли цього видимо домагалась потреба чи користь українського народу. Це є, коли треба було або додати сил народови в загальній небезпеці, або захаронити його перед підступним поширенням єретичних блудів, або тим сильніше спонукати й загірті його до віддання чести з більшою набожністю якій тайні віри, або добродійству Божої доброти. Таким чином уже від перших віків християнства, колито над міру жорстоко переслідувано християн, зачали святими обрядами святкувати память Мучеників, щоби, як каже Августин, свята мучеників були заохотою до му-

³³⁾ Енцикл. Annum Sanctum з дня 25. мая 1899.

чеництва³⁴⁾. А богослужбова честь, яку віддано пізніше святим ісповідникам, дівам і вдовицям чудесним способом причинилась до розбудження в християн плекання чеснот, потрібних як раз у спокійних часах. Перш за все величаві свята, установлені в честь Пресвятої Діви, мали цей наслідок, що християнський народ не тільки побожніше віддавав честь Матері Божій і всемогучій Заступниці, але й горячіше любив цю Матір, яку Спаситель неначе заповітом йому лишив. Серед добродійств, які виплили із вселюдного і законного почитання Богородиці і святих небесних не на останнім місці треба ставити те, що Церква по всі часи переможно відперла від себе пошесть ересей і заблуджень. Подивляймо в цьому згляді мудрість Божого Провидіння, котре навіть із того, що зле, звичайно добуває те, що добре. Допускало воно нераз, що впадала або віра й побожність народів, або ложні науки накидались на католицьку правду, — але з таким вислідом, що засяла вона якимось новим блеском, а віра й побожність прокинулась зі сонливості і прямувала до більшої святості.

Такий по правді самий мали початок і такі самі принесли овочі ці свята, що їх недавно тому введено в круг церковного року. І так, коли почесть і набожність для Найсвятішого Тайнства остигли, установлено свято Божого Тіла на такий лад, що величавість зверхнього обходу і восьмиденні молитви привели народ до віддання вселюдного поклону Господеві. Так установлено свято Найсвятішого Серця Ісусового тоді, коли душі людські ослабили і придавив смуток та осоружна строгість Янсенистів і вони зовсім холодули та зі страхом відвертались від любови божої й надії на спасіння.

Коли оттак цілому католицькому світові велимо почитати Христа-Царя, тимсамим бажаємо зарадити сьогочасним потребам і подати якраз відповідний лік на заразу, яка найшла на людську суспільність. Заразою нашого віку називаємо світського духа, — як то кажуть, лаяцизм — його заблудження і злочинні зусилля. Знаєте, Пречесні Браття, що це злочинне лихо не в один день назріло, тому, що від давна вже таїлось воно посеред держав. Бож зачали перечити панування Христове над усіми народами; заперечено право церкви, — яке походить від самого Христового права, — навчати рід людський, видавати закони і правити народами, розуміється, щоби довести їх до вічного щастя. А далі рівняли Христову релігію до неправдивих і ставили її, крайне негідним способом, в однім ряді з ними; нарешті піддано її під горожанську владу і майже здано на ласку володарів та урядів. Ще дальше пішли ті, котрі загадали Божу релігію заступити якоюсь природною релігією, якимось природним прямуванням душі. Та й не бракло держав, які гадали, що можуть обійтись без Бога, та що їхню релігійність становить безбожність і легковаження Бога. Над тими невимовно гіркими овочами, що їх так часто і так довго приносило таке відступництво від Христа і поодиноких горожан і цілих держав, жаліли Ми вже в Окружнім листі: „Коли таємним“ і знову сьгодні над ними жаліємо. А саме, що всюди порозкидано зерна незгоди

³⁴⁾ Наука 47, про святих.

і так роздмухано полум'я зависти та ворожнечі, що досі так дуже перепиняють вони замирення. Непогомовані пристрасти покривається нераз покришкою загального добра та любови батьківщини; звідсіля береться і розбрат між горожанами, і тє сліпе та й нестримне самолюбство, котре не зглядається ні на що инше, як тільки на власну користь і вигоду, і ними все мірється. Забуття та занедбання обовязків видерло з корінням домашній спокій; захиталась єдність і трєвалість родини; нарешті підважено і до загибелі доведено людську суспільність.

Рікрічне свято Христа-Царя, яке від тепер мається святкувати, дає нам найкращу надію, що ця суспільність у шасливу хвилю скоро поверне назад до улюбленого Спасителя. Розуміється, буде це обовязком католиків, діяльністю та працею своєю ростити і прєспішити цей поворот. Однак багато з них гадає, що не мають цего становища суспільного, ні тієї поваги, що їх повинні мати ті, котрі несуть перед другими світло правди. Мабуть треба таку неправильність приписати нерішучості та боязливості добрих, що вони здержуються від відпорности або над міру благо стають опором: через те вороги церкви набирають більше сміливості та зухвальства. Але коли загал вірних зрозуміє, що треба йому відважно й завсїди боротись під стягом Христа-Царя, тоді загрітий вогнем апостольства старатиметься він відчужені та незрячі душі приєднати для Господа свого і всіми силами боронити Його незмінних прав.

А крім того, хїба до нап'ятування цього публичного відступництва, що його породив світовий дух (лаїцизм) з такою великою шкодою для суспільности й до науправлення його яким способом не причиниться значно рікрічне святкування на цілїм світі празника Христа-Царя. Бо чим негідніше замовчується прєсолодке ім'я Спасителя нашого на міжнародних зїздах та в парламентах, тим голосніше треба зазначувати, та тим ширше треба добиватись прав царської величі й сили Христової.

Чи не бачимо, що вже від кінця минулого столїття шасливо та успішно промощувано дорогу до установлення цього величавого свята? Чейже відомо всім, як мудро та ясно промовляла за цим почитанням сила книжок, що їх видано по широкому світі в ріжних прєріжних мовах. Таксамо владу й царство Христове признавало введення цього побожного звичаю, що незлічення безліч родин посвятила себе й віддалась Прєсвятому Серцю Ісусовому. А вчинили це не тільки родини, але також й міста та держави. Що більше: ввесь людський рід, за почином і проводом Льва XIII, посвятив себе трємуже Божому Серцю під благословенний кїнець святого року 1900-го. І цього теж годі мовчки поминути, що до торжественного признання цієї царської влади Христової над людською суспільністю в прєдивний спосіб причинились Евхаристичні Конгрєси, які в нашїм столїтті звичайно дуже часто збирались. Вони то мали на меті це, щоби люде будьто з поодиноких дієцезій, країв та народів, будьто з цілого світу збирались разом, щоби Христові-Цареві, утаємному під Евхаристійними заслонами, віддати поклін і богочесть; щоби через промови на зібраннях та казання у церквах, через спільне набоженство до Найсвятїшого Таїнства вселюдно виставленого, через величаві обходи, — спільно поклонитись Христові, Богом да-

ному нам Цареві. Повним правом і справедливо треба сказати, що християнський народ за Божою понукою цьому Ісусові, — котрого безбожні люде, коли Він до своїх прийшов, не хотїли прийняти, — бажають привернути всі царські права, виводячи Його з тихого мовчання святих храмів, неначе зі сховку й обношуючи в трїюмфі по городських вулицях.

Авжеж, до виконання нашого наміру, про котрого говорили Ми, має Святий рік, який добігає до кінця, цю догідність, над яку по правді годі добачити більшої, — коли то уми й душі вірних піднеслись до небесних дібр, висших понад усе розуміння, а коли наймилостивїйший Бог або дару ласки своєї знову прибільшив, або, даючи нові понуки до добування краших дарів, скріпив їх у прямуванні на добрій дорозі.

Чи отже звертаємо увагу на таку силу прохань, що прєдложено їх нам, чи глянємо на це, що сталось за час великого Ювілею, по правді доволі є підстави до заклячення, що нарешті вже настав той день, якого всі горячо бажають, у котрїм треба нам оголосити, що Христові яко Цареві цілого людського роду треба віддати честь власним і осїбним святом. У цїм бо році, як сказали Ми на початку, Божий цей Цар, по правді дивний у святих своїх славно прєславився через піднесення нового гуртка вояків своїх до чести небесних святих. У цїм також році через небувалу ще виставу річей і трудів (місїйних) всі могли подивляти здобутки, що їх придбали для Христа проповідники Євангелїї, розширяючи Його царство. Цього року на кїнець через святкування многовікової річнїці Нікейського Собору помянули Ми оборону єдностїтності Втіленого Слова з Отцем. На нїй, немов на своїй підставі, опирається володіння того самого Христа над усіми народами.

Так отже силою нашої апостольської поваги установляємо рікрічне свято Г. Н. Ісуса Христа-Царя, яке має обходитись на цілїм світі в останню недїлю місяця жовтня, не є ту, котра безпосередно припадає перед (лат.) святом Усіх Святих. Велимотакож, щоби того самого рікрічно відновлювано посвячення Найсвятїйшому Серцю Ісусовому цілого людського роду, як це св. п. попередник Наш Пій X. велів що рік повторити. Цього лишень року бажаємо, щоби обходжено це свято тогож місяця дня 31-го, в котрїм дні Ми також правитимемо архїєрейську Службу Божу в честь Христа-Царя і прикажемо, щоби таке саме посвячення відбулось у нашїй присутности. І здається, що ні лучше, ні відповідніше не можемо закїнчити Святий рік, ані дати Христові, безсмертному Цареві віків, крашого доказу Нашої влячности за добродїйства, які сплили в цїм святїм часі на Нас, на Церкву і ввесь католицький світ — а в цьому даємо також вираз влячности цілого католицького світу.

Нема потреби, щоби Вас, Прєчесні Браття, довго та широко чити, длячого рішили ми обходити свято Христа-Царя окремїшно від тих інших свят, у котрих є вже в деякій мірі визнання та святкування Його царського достоїнства. Вистарчить одно тільки зазначити, а саме те, що хоч у всіх святах Господа Нашого матерїальним прєдметом, — як то кажуть, — є Христос, однак їхній прєдмет формальний є цілком инший ніж царська Христова влада й царське ім'я. А на недїлю тому визна-

чили ми це свято, щоби не тільки духовенство у службах і псалмах приносило свої молитви Божому Цареві, але також щоби і народ вільний від звичайних занять, у дусі святої радості віддав Христові явне засвідчення свого послуху й піддання. А остання неділя місяця жовтня, в якому майже кінчиться круг (лат.) церковного року, видається нам далеко відповідніша до святкування, ніж інші. Бо таким чином у відправі свята Христа Царя немов кінчається і завершуються тайни життя Іс. Христа, що їх передтим обходилося протягом року і заким святкується славу Всіх Святих, учиниться і звеличається славу Того, котрий у всіх святих і вибранців царює. Так нехай буде вашим, Пречесні Браття, обов'язком і вашим старанням подбати о духовні науки для народу по всіх парохіях в означені дні перед щорічним святом, щоби нарід, маючи докладну відомість і поучення про суть, значіння й важність свята, так гідно уладнав і таке вів життя, як вірні і послухні піддані царства Божого Царя.

Бажаємо ще тут, при кінці цього листа коротко згадати Вам, Пречесні Браття, яких сподіємось і яких обіцюємо собі користей з цього вселюдного почитання Христа-Царя, як для добра Церкви й світської суспільності, так для поодиноких вірних.

Так через віддання цієї чести Господньому володінню конечно пригадається людській пам'яті, що Церква, яка по Христовій установі є вповні завершена суспільність, вже з права природи, котрого вона зречись не може, домагається повної волі й незалежності від світської влади, та що вона не може залежати від чужої волі в виконанні цього обов'язку, якого Бог їй дав, навпаки, впорядковувати й вести до вічного щастя всіх тих, котрі належать до Христового царства. Що більше, повинна держава таку саму волю дати тим релігійним законам і згромадженням обох полів, котрі, як сильні помічники пастирів Церкви, чи то як найбільше працюють для поширення і скріплення царства Христового, чи то складанням святих обітів поборюють трояку похоть світу, чи самим визнанням доскональшого життя причиняються до цього, що ця святість, якій Божий Основник велів бути визначною ознакою Церкви, перед очима всіх стає видимою й осяйною безнастанним і з дня на день яснішим блеском.

А державам само святкування празника, що рік на ново повторюване, пригадуватиме, що мають обов'язок вселюдну честь віддати Христові й слухати його, як приватні люде, так і уряди та володарі. А цим знову приведе на думку той страшний суд, на якому Христос, не тільки викинений з публичного життя, але навіть з погордою занедбуваний та й непризнаний, строго дасть кару за такі великі кривди. Бож царське його достоїнство вимагає цього, щоби ціла держава мала устрій згідний з Божими заповідями і християнськими принципами як у законодавстві, та судівництві, так і в вихованні душ молоді в дусі здорової науки та чистоти обичаїв.

А крім цього на причуд багато сили та чеснот зможуть вірні християне зачерпнути з розмишляння цих правд, щоби формувати свої душі по правдивій науці християнського життя. Бо коли Христові Господеві дано все володіння на небі й на землі; коли відкупив Він людей своєю найціннішою кров'ю

й вони новим правним титулом підлягають під Його владу; коли нарешті ця влада обіймає цілу людську природу, ясно розуміється, що нема в нас ні одної такої сили, котра б була виїмком з під тієї так великої влади. Так має Він царювати в умі людини, котра повинна з повною покорою сильно й стало вірити в об'явлені правди та науки Христові; царювати в волі, котра повинна слухати законів та приказів Божих; царювати в душі, котра повинна нехтувати природні побажання, а над усе любити Бога й до Нього єдиного привязатись; царювати в тілі і членах його, котрі повинні як знаряддя, або нехай скажемо словами Апостола Павла²⁵⁾ як зброя справедливости Божої, служити до внутрішнього освячення душ. Як що все те подається вірним християнам до докладного розглянення й розважання, далеко легше дадуться вони довести до всякої найвисшої праведности. О коби то, Пречесні Браття, й віддалені від Бога люде за ради свого спасення забажали й прийняли на себе солідке ярмо Христове, а всі ми, котрі за милосерною волею Божею, є Його челяддю, несли це ярмо не з нехиттю, але жадібно, з любовою і свято. А коли життя наше устроїться по законам Божого царства, заживемо веселості й бильності добрих овочів його, й як добрі і вірні слуги Христові станемо разом з Ним учасниками вічного щастя й слави в небеснім Його царстві.

Нехай при надходячій святі Різдва Г. Н. Ісуса Христа стане документ цей знаком і запевненням Нашої батьківської любови для Вас, Пречесні Браття, а як завдаток Божих дарів прийміть апостольське благословення, котре Вам, Пречесні Браття, й вашому духовенству та народови з великою любовою вділяємо.

Дано в Римі в святого Петра дня 11. місяця грудня святого року 1925-го, а первосвященства нашого четвертого.

ПІЙ Папа XI.

Повисше письмо св. Отця поручає Митр. Ордин. Всч. Отцям в найблизду неділю прочитати і відповідно народови пояснити.

Ч. 27/Орд. **Посланіє до Духовенства.**

Маючи до сплачення великий довг вдячності зглядом Всч. Духовенства і многих вірних за докази зичливости і любови дані мені з нагоди могого 25-літнього ювілею, я хотівби сплатити його нейно словами. Хоч словами мушу Вам Всч. Отці висказати мою найщирішу подяку й просити Вас, щоби Ви сю подяку передали всім вірним, які про мене памятали в ті радісні для мене дні. Я радби відплатитися як найревнійшою по силам працею для двигнення нашого народа з того упадку, в яке віпхнуло його воєнне лихоліття, щоби по можности загоїти тяжкі рани, які завдала війна.

З установи церковної одним зі середників до піднесення і розбуджування релігійного життя є канонічна візитація. Візитацією парохій міста Львова і тухлянського деканату я закінчив першу візитацію архієпархії і наміряю в осени розпочати другу.

²⁵⁾ Рим VI, 13.

Зробленим досвідом в часі візитації хочу порозумітися з Вами Всечесні Отці що до нашої спільної праці на будуче. Я хотівби днесь розвинути програму тої праці, яка по мой думці найпотрібніша і найбільше вказана для двигнення народа. Літа війни потрясли аж до основ тою силою, якою стоїть кожда суспільність, т. є. родиною. Ціле майже покоління виховалося без батьків, було позбавлене вітцівського проводу в тих літах, в яких той провід найконечнійший. Тим молодим людям буде щось суцього бракувати в життю, слабкий провід матери неможе виробити передусім у мушину духа карності і авторитету, без якого чоловік надто наражений на покуси самоволі і безграничної свободи, щоб міг бути послухним сином Церкви й добрим горожанином. Виховання без батьків вироблює в молодих якусь буту, бажання бути свободним від всякого закона і не дає достаточного пошановання традиції. Треба нам тепер усильно працювати над тою занедбаною через літа війни молодіжю — днесь вже старшою. В многих селах занедбана була наука катехізму, в многих школах священники не могли вчити скільки було потреба, а сама проповідь Євангелія через брак священників і воєнні обставини не була і не є тим, чим в кожній християнській суспільности повинна бути. Тому з натиском мушу пригадати всім Отцям душпастирям обовязок катехізації не лиш в школі але і в церкві; треба доповнити науку катехізму для тих молодих, що вже школу скінчили без достаточного знання віри, і тих, що до школи зовсім не ходили.

Священик, котрий навіть цілком правильно в кожній школі буде два рази в тижні вчити, має ще переважний обовязок що неділі і що свята збирати діти на катехізм в церкві. Та наука хоч і шкільним дітям не так потрібна, є конечна для народа. Крім катехізму в церкві усильно поручаю катехитичні проповіді. В друкарні ОО. Василіян в Ужгороді — вийшла в останніх днях книжка, яка повинна знаходитися в руках кожного душпастиря: — популярні катехитичні проповіді — написані по німецьки о. Павлом Швіліньским а переложені на українське о. д-ром Ярославом Левицьким. Поручаю кожному душпастиреви з ряду усі ті проповіді виголосити в кожній церкві. Наколиби хто з Вас Всч. Отці через надмірну иншу працю був перешкоджений сповнити се поручення, бувби обовязаний казати кожної неділі і кожного свята відчитати на голос поволи і виразно цілу ту книжку народови. Се проповіді короткі, пересічно по дві картки, так, що таке читання не займе більш чверти години часу, а буде дуже хосенне навіть тоді, коли душпастир мав вже в часі Служби Божої гомілію.

При тій нагоді пригадую давне розпорядження, що по кожній церковній відправі передовсім по Службі Божій має дяк, коли священник воліє так зарядити — або коли священник може сам, — всі християнські щоденні молитви відмавлати в церкві на голос з цілим народом. При тих молитвах Отче наш, Богородице Діво і Вірую мусять бути і по церковному відмавлані; до молитов щоденних належить також 7 св. Тайн, 6 правд віри, діла милосердя. Належить нарід заохочувати до повторювання слово по слові усі молитви і того перестерігати, щоби дяк не спішився і молитви так вимовляв, щоб і люди сто-

ячі при дверех церкви могли чути і повторити правильно кожде слово.

Ся практика в многих парохіях, як зі справоздань Деканів виджу — виходить з ужиття. В деяких околицях до того степення виходить з ужиття, що в справозданнях візит деканальних Декани забувають зазначити чи є захована чи ні. На будуче прошу ОО. Деканів о увагу на се розпорядження. Кождий священник є інтересований в тім, щоб о. Декан не забув о тім спізнати, бо замовчання сього буду вважати за доказ залишення. Хоч спільні молитви в церкві є в цілости може не так конечні, бо весь нарід співає, бере участь в богослужбнім співі, то одначе є дуже потрібні ті уступи щоденних христ. молитов, які в богослужбних молитвах не приходять, нпр. заповіді Божі, церковні, 6 правд віри... Практика спільних молитов в церкві є тому конечна, бо є одиноким способом навчити людей по хатах спільно і голосно, а по можности і з книжки відмавлати щоденні християнські молитви, а як довго не навчимо нарід так молитися, не зробимо ніщо для християнського духа в родині. Нам треба тепер відбудувати християнську родину, а першою умовою тої роботи є так довго працювати над родинами, як довго в кожній хаті не буде заведена щоденна практика спільних молитов. Прошу ОО. Декаків на соборчику дати яко предмет відчиту ті 3 теми:

- 1) значіння кожної практики християнської;
- 2) користь спільних щоденних молитов;
- 3) спосіб заведення тої практики.

Я переконався, що в кожній парохії число людей, які не приступають до пасхального св. Причастія є більша, як душпастирі загалом думають. Деякі Всч. Отці засланяються тим, що знесення карток при сповіді відбирає їм можливість мати евіденцію. Тому мушу звернути увагу, що картки при св. великодній Сповіді чи Причастію не є знесені — лишень знесена практика відбирати роківшину дяків з нагоди сповіді. Коли картки роздається даром для евіденції — проти такої практики ніхто не може ніщо мати, бо чи тим чи яким будь иншим способом душпастир повинен мати евіденцію людей, що опустили пасхальне св. Причастіє. Мусить мати евіденцію тому, що після львівського собору є обовязаний що року пересилати Ординаріатови спис людей, що залишили пасхальну сповідь і що кожний душпастир є обовязаний напізнати тих, що залишають пасх. сповідь і повчити о карі екскомуніки, якою загрожене залишення св. Причастія (Титул 2, Розділ III. 8). — А є знесений звичай оплачення роківшини для дяка з нагоди пасхальної сповіді, чи пасх. св. Причастія, бо така практика моглаби вздержати людей від сповнення христ. обовязку. Синод льв. Титул II. Розділ IV.

Тому прошу і в справі пасхального св. Причастія вже тепер і знов перед великим постом пригадати вірним, що обовязок пасхального св. Причастія є найважнішим обовязком християнським, що несповнення його є загрожене екскомунікою вже замойським собором, що душпастирі є обовязані уважати занедбуючих пасхального св. Причастія за грішників, котрим невідно ані святити пасхи, ані окропити йорданською водою хати,

а в случаю наглої їх смерті без покаяння не вільно дати християнського похорону.

В цілі розширення знання св. віри поручаю Всч. Отцям в порозумінню з церковними провізорами закупити коштом церковної скарбони книжок релігійного змісту для утворення зглядно якщо де є, відновлення парохіяльної бібліотеки для вірних. Наколиби кожда скарбона на рік видала 10 зол. на ту ціль, то в недовгим часі при кожній церкві булаби бібліотечка, з котрої би люди позичали релігійні книжочки для голосного читання по хатах. Таким способом можнаби в літі коло церкви перед чи по відправі рано чи пополудни подати тим способом много хосених відомостей та ще й таким людям, що не вмють читати.

В ювілейнім році св. Йосафата Всч. Духовенство з дуже похвальною ревностю і знанням урядило майже в кождім Деканаті по кілька духовних місій. Мали Всч. Отці ще одну нагоду переконатися, скільки добра робить той звичай. Крім місій уряджених через парохіяльне духовенство з вдячною і признанням треба згадати й о місіях уряджених через ОО. Василіян і через ОО. Місіонарів св. Спаса. Пожаданім булоби, щоби що року силою ухвали деканального соборника відбувалися в кождім деканаті що найменше три місії: одна через саме деканальне духовенство, друга і третя через згаданих ОО. Місіонарів. Таке лучення трех систем є тому хосенне, бо робить систему проповідування на місії чим раз поправнішою і дає молодшим священикам нагоду запізнатися з місійними системами і вправитися в способі місійного проповідування.

З нагоди візитації тухлянського деканату я переконався ще о потребі змінення давного Орд. розпорядження, силою котрого покритки ве мали діставати церковного виводу. В горах зміна того розпорядження видається конечною, бо вона не осягає наміреної цілі відстрашення від гріха, для того сим письмом зміняємо давне розпорядження в тім дусі, що покритки можна допустити до виводу церковного під тою однак умовою, щоби їх перед виводом священик висповідав поза церквою і щоби титулом покути були вони обовязані зложити на сироти якийсь даток, пр. 5—10 зол.

Вкінці подаю до відома Всч. Отців розпорядження Святейшого Отця, щоб дня 1. серпня всюди відправилося якесь богослуження в наміренню переслідуваної в Мексику церкви, щоби упросити у Бога закінчення переслідування і навернення тих, що переслідують.

Є також волею св. Отця, щоби всі вірні бажаючі осягнути ювілейний відпуст до приписаних молитов в булі, якою ювілей на цілий світ розтягається, додавали і молитви в висше згаданім наміренню. Яко члени католицької вселенської церкви не можемо бути ніяким способом байдужні на то, що обходить цілу Церкву. Коли оден член терпить — терпить в нім і ціле тіло; і жаден живий член живого організму не може бути байдужним на здоровле і цілість того організму. В мексиканській республіці північної Америки дійшли до власти вороги церкви і змагаються законами і розпорядками створити таке положення, в якому єпископам і духовенству буде утруднена їх праця для справи Христової, а вірним утруднене християнське життя. Конфіскують

церковні добра, насильно замикають семинарі, силою вдираються в церкви, впроваджують у всіх школах т. зв. світську науку, т. є. науку без Бога. Всі правительственні власти дишать ненавистю до кат. церкви і кат. віри. І вірні будуть мати покусу покидати Церков, або грішити проти Божої заповіді і заповідей св. Церкви. Отже св. Отець, Христовий Намісник і Наслідник Ап. Петра, яко зверхний Душпастир цілого Христового стада, дбайлий о добро цілої Церкви, поручує нам молитви за ту часть Церкви, яка терпить і який грозить небезпека. Дивна Божа премудрість і дивно премудра та Христова установа, якою є єдність св. вселенської Церкви. Терпіння одних стає для других нагодою показати їм свою любов, нагодою зрозуміти і оцінити лучше ті святі звязи, які всіх християн по цілому світові лучать в одно. Терпіння мексиканських католиків стають для нас нагодою до діла послуху зглядом нашого Найвишого Настоятеля, до діла любови зглядом наших так віддалених і незнаних братів, вкінці до діла, яке нам самим поможе зрозуміти відчуті і оцінити ласку Божу, яка нас усіх разом вяже зі собою і усіх з Ісусом Христом і Його заступником на землі.

Тому розпорядження св. Отця ми повинні прийняти з вдячною і любовю і щирим синівським послухом. Виконуючи розпорядження св. Отця постановляє Митр. Ординаріят, що дня 1 серпня після нового стилю т. є. в шесту неділю по Сош. св. Духа кождий душпастир в проповіді передасть вірним тут предложеній уваги над розпорядженням св. Отця і при співаній Службі Божій долучить намірення і молитви о умирення св. Церкви, а по Службі Божій при виставлених Найсв. Тайнах відспіває з народом суплікацію.

Тому, що сим разом не видаю ще посланія до вірних, відкладаючи це на осінь, прошу Всч. Отців по одержанню цього числа АЕпарх. Відомостей в найблизшу неділю на проповіді подати у відповідній формі до відома вірних кождий з уступів цього письма: в парохіях мною візитованих яко розпорядження видані з нагоди візитації, а в інших парохіях яко загальний припис церковний і розпорядження Ординаріяту.

Поручаючися молитвам Всч. Духовенства і побожних вірних, прошу Бога для Вас і для Ваших родин, для шкіл в яких працюєте і для кождої християнської родини і для кождої душі зокрема о всі дари небесні і всі дочасні добра, яких потреба до відновлення, до відбудови християнського життя і вічного спасення. Амінь.

У Львові, в день св. Апостол-Словян Кирила і Методія.

Від Митрополичого Ординаріяту.

† **Андрей**
Митрополит.

Ч. 30/Орд. — **Закон про адміністрацію церковних дїбр.**

I.

З огляду на це, що заключений між Апост. Столицею і Польською Республікою Конкордат запевнює в арт. 1. і 16. Католицькій Церкві свобідний заряд її справами і майном, згідно з приписами канонічного права, а зносить в арт. 25. всі законні постанови суперечні з постановами

конкордату, — видає гр. кат. Митрополичий Ординаріят у Львові для Львівської АЕпархії слідуєчий

Епархіяльний Закон про завідування і заступство церковного і парохіяльного майна.

А. Загальне правило.

§ 1. Заряд церковним і парохіяльним майном і майном церковних і парохіяльних фондаций належить до Владики.

Хоч цей закон признає настоятелям поодиноких церков і парохій співучасть у завідуванні церковним і парохіяльним майном, а навіть особам світським співучасть у завідуванні церковним майном, то проте весь заряд церковним майном відбувається іменем Церкви, з неодмінним правом Владики: візитувати, жадати предложення рахунків, провіряти їх, заряджувати усунення спостережених браків, усувати злих адміністраторів від заряду, потягати винних до церковної і судової відповідальности.

Б. Особи, які мають участь в заряді бенедіциального і церковного майна.

§ 2. Заряд майном бенедіцицій (парохіяльних дотацій) і фондаций, котрих дохід призначено для пароха, справує в заступстві Владики і з Його рамени властивий парох під надзором Митр. Ординаріяту.

В опорожнених бенедіциціях обовязаний завідатель до безпосереднього нагляду над цілістю бенедіциального майна (§ 34).

§ 3. Майном стисло церковним, призначеним безпосередно для Божої хвали, яке становить власність поодиноких церков і богослужбових фондаций, завідують з рамени Владики властиві парохі, згл. настоятелі церкви, при помочі і співучасті маєткової церковної Ради і то по правилу, що настоятель церкви є церковним органом заряду і що йому прислугує головне провадження, а Рада додається йому до помочі як репрезентация парохіян, котрим залежить на добрім заряді церковного майна.

В. Спільні постанови для заряду церковного і бенедіциального майна.

§ 4. Перед обняттям заряду церковного згл. бенедіциального майна обовязані покликані до завідування особи:

а) зложити присягу, що будуть для слави Божої і для добра Церкви вірно, совісно і безкорисно сповняти свої обовязки в порученім їм завідуванні, що будуть щиро опікуватися порученим їм майном, не будуть нічого чинити на шкоду його і будуть берегти його цілості.

б) Злагодити в трьох примірниках докладний інвентар цілого відданого їм у заряд майна, а то осібно недвижимостей, движимостей, грошей, цінних паперів, вартісних предметів з їх описом і оцінкою, згл. попередно вже зладжений інвентар прийняти при евент. наміченню змін, які зайшли від посліднього провірення його.

В тім інвентарі належить осібно зазначити предмети, які мають вартість археологічну або артистичну.

Інвентар підписують особи, котрі обіймають заряд, — а засвідчає його відпоручник Ординаріяту, відаючи в імені Владики цей заряд.

Один примірник інвентаря переховується в архіві парохіяльного уряду, другий предкладається властивому деканови, а третій Митр. Ординаріятові.

Всякі зміни в завідуванім майні (набутки, убуток, переміни) мають зараз зазначуватись у всіх трьох примірниках інвентаря.

§ 5) Завідуєчий церковним згл. бенедіциальним майном обовязані згідно зі зложеною присягою справувати заряд з оглядністю доброго і дбайливого господаря і відповідають за свої занедбанія в завідуванні по горожанським законам.

Особливо обовязані вони:

а) дбати про це, щоби поручений їх зарядови й опіці маєток ніяким способом не нищився, не убував, не пропадав, ані якої шкоди не мав. За ради того обовязані вони без огляду на видатки і кошти поробити всі потрібні для охорони прав церкви і бенедіцицій згл. фондаций судові і адміністраційні забіги (§ 8 і 9 цього закону); провізоріяльні спори мають вони виконувати безпроволочно, не виждаючи осібного поручення Ординаріяту.

б) Заховувати приписи канонічних і державних законів і евент. постанови фундаційних грамот, згл. розпоряджень фондаторів о скільки вони відносяться до завідуваних предметів.

в) Доходи з адміністрованого майна і прав докладно і в свій час побирати і стягати, а зібрані гроші переховувати в безпечнім місці та вживати їх згідно з їхнім призначенням.

г) Церковні гроші, які зістають після заплачення видатків, корисно і безпечно льокувати, передусім через закупно літургічних або інших вартісних предметів.

Уділювання з цих грошей якихнебудь хочби і забезпечених позичок, без виразного дозволу Ординаріяту — заборонюється.

д) Провадити докладно і дбайливо книги доходів і розходів і щорічно предкладати належно замкнені і удокументовані рахунки безпосередній надзірній власті.

Від обовязку під г) і д) звільнені парохі що до доходів, призначених на їх удержання. З доходів тих обовязані однак вони покривати також дрібніші видатки на консервацію і на правки парохіяльних будинків, оскільки видатки не перевищають одноразово квоти одного амер. доляра, а річно квоти шістьох амер. долярів.

е) Документи, на котрих опираються маєткові права церков, парохіяльних дотацій і фондаций при них, — і акти та документи, які сі права виказують або до них відносяться, як акт ерекційний, контракти даровизни, купна недвижимостей, оречення сервітутової комісії, корисні судові вироки, які відносяться до недвижимостей і річевих прав завідуваного майна, контракти, декрети наслідства і т. п., інвентар, гіпотечні витяги, аргуші посілості, належито упорядкувати, по змозі доповнити і переховувати осібно під добрим і безпечним замкненням в архіві парохіяльного уряду. Оригінали важніших документів, як акти ерекційні і сервітутові оречення належить зложити в Архіві Ординаріяту, задержуючи судово або нотаріяльно легалізований відпис в Архіві парохіяльного уряду.

Справи більшої ваги.

§ 6. Згадані в § 2. і 3. справуючі заряд особи покликані лише до звичайного господарювання і заряду біжучих доходів.

Зате не можуть вони без дозволу Ординаріату підприняти важно ніяких важніших змін і перерібок в завідуванні майні, ані також позбувати або обтяжати основне (корінне) майно завідуваних інституцій.

Особливо не мають вони права самовільно зрікатися іменем церкви, парохій чи фундацій при них еwent. легатів і спадків, або приймати спадщину без добродійства інвентаря; також не мають вони права позбуватися недвижимостей та движимостей вартости понад 5 амер. долярів, або маючих археологічну чи артистичну вартість, коли цю їхню вартість намічено в інвентарі (§ 4. б.)

Далше не мають вони права зрікатися гіпотечних або реальных прав, сталих prestaцій, як права вільного млива, побору дров, проскурного і т. д; випускати нерухимости в аренду на час понад один господарський рік, віддавати будинки в наєм; особливо строго заборонюється віддавати ґрунт під будову третім особам приватним.

Позбування пожитків з господарства на ерекціональних нерухимостях, як припадаючих на користь пароха, не підлягають наказам цього параграфу.

Правні акти, контракти.

§ 7. Правні акти і контракти в котрих церков, парохіяльна дотація або фундація при них приймає на себе зобовязання, які переходять звичайну господарську адміністрацію, які накладають зобовязання і обтяження на закладовий маєток цих інституцій, або переступають круг ділання, зазначений в § 6 цього закону вимагають для своєї важности затвердження через Митр. Ординаріат: без цього затвердження є вони неважні і не приносять для згаданих церковних інституцій ніяких зобовязань.

Правні акти і контракти з котрих повстають лише права для тих церковних інституцій, (акти під даровим титулом, як контракти даровини на користь церков і бенедіцій і фундацій при них, приймуване легатів, спадків без взаїмних зобовязань) можуть настоятелі церков і парохіяльних бенедіцій важно заключати, без осібногo затвердження через Ординаріат. Прозначніші набуткі слід однак завітдити Ординаріат.

Правне заступство церков, парохіяльних дотацій і фундацій при них.

а) Супроти третих осіб автономних властей і державних скарбових та адміністраційних властей.

§ 8. До заступства церк. парохіяльних дотацій і фундацій при них на зовні супроти третих осіб і супроти автономних властей, державних, скарбових і адміністраційних властей покликані з уряду парохи згл. настоятелі церкви з вище поданими обмеженнями що до основного майна.

§ 9. У всіх важніших справах (§ 6 цього закону) особливо в справах о маєткові права, пр. викупно сервітутів, по-

кликаним до заступства Митр. Ординаріат, котрий зі своєї сторони установить свого відпоручника.

б) Перед судами.

§ 10. Парохи згл. настоятелі церкви покликані до судового заступства церков, парохіяльних дотацій і фундацій при них лише в провізоріяльних справах, в спірних і неспірних за біжучі доходи до вартости низше 20 ам. дол.

Зате всі справи про основне майно, як також всі справи про біжучі доходи понад 20 ам. дол. підлягають судовому заступству через Митр. Ординаріат, котрий зі своєї сторони установить для справи свого відпоручника. Без такої осібної делегації не є парохи і настоятелі церкви управнені до судового заступства.

§ 11. Тому повинні настоятелі церкви в справах про основне майно, отже передусім у всіх справах про нерухимости і права реальні і в справах про біжучі доходи понад 20 ам. дол. представити справу Ординаріатові і постаратись за його дозвіл на виточення спору. В наглих випадках вистарчить завітдити і дозвіл Декана.

Про провізоріяльні спори постановляє § 5 а цього закону.

Якби в судових справах, котрі по думці § 9 підлягають заступству через Митр. Орд., доручено скаргу і візвання до розправи парохови, (настоятелеви церкви) а не Митроп. Ординаріатові, буде обовязком пароха, стати на розправі і закінчити брак своєї легітимації до заступства пізваної правової особи, а тим самим неважність еwent. судового поступовання. — проте однак буде його обовязком в самій справі зайнятися судовою обороною пізваного, щоби не допустити до шкоди — і про справу повітдити Митр. Ординаріат.

§ 12. Без огляду на еwent. уділення делегації до судового заступства застерігається Ординаріатові затвердження всіх угод, які іменем церкви, парохіяльної дотації, або фундацій при них заключеноб у суді чи то в справах неспірних (спадкових, спростовання границь) визначення конечної дороги і т. д.), оскільки ці справи відносяться до основного майна нерухимого, або перевишають вавтість 20 ам. дол. — у всіх таких угодах повинні судові заступники церковних інституцій виразно жадати вписання клявзуді, що важність угоди залежить від затвердження через Митр. Ординаріат.

§ 13. Кошти судових спорів і еwent. кошти адвокатського заступства поносять що до церковного майна сама церкв, що до бенедіційального майна — сам бенедіціант як ужитковець цього майна.

У виїмкових випадках може бенедіціант просити Ординаріат позволити на покриття цих видатків з основного майна парохії або з еwent. епархіальних фондів.

Про маєткову Раду.

Склад маєткової Ради.

§ 14. Маєткова парохіяльна Рада складається з місцевого пароха або настоятеля церкви як предсідника і залежно від ве-

личини парохії, з 4-х до 8-х членів, по половині іменованих через Митр. Ординаріят, а по половині вибраних через парохіян.

§ 15. В парохіях до 1000 душ складається Рада з 4 членів, до 2000 душ з 6 членів, powyше 2000 душ з 8 членів.

§ 16. Членів парохіяльної маєтк. Ради іменується і вибирається на 6 літ, з тим однак застереженням, що після перших трьох років половина членів уступає через льосовання, а на їх місце іменується згл. вибирається нових членів; після дальших трьох літ уступають ті члени, котрих мандати вигасли через уплив виборчого часу.

§ 17. Крім згаданих в § 15 членів Ради іменується і вибирається їх заступників в половині установленого в тім § числа членів.

Заступники ці стають членами Ради на випадок опорожнення місця іменованих згл. вибраних членів через смерть або зречення члена перед вигасненням його мандату.

§ 18. Чинне виборче право до маєткової парохіяльної Ради мають всі сповняючі християльські обовязки парохіянє без ріжниць пола, котрі скінчили 30 літ життя, жиють стало в парохії щонайменше від 1 року і в єв посіданню горожанських прав.

§ 19. Пасивне право виборче до цієї Ради мають всі згадані в попереднім § парохіянє.

Вибраних затверджує Владика.

На випадок ділання членів Ради на шкоду Церкви, може Владика виключити їх з Ради.

Вибори до маєтк. парохіяльної Ради.

§ 20. Вибори dokonуються на підставі виборчої листи зголосившихся до неї парохіян. Спсис ведеться в означенім місці нпр. (в парохіяльнім уряді), щонайменше на один місяць перед виборами.

До листи можуть вписуватися всі парохіянє, що мають чинне право виборче (§ 18), а то найпізніше на два тижні перед виборами.

Особи, котрим парох (настоятель церкви) відмовить вписання до виборчої листи, мають право письменного відклику до трьох днів до властивого декана, котрий справу дефінітивно рішає.

Відклик вноситься через парох. уряд, котрий предкладає його безпроволочно деканальному урядови зі своїм звітом.

§ 21. Особи, котрі в означенім часі не вписалися до виборчої листи, не мають права голосовання.

§ 22. Виборчі збори скликає настоятель церкви, котрий визначає місце, день і годину початку виборів і оголошує це устно з амвони і письменним оголошенням на церкві і на парохіяльнім уряді; оголошення має бути вивішене найменше на два тижні перед виборами.

§ 23. Виборами кермує настоятель церкви при допомозі виборчої комісії з 4 членів, котрих покликає з поміж парохіян за згодою більшости явившихся виборців. В день вибору належить відправити Службу Божу за призвання помічі св. Духа.

§ 24. Вибори dokonуються звичайною більшістю явившихся виборців.

Спосіб голосовання означає виборча комісія. Про евент. протест проти оголошеного через комісію висліду голосовання і виборів рішає Декан — а в послідній інстанції маєткова Епархіяльна Рада. Протест згл. відклик від рішення Декана слід вносити до 14 днів через парохіяльній уряд. Особи, які не явилися на виборчих Зборах, не мають права вносити і підписувати протест.

§ 25. В парохіях, які мають кілька церков, можуть маєткові парохіяльні Ради бути установлені або лише при матерних церквах, або в міру потреби й за одобренням Ординаріату як при матерних, так і осібно при дочерних. В тім посліднім випадку активне і пасивне виборче право мають лише приналежні до своїх церков.

§ 26. Для церков прилучених парохій твориться в згаданій спосіб осібні маєткові ради.

Чинности і круг ділання Парохіяльної Маєтк. Ради.

§ 27. Предсідником парох. маєтк. Ради є з уряду місцевий парох згл. управитель церкви.

Після переведення через парохіян виборів членів Ради, затвердження їх через Ординаріят і назначення другої половини членів через Ординаріят конституюється Рада, вибираючи зпоміж себе скарбника і секретаря і розділюючи між своїх членів евент. дальші чинности.

§ 28. Засідання Ради скликає предсідник в міру потреби, або на просьбу 2 членів Ради, а обовязково 2 рази в рік. Ухвали западають більшістю голосів. Предсідник голосує на рівні з иншими членами. Якщо предсідник вважає ухвалу некорисною для Церкви, може її засистувати і предложити справу до рішення Деканату, а в послідній інстанції маєтковій Епархіяльній Раді.

Перебіг виборів до Ради, перебіг обрад і ухвали записуються в окремі книзі протоколів; протоколи підписує предсідник і секретар.

§ 29. Перед приступленням до урядових чинностей складають нові члени Ради приписану в § 4 а) присягу і списують, згл. приймають до відома, чи доповнюють згаданий в § 4 б) інвентар.

§ 30. До компетенції парохіяльної маєткової Ради належить справовання з рамени Владики заряду цілим майном місцевої церкви і її фундації і завідування їх біжучими доходами по думці вище наведених приписів. Особливе належить сюди:

1) береження цілости основного майна церкви і її фундацій, бачність над її маєтковими справами, над границями і посіданням недвижимостей.

2) Заряд і удержання в добрім стані церковних будинків, церковних цвинтарів і кладбищ.

3) Забезпечення будинків і движимостей від вогню, від крадіжкі і влому.

4) Заряд і евент. аренда церковних ґрунтів на протяг одного господарчого року стягання чиншів аренды.

- 5) Удержання дяків і церковної прислуги.
- 6) Закупно дзвонів, церковних риз і книг, чаші, хоругв і т. д.

7) Оскільки цим не займається вже місцеве церковне братство, — також старання за звичайні богослужбні потреби, як: просфори, вино, оливу, світло, прання церковного білля, направу церковних книг і риз.

8) Оскільки нема осібною конкурентційного комітету, — переведення підготовчих праць до нової будови, надзир над роботами при новій будові, колявдація виконаних робіт.

9) Вишування засобів для покриття видатків на згадані цілі.

10) Завідування зібраними на згадані цілі фондами і корисне завідування грішми церков і церковних фундацій.

§ 31. До компетенції парохіяльної маєткової Ради не належить :

- 1) Заряд бенефіціальним майном.
- 2) Справи, що відносяться до :
 - а) Богослужень в церкві.
 - б) Способу і часу дзвонення, також утримування порядку в церкві і на цвинтарі.
 - в) Способу збирання жертв, роблення оповіщень і всяких чинностей, що в якийнебудь спосіб відносяться до Богослуження і окраси церкви.
 - г) Урядження вівтарів, амвони, пушок до збирання жертв і інших річей, що відносяться до відправи Богослуження.
 - д) Приймання або уживання посвячених знарядів і інших предметів, призначених до ужитку або окраси церкви і захристії.
 - е) Писання, ведення і переховування парохіяльних книг.
 - ж) Приняття чи видалення дяка і церковної служби.

Надзир над завідуванням церковним і бенефіціальним майном.

I. Маєткова Деканальна Рада.

§ 32. Поручений цим законом парохам згл. маєтковій церковній Раді маєтковий заряд підлягає контролі маєткової деканальної Ради.

Склад Деканальної Ради.

§ 33. Маєткова деканальна Рада складається з місцевого декана як предсідника і 2 членів священників, а то одного іменованого через Митр. Ординаріят, а одного і заступника вибраних через кондеканальних священників на соборчику.

Круг діланія Маєткової Деканальної Ради.

§ 34. До компетенції Декан. Ради належить :

- 1) Справовання нагляду і контролі над цілістю основного майна всіх церковей, парохій і віроісповідних фундацій та над зарядом, виконунаним через парохів (настоятелів парохій) і маєткові церковні Ради в деканаті.
- 2) Заряд майном і доходами опорожнених бенефіцій, та віддавання в аренду недвижимостей таких бенефіцій.
- 3) Виявлення думки про маєткові справи, які мають предкладатись Ординаріатови.

Спосіб урядовання маєтк. декан. Ради.

§ 35. Засідання Ради скликає в разі потреба предсідник.

Рішення западають більшістю голосів членів.

Предсідник голосує рівно з прочими членами.

Про наради провадиться протокол.

§ 36. В наглих випадках має кождий член Дек. Ради право і обовязок зарядити що належить, за слідуочим одобренням декана, для усунення достережених браків і неправильностей в заряді.

§ 37. Члени Ради покликані до виконунання поручень маєткової деканальної і епархіяльної Ради.

II. Маєткова Епархіяльна Рада.

§ 38. Начальний нагляд над зарядом церковних і бенефіціальних маєтків і богослужбових та добродійних церковних фундацій справує В л а д и к а. Йому до помочі покликується як орган з дорадчим голосом маєткова Епархіяльна Рада.

§ 39. В склад Епархіяльної Ради входить Владика як предсідник і 5 вибраних через Нього членів.

Зібрання Епарх. Ради скликає Владика в міру потреби.

Епархіяльна Рада є інстанцією відклику від рішень маєткових церковних і деканальних Рад. До її компетенції належить також видавання інструкції для тих рад.

*

§ 40. Виконання цього закону поручається оо. Деканам, котрих уповажнюється отсим в імени Владики іменувати половину членів парохіяльних Рад, по предложеним парохіяльними урядами пропозицій що до осіб кандидатів. Парохіяльним Урядам поручається приступити безпроволочно до вибору й уконститування парохіяльних Рад по нормам цього закону і про виконання цього закону новідомити Митр. Консисторію.

§ 41. Після уконститування маєткових рад парохіяльних зносяться дотеперішні парохіяльні комітети.

§ 42. Закон входить в життя з днем оголошення його в Архіепархіяльних Відомостях.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

У Львові, дня 15. липня 1916.

Ч. 31/Орд. — ЗАКОН ПРО ОБОВЯЗОК МЕТР. КОПІЙ.

Часті випадки занедбання предкладати в своїм часі метричальні копії, що може спричинити вірним необчислені страти і наразити їх на великі клопоти, зневолює Митр. Ординаріят по засягненню гадки Митр. Капітули і М. Консисторії видати слідуочий епархіяльний закон :

§ 1. Кождий настоятель парохії є обовязаний пересилати до рук Декана метричальні копії за цілий рік, зглядно за ту часть року, в котрім був настоятелем парохії найдальше до кінця лютого наступаючого року.

§ 2. Згідність відпису з оригіналом має бути стверджена підписом Декана або його відпоручника, який разом з парохом відповідає за вірність відпису.

§ 3. Відібрання метрикальних відписів має Декан або його відпоручник у відповідних метрикальних книгах посвідчити.

§ 4. Перед звільненням з душпастирської посади обов'язаний Декан перевірити в метрикальних книгах чи копії метрикальні були за весь час душпастирського посади правильно виготовлені, коляціоновані і відслані, а за час від 1. січня того року в котрім душпастир відходить до дня увільнення має Декан переняти сколяціоновані метрикальні відписи а всі браки записати в протоколі і в справозданню до Митр. Ординаріату.

§ 5. Залишення того протоколярного впису потягає за собою особисту відповідальність Декана і обов'язок солідарно з уступаючим з посади священником покрити кошти спорядження бракуючих копій.

§ 6. Всякі занедбані а Деканом ствержені бракуючі відписи будуть споряджені на кошт уступаючого священника.

§ 7. Кошти виготовлення занедбаних метрикальних копій рахуючи по 10 грошів від впису одного акту без огляду на рід метрики, уроджених, вінчаних чи померших будуть стягнені з його платні на жадання наслідника.

§ 8. Всі копії кожної місцевости з окрема зішиті і означені назвою парохії, місцевости, деканату, повіту, тому метрик і року, а в відписах сторони оригіналу перешле Декан найдалі до кінця марта до Консисторії.

§ 9. Архивар має предложити Ординаріатови до кінця квітня кожного року спис бракуючих копій за минувший рік.

§ 10. Священникам, котрі до кінця марта не предложили метрикальних копій буде здержана платня почавши від 1. квітня до часу їх предложення.

Від гр.-кат. Митр. Ординаріату.

Львів, дня 15. липня 1926.

Ч. 4210/М

Тому, що закон про метрикальні відписи є лише унормованням давно вже існуючого обов'язку, приписи того закону будуть нормою, після якої М. Ординаріат буде судити про всі занедбання минувшини.

Ч. 4596/Шк.

ВІЗИТАЦІЯ ШКІЛ.

Подається до відома, що в найближнім шкільнім році будуть відпоручники назначені спеціально М. Ординаріатом візитувати науку релігії у всіх школах.

Ч. 3988/К₂ — КОНКУРС НА ПРИНЯТТЯ КАНДИДАТІВ ДО ГР.-КАТ. ДУХОВНОЇ СЕМИНАРІЇ У ЛЬВОВІ НА ШК. Р. 1926/27.

Кандидати духовного стану Львів. Архiep., що бажають бути прийнятими на I-ий рік до Дух. Семинарії у Львові, мають предложити свої прошення Митроп. Ординаріатови найдалше до 31. серпня 1926. До прошення належить долучити: 1. Свідоцтво хрещення; 2. Свідоцтво іспиту зрілости і прочі гімназійні свідоцтва; 3. Свідоцтво моральности, виставлене дотичним Урядом парохіяльним зглядно деканальним; 4. Свідоцтво польського горожанства, виставлене дотичним Староством або магістратом

міста Львова; 5. Заяву родичів, зглядно опікунів, що будуть складати оплату по вісім долярів місячно за удержання і по чотири доляри такси за кожний семестер.

Богослови, що кінчать I-й, II-й і III-й рік, мають також внести подання о прийяття на слідующий рік до 15. серпня 1926. Услівя їх прийяття є слідуочі: 1. Зложення всіх іспитів з успіхом найменше достаточним; 2. Бездоганне поведення в Семинарії; 3. Вирівнання рахунків за рік 1925/26; 4. Оплата по вісім долярів місячно за удержання і по чотири доляри такси за кожний семестер.

Дальші зарядження зглядно речинець явленняся у Львові подасться кандидатам у свойому часі.

Ч. 14 Орд. — ПРО УКРАЇНСЬКУ ХРИСТ. ОРГАНІЗАЦІЮ І ЇЇ ОРГАН „НОВУ ЗОРЮ“.

В нинішних часах, коли вороги св. кат. Церкви і віри, годловно соціялісти й сектярі, засипують наш віруючий нарід шкідливими книжками, часописами і газетами, які підкопують у нього віру, моральність, побожність, привязання до св. Церкви й обряду, пошану для священників і всякого авторітету, є негайним душпастирським обов'язком священників стерегти й хоронити нарід від згіршення й дати йому добру лектуру. Треба віруючих людей гуртувати разом для відпорности й оборони, й ширити через них добрі книжки й газети. Треба добрим негайним словом протиділати проти друкованої отруї. Для тієї цілі повстала за благословенням усіх трьох наших Ординаріатів „Українська Християнська Організація“. Вона видає від початку ц. р. тижневу газету п. н. „Нова Зоря“, якою освідомлює наш нарід у християнськїм дусі й боронить св. католицьку Церкву й віру від ворожих нападів комуністів і сектярів. Стоячи поза політичними партіями, „Українська Християнська Організація“ має на меті боронити справ віри й релігії, найбільшого скарбу нашого віруючого народу, й яко така віддає свою працю на услуги св. Матери Церкви.

Митрополічий Ординаріат надіється, що священники як слуги св. Церкви належно зрозуміють, оцінять і попруть цей благородний почин. Тому поручає Митрополічий Ординаріат Всеч. Отцям Духовним як найгорячіше Українську Християнську Організацію та її орган „Нову Зорю“, щоби й самі вписувались до неї й гуртували до неї всіх свідоміших вірних й поширяли в народі її добру газетку, якої давно вже відчувалась велика потреба, та дописували до неї як найбільше. Спільними силами треба нам тепер боронитись від ворогів, які здвоїли свої напади.

Українська Христ. Організація має осідок у Львові (вул. Сикестуська 39 а). Головою її є о. Д-р Тит Галушинський ч. с. В. В. професор і б. ректор духовної семинарії, а секретарем і редактором п. Роман Гайдук. Газета коштує 4 зол. чвертьрічно.

Ч. 2962/К-2. — ВІДПУСТКА СВЯЩЕНИКІВ З АЕПАРХІЇ.

Священик може отримати відпустку з Львівської АЕпархії щойно по 6-ох літах служби, як що сповнить слідуочі умовини: викажеться посвідкою від свого о. Декана, що полишає в по-

рядку: церковну касу, рахунки за проданий ґрунт, евентуально будови, рахунки вдовичо-сир. фонду і копію метрик за цілий час свого душпастирування. Як що просить о відпустку перед 6-ма літами праці в Епархії, мусить звернути ще за кошти удержання в Духовній Семинарії за кожний бракующий рік 100 ам. дол.

Ч. 4600/68. — В СПРАВІ РЕДУКЦІЇ ЛІТУРГІЙ РЕЛІГІЙНОГО ФОНДУ І ТИХ ЛЕГАТОВИХ ЛІТУРГІЙ, ЯКИХ ФОНДИ ЗДЕВАЛЮОВАНІ.

Розпорядження, оголошені в АЕ. Від. ч. I. з р. 1924 (стор. 10) і ч. I. з р. 1925 (стор. 4) в справі редукції Служб Божих релігійного фонду і фондацийних (яких фонди, зложені грішми, стратили вартість), остають в повній силі і на дальші роки аж до відкликання.

Для докладного зрозуміння і виконання подається слідуєчі пояснення:

а) Редукуються всі 1) Літургії релігійного фонду а 2) фондацийні (легатові) лише ті, яких фонд запропастився або здевалюовався, з обовязком аж до відкликання:

Що року мають всі парохі, завідателі, „*ex surgendo*” завідателі і експоновані сотрудники (без виімків — всі в цілій АЕпархії і то без огляду, чи у своїх парохіях мають згадані Сл. Б., чи ні), відправити одну Службу Божу на інтенцію фондаторів релігійного фонду і фондаторів легатових Літургій, яких фонди здевалюовалися — після обовязку в АЕп.

б) При відправі належить брати службу дневи або святому з долученням више згаданої інтенції тому, що інтенції є мішані (за живих, померших ітд.).

в) Розуміється, що Літургії з богослужебних фондаций, яких фонди основані на твердім капіталі (амер. долари або поле і т. п.), мають бути відправлені кожда з осібна, відповідно до фондацийного акту.

г) Зараз по відправленню а найдальше до 1. X. кожного року, мають Всч. оо. предложити виказ так відправленої Служби Божої до Деканату. Згаданих під в) Сл. Божих не треба в цім виказі поміщувати.

д) Обовязком Всч. оо. Деканів є викази ті перевірити, а неточні для доповнення або навіть поновного відправлення Сл. Б. дотичним душпастирям звертати. Всі зібрані викази проложать деканати що року — найдальше до 1. XI. Митрополічій Консистерії.

е) Всч. оо. Декани мають що року це зарядження на дек. Соборі оо. Кондеканальним пригадати, а необзнакомлених з ним, поучити.

ж) Всіх оо. Парохів, завідателів, „*ex surg.*” завідателів а також експонованих сотрудників, які до тепер виказів відправленої Сл. Божої за рр. 1924, 1925 і 1926 не предложили, звивається, щоби найдальше до 1. X. ц. р. це зарядження в цілости виконали.

з) В кожній парохії мусить знаходитися книжка фондацийних Сл. Б. На початку тої книги мають

бути списані всі фондацийні Сл. Б., з означенням їх кількості і сторони, на якій записується дати відправи. Тому, що Сл. Б. релігійного фонду і Сл. Б. зі здевалюованих фондаций стягається в одну, треба у списі при кожній з них вписати, що вонає скомульована на підставі отсего зарядження Митроп. Консистерії і для цієї спільної інтенції відкрити одну сторону в кляжці.

і) Всч. оо. Декани, при нагоді дек. візитацій, провірять, чи така книга находится та чи є ведена після зарядження.

Ч. 4339/1926. — ПОВЕДЕННЯ ВІРНИХ ПІДЧАС СЛУЖБИ БОЖОЇ І ЛІТУРГІЧНИЙ СПІВ.

Введення читаної Служби Божої в нашім гр.-кат. обряді, на основі рішення собору в Замостю 1720 р., не нарушило ест-венних признак грецького обряду, а до тих признак належать: поведення вірних підчас Служби Божої і літургичний спів.

1) Вірні гр.-кат. обряду повинні брати живу участь у священодійстві літургичнім, тому священник повинен і при читаній Службі Божій хоч він звернений до престола, зазначувати присутним вірним важніші часті Служби Божої. До таких частей належать: Євангеліє, Трисвятое, Вірую, слова перетворення, Отче Наш, які священних має голосно виголосити, так, щоби всі вірні, що є присутні, добре чули. Тому вірні особливо молодіж, а про це подбають оо. катехити, повинні мати на Службі Божій також св. Літургію в молитвеннику.

Вірні заявляють свою участь також тим, що на деяких частях Служби Божої стоять. Треба вірних, а в першій лінії молодіж поучати, що признакою нашого обряду є стояти на Службі Божій, а вже особливо і безумовно на отсих частях: „Трисвятое“, Євангеліє, „Іже Херувими“, цілий канон від „Мир всім“ — „Возлюбім друг друга“ (в тім часі приходить клячення в часі перетворення) до слів. „І да будуть милости“ Отче наш. При співаній Службі Божій також на Единородний, Малий Вхід, Заамвонну молитву; вкінці також підчас „Отпусти“.

2) Літургичний спів є в нашім обряді ественною частю. На Службі Божій не належить співати пісень т. зв. процесійних, які не є літургичними піснями. Кожний катехит має обовязок захочувати своїх учеників до науки літургичного співу і в тій цілі звернеться до учителя співу з просьбою, щоби цей в своїм навчанню стремів до цього, щоби по можности ціла шкільна молодь, а не лише хор, брала участь на Службі Божій в літургичнім співі *unisono*. Катехит може при оцінюванню поступу ученика в науці релігії узгляднювати його приліжність в літургичнім співі. Вп. Панів учителів співу і Панів диригентів хорів, прошу, щоби при всіх читаних Службах Божих, вибирали бодай два або три такі кусники, які за хором ціла церков, уся школа *unisono* співалаби. На такий загальний спів надаються такі пісні як: Царю небесний на початку, Под Твою Милость на кінці. Христос воскресє, Единородний Сине (Бортнянського), Трисвятое (згл. Єлиці, Кресту Твоєму), Отче наш (пр. о. Матюка). Коли молодіж вичується і прочих літургичних пісень, зарядить катехит принайменше 10 разів в шкільнім році співану Служау Божу замість читаної і екзорти, а екзортаційну науку подасть учени-

кам на першій годині науки релігії в тиждні. В часі Різдва Христового може молодіж співати коляди, а у великім пості „Претерпівий“, в тих місцях Служби Божої, де священник занятий тихим священодійством або причастієм вірних.

Так відспівана Служба Божа всею молодіжю присутною в церкві буде прегарним повторенням літургічного прошення: „І даждь на єдиними усти і єдинім серцем співати і воспівати пречестное і великоліное імя Твое“.

Все сказане про шкільні богослуження відноситься і взагалі до всіх читаних Служб, при яких співає хор. Усі катехити і душпастирі особливо в містах не залишать поучувати вірних, що до т. зв. слухання Служби Божої читаної належить вислухання Євангелія, відмовлення молитов Вірую і Отче наш і будуть на це уважати, щоби співаки на хорах до того також примінилися, або співом, або голосним відмовлюванням або бодай приватним і щоби хори вірним помагали до літургічної молитви.

Ч. 874/20. — ЗБІРКА НА ПОКРИТТЯ КОШТІВ БУДОВИ ЦЕРКВИ.

В справі одержання дозволу на збірку в цілі покриття коштів будови церков заряджує Митр. Ординаріат:

Уряд парохіяльний внесе прошення парохіяльного комітету до Митр. Ординаріату. В прошенню має бути зазначено: 1) імена парохіян, які будуть цим займатися та їх кваліфікація. Такиими не можуть бути користолюбиві і карані за крадіж і обманство. 2) за якою винагородою підіймуться вони сего труду та 3) котрі деканати мають вони обняти своєю збіркою. Щойно по одержанню нашого дозволу внесе парохіяльний комітет до Воевідстви просьбу, зазначаючи в ній число і дату нашого дозволу. Це також має бути зазначене в легітимаціях квестарів, а світліни і тотожність їх особи мають бути potwierджені печатію пар. Уряду.

Ч. 3570. — РОЗПОРЯДОК МІНІСТЕРСТВА ОСВІТИ В СПРАВІ ВІНАГОРОДИ ДУШПАСТИРІВ ЗА УДІЛЮВАННЯ НАУКИ РЕЛІГІЇ В ПРИЛЮДНИХ ВСЕНАРОДНИХ ШКОЛАХ.

Міністерство Освіти на підставі 7. артикулу закону з 22. грудня 1925 р. зарядило, що винагорода душпастирів за уділювання науки релігії в прилюдних всенародних школах виноситься 60 зол. річно за одну годину науки в тиждні. Цю винагороду вимірує Куратор шкільного Округа на внесення інспектора після затвердженого ним розкладу занять, а виплата її послідує з доліни в десяти рівних ратах. За кожду лекційну годину, опущену душпастирем без оправданої причини, відчислить Кураторія душпастиреви при найближшій виплаті по 1'50 зол. Як що душпастир опустить години ізза недуги, що не тріває довше як місяць, Кураторія не має підстави до довершення потручення з винагорода душпастиря. Коли недуга душпастиря тріває без перерви довше як місяць, буде йому за кожду опущену годину відтручуватись з належної йому винагорода. Неприсутність

душпастиря в школі на науці релігії є оправданою лише ізза похорону або посіщення хорого.

Понадто висказується бажання, щоби душпастир повідомив наперед заряд школи про свою неприсутність в школі, як що вона не зайшла несподівано.

Ч. 6720/973/МЦ. ex. 1925. — В СПРАВІ БУДИНКІВ, КОТРІ НАЛЕЖАЛИ КОЛИСЬ ЦЕРКВИ.

В цілі перестудіювання справи будинків, котрі колись належали до Церкви а тепер знаходяться в посіданню Держави, зістала утворена мішана комісія зложена з трьох членів іменованих Апостольським Престолом і з трьох членів, призначених через державу.

Поручається усім урядам деканальним предложити Митр. Консисторії протягом місяця викази тих будинків, які дотепер є в уживанню других осіб, хоч належать до Церкви, в цілі передання спірних справ до вирішення висше згаданої комісії.

Ч. 1299/154/М. — ПРИПИС ОШТЕМПЛЬОВАННЯ МЕТРИК І СВИДОЦТВ.

Палата скарбу у Львові повідомляє тут. Консистоцію письмом з 19/2 1926. ч. 38789/26, що многі уряди парох. не оштемплуюють метрик, видаваних сторонам і просить пригадати парох. урядан той припис.

Для інформації парох. урядів подає слідуєче:

1) Свідоцтва (метрики хрещення, вінчання, смерти) підлягають оплаті штемплевій в висоті 40 грошів. Штемпель має бути скасований печатію парох. Свідоцтва оповідей є вільні від оплати штемпл.

2) Витяги родинні підлягають тільки разовій оплаті штемплевій по 40 грош., кілько случаяв уродин, вінчань або смерти стверджує тойже витяг.

3) Витяги родинні, видавані сторонам в цілі заподання їх в справі реклямації від служби військової є вільні від штемплевої оплати під услівям, що на таким витязі зазначить парох. уряд, що цей витяг призначений до подання в справі військової служби.

4) Певсвідки, визавані сторонам, оскільки не містять в собі всіх дат поданих в метрикальній книзі, є вільні від штемплевої оплати.

5) Повні витяги з метрик, книг видавані залізничним функціонарам і иншим публичним функціонарам, що мають служити до подань в справах службових є вільні від штемплевої оплати під услівям, коли парох. уряд зазначить на витязу, що цей витяг має служити лише яко залучник до подання в справі службовій.

6) Свідоцтво моральности, виставлене через парох. уряд є вільне від штемплевої оплати.

Ч. 2038/438/МЦ. ПОДАТОК ЗА МЕШКАННЯ ПАРОХІЯЛЬНЕ.

Палата Скарбова у Львові прислала Митроп. Консисто́рії відпис обіжника Мін. Скарбу з дня 23/2 1926, ч. 475/IV, який подається до відома Духовенства.

По думці арт. XV. Конкордату, з дня 10/2 1925. мешкання Епископів і парохіяльного духовенства як також їх урядові льокалі, мають бути трактовані через Скарб на рівні з урядовими мешканнями функціонерів і льокалів державних інституцій. Згідно з тим, в звязи з обіжником з дня 8/IX 1925. ч. 1314/IV., котрим увільнено від державного податку від льокалів — льокалі заняті через уряд і державні інституції, Міністерство Скарбу вяснює, що урядові льокалі Епископів і парохіяльного Духовенства повинні бути звільнені від державного податку від льокалів. Мешкання однак Епископів і Духовенства підлягають податковим від льокалів на рівні з службовими мешканнями державних функціонерів. В випадках, коли парох або сотруди́ник провадить парохіяльну канцеля́рію в частині свого мешкання, належить ту частину звільнити від державного податку від льокалів яко урядовий льокаль.

Згідно з наведеним арт. X. Конкордату, є вільні від комунального і державного податку від льокалів, поміщення духовних семина́рів, при́готовавчі доми для монахів або монахинь, поміщення монахів або монахинь, складаючих обіт убожества.

Монасти́рі монахів або монахинь, які не складають обіту убожества, вільні є від комунального і державного податку від льокалів, лише в випадках, коли є добродійними, науковими або освітніми заведеннями.

Ч. 4099/Кч. — МЕЛЬДУВАННЯ ВІЙСЬКОВИХ СВЯЩЕНИКІВ В РЕЗЕРВІ.

На просьбу Епископської Курії В. П. Митроп. Ордина́ріят поручає, щоб священники, що належать до резерви, про кождоразову зміну свого сталого побуту повідомляли до 48 годин повітову команду (uzupełnień) як рівнож Епископську Курію В. П. у Варшаві.

Ч. 2264/163/РД. — ПОДА́ННЯ ДО СВІТСЬКИХ ВЛАСТЕЙ.

Всі письма гр.-кат. парох. урядів мусять переходити через дотичні духовні вла́сти, до Староств і їм рівнорядних установ; подання мають переходити через гр.-кат. деканальний уряд, а подання до висших властей як Воевідства і Міністерства мають з конкомітацією дек. ур. переходити через Митрополічу Консисто́рію.

Ч. 2965/К-2. — ПРЕНУМЕРАТА АЕП. ВІДОМОСТЕЙ.

Подається до відома, що пренумерата за АЕпархіяльні Відомости за 1926 р. виносить 7 зол., які належить переслати від кождої парохії найдалше до 30 серпня ц. р. При тім звертається увагу, як що до цього часу не будуть вирівнані й залеглости за пренумерату Відомостей за попередні роки, Митрополічий Ордина́ріят буде зневолений зарядити обтягати залеглість з дотації.

Ч. 4758.

РЕЧИ́НЕЦЬ ІСПИТУ КОНК.

В днях 5. і 6. жовтня 1926 відбудеться конкурсний іспит наук. Священики, котрі приступають перший раз до конкурсного іспиту, є обовязані після розпорядження з дня 5. червня 1924 Ч. 31 орд. (Арх. Від. з р. 1924 ч. III.) як також розпорядження з 29. жовтня 1917 (Арх. Від. 1917 арт. 92) виказатися 1) Посвідкою зложення передвступних іспитів, 2) Предложити прочитану лектуру; 3) Перед іспитом відчитати Службу Божу в Архікатедра́льнім храмі в присутности пароха катедри. Безпосередно перед іспитом мають ОО. парохі зложити 12 зол., завідателі 8 зол., а сотруди́ники 6 зол., а крім того приписаний штемпель на свідоцтво.

Ч. 2098.

ЗБІРКА НА ЦЕРКОВ В МА́РІАМПОЛІ.

Вірні нашого обряду в Маріямполи коло Галича позбавлені зовсім Дому Божого, який дня 5. січня ц. р. переняли СС. Милосердія для свого ужитку в латинському обряді. Зогляду на те, що вірні тойж громади числять всего 900 душ і о власних силах не можуть двигнути храму Божого, Митр. Орд. поручає горячо Всч. Отцям занятися збіркою на церков в Маріямполи коло Галича.

Ч. 3738/Дя.

КОНКУРС НА ДЯКА.

Розписується конкурс на дяка в Клебанівці, дек. Нове Село з речинцем до 15. серпня 1926. Побори: роківщина і винагорода за парох. треби.

Ч. 2918.

НОВІ КНИЖКИ.

Молитовник „Золотий Ключ до неба“ для вжитку шкільної молодіжи, видання Марійського Тов-а молоді; набути у ОО. Василія в Жовкві по ціні 60 гр. а в полотн. оправі 1 зол.

Х Р О Н І К А.

Членами Епархіяльної Ради іменовані:

Ч. 12/Орд.: оо. Бобикевич Теофіль, Томович Василь, Ковальський Олександр, д-р Левицький Ярослав, Лопатинський Дамян.

Просинод. судією І. інст. іменований:

Ч. 32/Орд.: о. Лопатинський Дамян.

Крилошанські відзнаки отримав:

Ч. 7033/ех 1926: о. Григорій Кармалита.

Містодек. ходорівського дек. іменований:

Ч. 4436/Л.: о. Никол. Мельничин, п. Молотова.

Ордина́р. шкільним Комісарем іменований:

Ч. 1039: о. Володимир Демчук, п. Побука на П. Комісаріят дек. Любінецького.

Відпустку до Станисл. Еп. отримали:

Ч. 1474: о. Білинський Кость, п. в Гуменці, — ч. 1540: о. Мельник Василь, сотр. в Зарваниці, — ч. 1909: о. Кисілевський Нестор, експ. в Гниличках.

Канонічно заінституовані:

Ч. 2796: о. Гнатів Іван, п. Городища, на Сеняву, — ч. 2270: о. Кравчук Михайло, експ. в Ушні, на Негівці, — ч. 2797: о. Цебровський Августин на Черепич, дек. Винницьк., — ч. 1907: о. Любка Володимир на Скоморохи стар., — ч. 1477: о. Мінко Петро, п. в Шнирові, на Дмитрів, — ч. 1616: о. Сенишин Юліян, п. Ілова, на Соколівку, — ч. 2145: о. Рудко Василь, на Дубе, — ч. 1903: о. Цурковський Богдан, зав. в Настасов', на Кам'янки, — ч. 2048: о. Джулинський Павло, п. в Підгородцях на Ярославичі, — ч. 2015: о. Скоморовський Евстахій, п. в Мшанці, на Топорів, — ч. 1906: о. Дереш Николай на Молодиньче, — ч. 3298: о. Олександр Сабат, на Наварю, — ч. 3021: о. Василь Німий, на Скоморохи старі, — ч. 3202: о. Антін Онуферко на Скалат.

Відпустку отримали:

Ч. 3886: о. Іван Яримович, парох Шоломиї на 1 міс., — ч. 3920: о. Павло Джулинський, п. в Підгородцях, зам. в Верешниці продовження відпустки до 15. серпня 1926, — ч. 4108: о. Володимир Стернюк, п. в Пустомитах на 1 міс., — ч. 4040: о. Лев Курманович, п. в Запитові на 4 тижні, — ч. 4014: о. Іван Біляк, п. в Цішках, на 1 міс., — ч. 3815: о. Іван Дидик, п. в Нараєві, на 2 міс., — ч. 4506: о. Володимир Герасимович, п. в Терпівці, на 6 тижнів, — ч. 4508: о. Теодор Кордуба, п. в Бережанах, на 3 тижні, — ч. 4509: о. Теодор Цегельський, п. в Струсові, на 4 тижні, — ч. 4385: о. Григорій Аліськевич, п. в Степниківцях, на 4 тижні, — ч. 4322: о. Іван Тимчук, п. в Турю, на 2 місяці, — ч. 4338: о. Михайло Лада, сотр. при Арх. Храм у Львові, на 3 тижні, — ч. 4469: о. Володимир Тисовський на 4 тижні, — ч. 4466: о. Володимир Сельський п. в Стрию, на 2 місяці, — ч. 4406: о. Людомир Зарицький, п. в Войниліві на 4 тижні, — ч. 4367: о. Григорій Минович, п. в Лунях на 3 міс., — ч. 4273: о. Євген Шанковський, п. в Бережницях, на 6 неділь, — ч. 4305: о. Никола Галаянт, сотр. при церкві св. Петра й Павла, на 6 тижнів, — ч. 4151: о. Евзевій Бачинський, сотр. при Арх. Храм, на 1 місяць, — ч. 3925: о. Петро Кіжик, п. в Лубянках вижних, на 6 тижнів, — ч. 3695: о. Степан Стець, сотр. в Шельпаках на 5 неділь, — ч. 3628: о. Іван Павлусевич, п. в Довгій війнил., на 6 неділь, — ч. 3185: о. Іван Палій, п. в Станімірі на 3 місяці, — ч. 3255: о. Антін Содомора, п. в Вербові на 6 тижнів, — ч. 3569: о. Зенон Шимкович, експ. в Тучнім на 3 місяці, — ч. 3921: о. Іван Винницький, п. в Залісцях, на 6 неділь, — ч. 2529: о. Глинський Ізидор, на 3 міс., — ч. 2766: о. Дуда Василь, на 3 міс., — ч. 1627: о. Кравчук Йосиф, на 3 місяці, — ч. 1803: о. Яценків Роман, на докінчення студій в Римі.

Увільнення від конк. іспиту отримали:

Ч. 2528: о. Стеткевич Николай, п. ВП. у Львові, на 6 літ, — ч. 2308: о. Мандзик Василь, п. Плетенич, на 6 літ, — ч. 1877:

о. Семенюк Николай, експ. сотр. в Сороці, на 6 літ, — ч. 1767: о. Івасик Стефан, п. в Підгірцях, на 3 літа, — ч. 1628: о. Гаврилюк Степан, п. в Черниці, на 6 літ, — ч. 2195: о. Яворський Алексій, п. в Нестерівцях на 6 літ, — ч. 2941: о. Галькевич Тадей, продовження важности на 1 рік, — ч. 3119: о. Ник. Садовський, п. в Глинянах, на 6 літ, — ч. 3677: о. Ник. Демків, п. в Хрениві, на 6 літ.

Продовження важности конк. іспиту отримали:

Ч. 3425: о. Іван Нагурський, п. в Бариліві до 2. мая 1927, — ч. 3505: о. Петро Ляшук, п. в Бужку, до осін. терміну 1926 р., — ч. 3626: о. Олександр Бачинський, п. в Козівці, до кінця 1926 р., — ч. 3253: о. Стефан Фітьо, п. в Полянні, до кінця осени 1926 р.

Ординовані:

Тарнавський Іван Євген, Серант Теодор, Бобиляк Ілья, Кулінич Михайло, Лоячина Матвій, Содомора Олександр, Чумало Василь, Ціцькевич Олександр, Чаниж Теодор, Сенишин Стефан, Куссий Лютоєлав, Давидович Іван, Юрик Юліян, Стецишин Микола, Кисілевський Ярослав, Кулик Дмитро, ЧСЛ, Гумницький Андрей, Ваврик Омелян, Мельник Ярослав, Сорокевич Николай Роман, Слободян Прокіп Матвій, Циганенко Петро, Блозовський Михайло, Фурикевич Володимир, Гайдукевич Йосиф, Добрянський Михайло.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 1578: Олександр гр. Водзіцький, власт. дїбр в Олієві. — Ч. 1403: Николай і Анна Баляс, парохіяни в Струтині. — Ч. 1604: Теодор Цвях, парохіяни в Обертасові. — Ч. 1606: Стефан Цвях, господар в Обертасові. — Ч. 1826: Василь Бортник, парохіяни в Ярославичах. — Ч. 1605: Петро Ясній, Ілья Ясенівський, Никола Побігущка і Семеон Демчук, жителі Обертасова. — Ч. 114: Павло Процай, Петро Кармалита, Андрей і Ева Швайка, Михайло Костецький і Ева Процай, жителі в Заболотцях. — Ч. 3139: о. Василь Хлинавка, сотрудник в Гірнім. — Ч. 3662: Василь і Анастасія Ващишин, Петро Круговий, Дмитро Стешин, Марія Турська, Василь і Євдокія Вівчаровські, парохіяни Березовиці. — Ч. 2511: Никита Кругляк, Юліян Луців, Текля Андрусишин, Василь Шкокало гром. з Хоросгця. — Ч. 511: Іван Андрусишин громадянин з Хороброва. — Ч. 3287: Стефан і Параскевія Дяків, Катерина Гудз, жителі в Цішках.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 1863: Михайлина Береза Верхола, учит. в Погорільцях. — Ч. 820: Іван Тимчак, учит. в Дубівцях. — Ч. 801: Василь Сак, учит. в Казимирівці. — Ч. 994: Волод. Прихитко, ук. богослов в школах в Половім і Вульці сущенській. — Ч. 1408: Марія Бойдуник, учит. в Дубшарі. — Ч. 1519: Микола Блатків, упр. школи в Дубківцях.

Душпастирські посади отримали:

Ч. 2839: о. Ціцькевич Олександр, зав. в Панасівці. — Ч. 2395: о. Гумницький Андрей, приват. сотруд. в Сороцьку. —

Ч. 2842: о. Чумало Василь, зав. в Сопоті з обов. повнення душпастирства в Підгородцях. — Ч. 2843: о. Содомора Александер, сотр. в Яричові. — Ч. 2396: о. Тарнавський Іван Евген, есп. сотр. в Ушні з обов. заступати хорого пароха в Білім Кам. — Ч. 2397: о. Ссрант Теодор, зав. в Волі вел. — Ч. 2369: о. Сабат Александер, зав. в Наварії. — Ч. 2625: о. Кулинич Михайло, прив. сотр. в Бовшеві. — Ч. 2626: о. Лончина Матвій, есп. сотр. в Магдалівці. — Ч. 2570: о. Бобиляк Ілія, зав. в Білківцях. — Ч. 1528: о. Кармазин Володимир, сотр. в Бродах з осідком в Ст. Бродах. — Ч. 2202: о. Пашковський Вол., зав. в Суходолах. — Ч. 1682: о. Служинський Николай, зав. в Тростянці. — Ч. 1493: о. Прихідко Василь, зав. в Шниреві. — Ч. 1056: о. Лопатинський Евген, сотр. в Зарваниці. — Ч. 834: Монастир ОО. Студитів в Уневі, зав. в Яхторові. — Ч. 1974: о. Мандзюк Іван, зав. в Перепельниках. — Ч. 1805: о. Прокопович Николай, екс. зав. в Насташині. — Ч. 1733: о. Гаврилюк Стефан, екс. зав. в Чепелях. — Ч. 1995: о. Масяк Стефан, екс. зав. в Козьовій. — Ч. 1904: о. Цегельський Антін, зав. в Висоцьку. — Ч. 2160: о. Цюпка Григорій, зав. в Гуменці. — Ч. 2200: о. Зубрицький Севастіян, зав. в Плаву. — Ч. 2200: о. Мудрий Йосиф, екс. зав. в Ялинковатім. — Ч. 2729: о. Мандзюк Іван, екс. зав. в Ярославичах. — Ч. 2729: о. Йосиф Іванець, екс. зав. в Монилівці. Ч. 2458: о. Ліщинський Теодор, екс. зав. в Вертелці. — Ч. 3386: Алексій Яворський, парох Нестеровець, екс. зав. в Городищу. — Ч. 3445: о. Ярослав Мельник, зав. в Пальчинцях. — Ч. 4452: о. Блзовський Михайло, прив. сотр. в Підгайцях. — Ч. 3352: о. Омелян Ваврик, сотр. в Олеську. — Ч. 4462: о. Николай Бурак, сит. сотр. в Плаучі вел. — Ч. 3621: о. Ігумен Лаври Усп. Климентій, зав. в Коростові. — Ч. 3608: о. Теодор Чаниж, зав. в Добрянах. — Ч. 4215: о. Стефан Паламар, прив. сотр. в Журавні. — Ч. 3446: о. Николай Роман Сорокевич, зав. в Ямельниці. — Ч. 4493: о. Володимир Фурикевич, приватний сотруд. в Зашкові. — Ч. 3725: о. Прокіп Матей Слободян, зав. в Котузові. — Ч. 4321: о. Петро Циганенко, сит. сотр. в Конюхах. — Ч. 4329: о. Михайло Добрянський, прив. сотр. в Кореличах. — Ч. 4274: о. Іван Ружицький, зав. в Малашівцях. — Ч. 4274: о. Юрій Малій, прив. сотр. з правом упр. в Сновичу.

Конкурс на опорожнені парохії з реч. 31. X. 1926. року.

1. Висоцько дек. Брідського. 2. Рожнів дек. Брідського. 3. Суходоли дек. Брідського. 4. Перевозець дек. Войнилівського. 5. Полоничі дек. Глинянського. 6. Лолін дек. Долинського. 7. Вертелка дек. Залозецького. 8. Кутище дек. Залозецького. 9. Плісняни дек. Зборівського. 10. Грабівка дек. Калуського. 11. Стремільче дек. Лопатинського. 12. Якимів дек. Милиянського. 13. Плавчинці дек. Новосельського. 14. Гарбузів дек. Олійвського. 15. Шили дек. Новосельського. 16. Ізів дек. Николаївського. 17. Манаїв дек. Олійвського. 18. Тростянець вел. дек. Олійвського. 19. Лецівка дек. Перегінсько. 20. Вільхівка дек. Перегінсько. 21. Сливки дек. Перегінського. 22. Панасівка дек. Підкаменецького. 23. Пеняки дек. Пілкаменецького. 24. Чепелі дек. Підкаменецького. 25. Рівня дек. Рожнітівського. 26. Криве дек. Скалатсько-

го. 27. Підгородці дек. Скільського. 28. Городище дек. Озірянського. 29. Козьова дек. Скільського. 30. Коростів дек. Скільського. 31. Корчин дек. Скільського. 32. Гребенів дек. Скільського. 33. Сопіт дек. Скільського. 34. Ямельниця дек. Скільського. 35. Оравчик дек. Скільського. 36. Смерже дек. Тухлянського. 37. Суходіл дек. Перегінського. 38. Труханів дек. Любинецького. 39. Білківці дек. Озірянського. 40. Утіховичі дек. Перемишлянського. 41. Воля вел. дек. Николаївського. 42. Красне дек. Буського.

Ч. 4085. ПОКЛИК ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА.

Многі з нас памятають ще ті часи, коли жидівські покупці розвозили по наших селах церковну утвар і ризи. Народ купував і не добачував в тім нічого невідповідного; не вражало його те, що святими річами орудували нехрещені руки і давали лиху утвар.

На щастя минулися вже ті часи, торгівля церковними предметами перейшла згодом в християнські руки, а відтак зроблено у нас ще дальший крок вперед, бо в 1905 році основано в Станиславові фірму „Достава“, яка займалася зпершу торгівлею всіляких предметів, а вскорі на бажання оснувателів-священників перетворилася в торгівлю виключно церковними річами.

З перенесенням в 1910 році головної управи стов. „Достава“ до Львова, намітили її члени такі завдання:

1. згуртувати торгівлю церковними річами в церковних руках;
2. витворювати тільки стилеву церковну утвар і згідну з нашим обрядом, щоби тим способом піднести його красу, а усунути все те, що опоганювало дотепер наші Доми Божі і свідчилоби недобре о нашій культурі. Гуртувати краші артистичні сили на поли малярства, різьби, металургії і других, та піддержувати сим рідний церковний промисл;
3. по покриттю адміністраційних видатків обертати чисті зиски на допомогу вбогим церквам, на вдови, сироти і т. і.

Сих напрямних придержується „Достава“ дуже точно. Дбає, щоби кожний церковний предмет виконаний в її робітнях був солідно викінчений і відповідав приписам нашого обряду. Рік річно підпомагає убогі церкви, дає жертви на вдовичо-сиротинські фонди і інші народні цілі. Тільки перша точка її завдання (щоби торгівлю церковними річами взяти у власні руки) залежить вже не від неї самої, а від загалу нашого духовенства.

І саме на сю обставину раді би ми звернути увагу всіх отців духовних.

Всі однодушно признаємо, що сумні і погані були ті часи перед пятьдесят роками, коли то жидова доставляла церковну утвар до наших Домів Божих, але треба нам також сказати собі, що не менше воно сумно, коли сьогодні деякі наші священники, хоч маємо вже свою власну фірму зі складами у Львові і в Перемишлі (склад в Станиславові спалили нам російські війська), таки дальше купують церковні річи у чужих склепах, і не хотять сего зрозуміти, що вони своїм і церковним грошем збогачують і підпомагають на своїй землі ворогів нашого обряду

і народа! Воно правда, що деякі торговці (чужі нам народністю і обрядом) уживають підступів і просто ошукують наших некритичних громадян, бо удають перед ними Українців, послугуються нашою мовою, над склепом дають українську вивіску, навіть переіменують собі для кращого звуку своє хрестне ім'я (н. пр. Владислав на Володимир, або Казімеж на Константи), а все тільки для того, щоби наших некритичних людей до себе заманити.

І на превеликий жаль воно їм часто вдається, а причина в тім, що наше духовенство не хоче дивитися критично на справу і не дорожить своєю народною і становою честю.

Церковний гріш, такий сьогодні дорогий, віддає у ворожі руки і до того переважно за лихий товар, замість звертатися до своєї власної фірми, яка обернулаби евентуальний заробок на наші церковні і народні цілі, а церков дісталаби без порівняння крашу, тревалішу і розмірно дешеву утвар.

Так даліше не повинно бути.

Вже крайна пора отрястися з дотеперішньої байдужности і стати солідарно як один муж при своїй рідній фірмі „ДОСТАВА“.

Дятого звертаємося отсим до всіх наших Всечесних священників з зазивом і запрошенням, щоби негайно зголосили себе і свої церкви в члени кооперативи „ДОСТАВА“ у Львові (членський уділ 10 зл. без обмеження числа їх, вписове 1 зл.). Тим способом возьме українське духовенство кооперативу „ДОСТАВА“ у свої руки і надасть їй такий вигляд і такий напрям, якого вимагає наш обряд і наш народний інтерес. Ся фірма поставлена на здорових основах, є ведена солідно і обережно і розвивається дуже гарно. Згуртувала біля себе першорядні сили з поміж малярів, металюргів і різбарів та других артистів, за їх праці дає поруку і є впроможі конкурувати з кожною иншою фірмою під оглядом якості товарів та цін. Дятого є вказане, щоби всі наші священники і церкви стали її членами і купували всю утвар в „ДОСТАВІ“, а се вийде тільки на добро наших церков, бо через збільшення обороту подешевіє товар, а церквам, вдовицям і сиротам буде можна давати з чистих засків значнійші підмоги.

Отже тепер слово за нашим духовенством.

Даємо йому нагоду показати солідарність в такій ділянці, яка повинна бути в його руках і якою воно повинно дуже інтересуватися.

Нехайже не буде від тепер ні одного нашого священника, якийби не зголосив свого приступлення в члени „ДОСТАВИ“ і якийби купував церковні предмети в чужих склепах.

Львів, дня 10. червня 1926.

Надзирна Рада Кооперативи „ДОСТАВА“:

о. Ол. Стефанович, Д-р Кирило Студинський о. Юл. Дзерович,
 предсідник, заступник, секретар.

Члени:

Д-р Володимир Бачинський, о. Тит Войнаровський, Микола Заячківський, о. Олександр Зубрицький, о. Леонід Лужницький,

д-р Володимир Мацькевич, о. Олексій Пясецький, о. Володимир Садовський, д-р Іляріон Свенціцький.

Заступники.

о. Д. Лопатинський, З. Рутковський. о. Стан. Шпитковський,

Управа:

с. Василь Лициняк, о. Микола Галянт, інж. Любомир Савойка.

Заступники:

Д-р Олександр Надрага, о. д-р Гавриїл Костельник.

Митр. Ординаріат має надію, що Всч. Отпі заінтересуються порушеними тут питаннями й зголосять себе і свої церкви в члени кооперативи „ДОСТАВА“.

Померли:

Всв. Впр. о. Андрей Білецький, Архипресвітер і Предсідатель Митр. Капігули, домовий Пралат Його Святости Папи Римського, Совітник і референт Митр. Консисторії, Офіціал судового трибуналу першої інстанції і апеляційного, відзн. команд. хрестом ордер. Фр. Йосифа, упокоївся в Бозі дня 19. мая 1926.

о. Теодор Дзюба, парох в Добрянах, дек. Ширецького в червні 1926.

Душі їх поручається молитвам ОО. Собратів.

Львів, дня 15. липня 1926.

Від гр. кат. Митр. Ординаріату:

о. Михайло Яцковський,
 канцлер.

о. Олександр Бачинський,
 ген. вікарій.

Всечеснійший Отче !

Законний обов'язок доповнити акційний капітал в біжучім році Земельного Банку до двох мільонів т. є о другий мільон, та конечність відтяжати народні установи, що мусіли доповнити перший мільон, спонукують нас звернутися до Всечеснійшого Отця поновно з горячим прошенням, щоби зволили Самі як найбільше акцій субскрибувати, а також вплинули, щоби церков, брацтво, читальня, кооператива та парохіяне стали акціонерами Земельного Банку Гіпотечного.

З окрема повинні селяне зрозуміти, що самі мусять дати основу банківій інституції, щоби могла достарчувати їм здорового і дешевого кредиту для піднесення їх господарств — так роблять всі народи, та обнижити при помочи акційного капіталу стопу процентову від кредиту.

Вже в першій субскрипції поодинокі села, як приміром Добромірка, Лука, Купчинці і многі другі підписали по кількадесять акцій.

До кінця року часу много, кождий хто має добру волю і зрозуміння може акції навіть дрібними ратами сплачувати.

Поручаємо Вашій Всечесности наше прошення і остаємо

з глибоким поважанням

Земельний Банк Гіпотечний,
спілка акційна у Львові.

Всч. Духовенству Митр. Орд. поручає горячо повисшу справу.

Oplatę pocztową uiszczono ryczałtem.

Оплата ричалтова

розпор. Міністерства Почт і Тел.
з 25/5 1923, Ч. 2527/V.

Всч. гр. кат. Уряд парохіяльний

в _____

почта _____

ЛЬВІВСЬКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

РІЧНИК XXXIX.

Львів, 22. грудня 1926.

Ч. III.

о. ЙОСИФ БОЦЯН

Еп. Луцький, львівський суфраган, доктор св. Бого-
словія, уроджений 10. марта 1879 в Буську, рукопо-
ложений 21. серпня 1904, посвячений в єпископа
10. вересня 1914 в Київі,

упокоївся по короткій недозі, прийнявши св. Тайни, дня
21. листопада 1926, о 8 год. рано в Духовній Семинарії
у Львові.

В. Й. П.

З нагоди смерти Еп. луцького Кир Йосифа отримали ми слі-
дуючу депешу:

No l'onore comunicar Le seguente telegramma: Dolenti quidem
animo Augustus Pontifex mortis nuntium episcopi Bocian accepit, Deo
precibus eius animam enixe commendat, apostolicam benedictionem
clero populoque Leopoliensi Ruthenorum amantissime impertit Cardi-
nalis Gasparri. — *Lauri*, Nuntius.

Багато Преосвящених Єпископів як і Деканів і священників
неменше всі наші Товариства брали участь у похоронах і виска-
зали також своє співчуття з нагоди болючої для мене і для
Епархії страти. Цим висказую їм всім найширший подяку.

† Андрей
Митрополит.

Львівська державна
наукова бібліотека

11. III

Ч. 47/Орд. ЗАКОН В СПРАВІ КАН. ІНСТИТУЦІЇ.

Митр. Ординаріят видає по засягненню ради Митр. Капітули і Консисторії лідуєчий закон:

§ 1. Священик, що одержав презенту на парохію, має обов'язок найдалше до 3 місяців інститууватися.

§ 2. Занедбання цього обов'язку рівняється канонічній резигнації і спричинює неспосібність подаватися через 3 роки на іншу парохію

§ 3. Перед інституцією на нову парохію, мусить бути парох, чи завідатель, увільнений від парохії, якої був настоятелем.

§ 4. Декан увільняючи душпастиря від його обов'язків, провірить урядово на місці: а) чи церковний маєток рухомий і нерухомий лишає в порядку; б) чи не має зглядом своєї церкви або парохії ніякого матеріального зобов'язання, а якщо продавав ерекц. ґрунта або адміністрував касою будови церкви або парохіяльних будинків, чи рахунки і гроші тих адміністрацій лишає в порядку, відповідно до стану зачатої а ще не скінченої справи; в) чи зглядом когось з парохіян не має ніякого зобов'язання.

Декан через свідоцтво видане священикови бере на себе солідарність обов'язку сплачення довгу зглядом церкви або парохії, про які не згадає в документі увільнення. Посвідчить, чи до хвили увільнення в: і метрики і їх відписи були точно ведені під загрозою співобов'язку декана після закону, ч. 31/Орд. Відом. ч. II ех 1926.

§ 5. З хвилею увільнення від парохії тратить священик всяку парохіяльну юрисдикцію пароха, чи завідателя а від першого слідуєчого місяця тратить пенсію пароха, чи завідателя тої парохії.

§ 6. По інституції на парохію має новоінституований парох обов'язок в як найкоротшому часі замешкати в новій парохії.

§ 7. Декан має право ввести в нову парохію лише того священика, який заінституований і замешкав в тій парохії.

§ 8. Пенсія нового пароха датується від 1-го по введенню

§ 9. Перед інституцією священик здає іспит з обрядів.

§ 10. Закон цей входить в життя з днем оголошення.

Ч. 43/Орд. — ПРО СТИСЛЕ ЗАХОВАННЯ ЦЕРКОВНИХ ОБРЯДІВ.

Заховання всіх приписів обрядових є важним обов'язком священика. У нас тим важнішим, що самоволя у виконанню, пропускуванню або змнюванню впроваджує з одної сторони до літургичного хаосу, який у високій мірі шкодить опінії нашого клира як перед латинниками, так і перед православними, а з другої сторони та самоволя, о скілько веде до повльного латинізування нашого обряду, є просто противна духови католицької Церкви, яка не хоче латинизувати східних церков і вірних східних обрядів. — Таке латинізування східного обряду у нас є ще й з того огляду шкідливе і нам і справі католицької Церкви на Сході, що дає православним хибне поняття про католицьку Церкву, та зражувало б їх і відпихало б від тої Церкви навіть тоді, коли б були склонні до зближення до неї. Вже і законно через провінціо-

нальні собори зроблені в нашій обряді зміни, що зближають його до лат. обряду є до певної міри анахронізмами і нам виробили поняття східних людей, що маємо обряд не чисто східний, а якийсь мішаний латинсько-грецький обряд. Тому то вважаю своїм обов'язком звернути увагу Всеч. Духовенства бодай на деяк обрядові звичаї, які поволи під впливом латинізування змінюються у нас — на нашу чимраз більшу шкоду.

1) Вводиться декуди звичай неспівану Службу Божу так правити, що вірні навіть стоячи о кілька кроків від престолу не мають можности ані слова почути з того, що священик говорить, навіть читання Апостола і Євангелія; таким способом робиться яскраву карикатуру з многих частей св. Літургії. Бо щож тоді значить: „Услішим св. Євангеліє“, „Помолимося“ і пр.; — для вірних нічого не значить.

2) Входить у звичай, що священик навіть на „возгласи“ і споминання Пресв. Тройці не робить знаку св. хреста, хоч загальний звичай цілої візантійської Церкви а особливим способом у нашого народу цього жадає. Аргументують приклонники такого латинського напрямку тим, що ліпше цілком знак св. хреста не робити, як його зле робити; сама в собі теза правдива, але має примінення лише тоді, коли нема можности добре перехреститися а при тій супозиції хіба требаби цілком перестати хреститися і молитися.

3) Входить також лихий звичай опускати перед Службою Божою молитви, які перед іконостасом мають відправлятися, згл. відмовлювання їх чи дома, чи в закрестії. Уважте, Всеч. Отці, що тоді ніякого змислу не має молитва: „Пречистому Твоєму образу поклоняємся“. — Пропускають деякі уживання копія і положення частиць, не надаючи ніякого значіння молитвам, приписаним при положенню частиць.

4) І позалітургичні звичаї, які були все цією вірних нашого обряду, поволи затрачуються, рівняючи дорогу до переходу на лат. обряд. Затрачується подекуди звичай три рази хреститися, заступається цей звичай латинським звичаєм раз хреститися; затрачується звичай три пальці складати при хрещенню а замість того вводиться прямо святотатський звичай роблення знаку св. хреста так байдужно, нерозважно і хаотично, що знак хреста зроблений так через священика, стається прямо згіршенням для християнина.

5) Деякі обрядові зміни, що увійшли в звичай нашої церковної Провінції, хоч і не відповідають духови східного обряду, можуть і повинні бути толеровані, коли нарід до них привик і прив'язує до тих змін якусь вартість. Усі прочі зміни антиобрядові, яких нарід навіть не спостерігає, повинні бути з часом усунені, як цього буде потреба, хочби на провінціо-нальному соборі. А на будуче думаю, що ніяким чином не можна вводити нових обрядових змін, які зближалиби наш обряд до латинського, або які впливалиби з лат. понять про обряд. А вже непростиме таке обходження з обрядом, що впливає з глупого наслідування тих ошибок, яких часом допускаються священики, не знаючи навіть свого обряду і інтерпретуючи його хибно. Так обходяться з обрядом ті, про яких ми висше згадали ад 1).

Поручаю ОО. Настоятелям Семінара уважати на виховання питомців в обрядовій дусі а іспитувателям при конкурсних іспитах і при іспиті з обрядів, який має здавати кожний священик перед інституцією на парохію, звертати увагу на всі ті і на всі прочі на всі інші самовільні зміни і пропущення в обряді.

Поручаємо ОО. Деканам це письмо перечитати на найближшій соборчику і при візитах канонічних звертати увагу про стислість заховання цього.

Ч. 48/Орд. — ДОКОНЕЧНІ ДАТИ СТАНУ МАЕТКОВОГО В ПАРОХІЇ.

Всч. Отці Декани зберуть найдалі до 20. січня 1927 р. про всі парохії свого деканату слідуочі як найточніші дати:

Кілько гектарів не в моргах — але в гектарах — продано на данину? на податок маетковий? на відбудову церкви чи будинків парохіяльних? кілько на утримання дяка і на церков після розпорядження ч. 1154/190/МЦ Відом. ч. 1 ex 1926.

Кілько гектарів лишається в парохії: городу? орної рілі? сіножати? пасовиска? ліса?

Кілько нежитків рахуючи їх яко VI—VII класу?

Кілько виносить податок ґрунтовий зі всіма автономічними додатками: шкільний, дороговий.

Кілько лишається до заплачення податку маеткового? Кілько ще треба продати на церков і будинки?

Який дохід з землі? З тою заввагою, що повисші дати мають бути споряджені осібно для матерних, осібно для дочерних і осібно для новоотворених парохій.

Ті всі дати є конечно потрібні для зменшення тої суми, яка має бути потручена з епархіяльних ричалтів за посідання землі. Тому є інтересом Духовенства, щоби це розпорядження було совісно і цілковито сповнене.

Коли одначе на подібне розпорядження щодо податку маеткового ч. 715/125/МЦ Відом. ч. 1. ex 1926. доси лиш є 10 Деканів відповіло, Митр. Ординаріят є змушений і від Духовенства і від ОО. Деканів жадати предложення згаданих дат під канонічним послухом, з тим, що наколи якийсь священик до 20. січня 1927 тих дат не предложить — побори за лютий не будуть йому виплачені.

Ч. 50/Орд. — ВИІМКОВЕ ПОЗВОЛЕННЯ НА ПРОДАЖ ПОЛЯ.

На будуче продаж поля на будинки церковні і парохіяльні буде дозволена виімково і то лиш на предложення Деканальної Ради.

Ч. 44/Орд. — ХОРИ КАНДИДАТИ НЕ МОЖУТЬ БУТИ ДОПУЩЕНІ ДО СЕМІНАРІЇ, АНІ ДО РУКОПОЛОЖЕННЯ.

Митр. Орд. подає цим до відома всім кандидатам духовного стану, що можуть одержати канонічний титул пенсії чи бенефіції до одержання свячень лише тоді, коли будуть цілковито здорові

і сильні. Кандидати слабого здоровля моглиби бути допущені до свячень лише на підставі титулу т. зв. patrimonii, значить цілковитого і повного удержання для себе зглядно й родини, забезпеченого в публичних книгах т. зв. табулі.

Всім Всч. Отцям, які памятали на мене в день св. Андрея й прислали мені свої желання — а ще більше тим, котрі перед Богом в часі Служби Божої за мене і Єпархію молилися, складаю цю дорогою найщирішу подяку, а з нагоди зближаючихся Свят і Нового Року складаю для Них і Їх родин і Вірних бажання всего найкрасшого, а передовсім ласк Божих.

Львів, 20. грудня 1926.

† Андрей,
Митрополит.

Ч. 49/Орд. — ЕКЗЕКВОВАННЯ МАЕТКОВОГО ПОДАТКУ.

Подається до відома Всч. Духовенству, що маетковий податок може бути екзеквований з бенефіції тільки в первісній висоті на підставі закону з 11/8 1923, Dz. U. Rz. P. 994 poz. 746.

Підвишка того податку заряджена розпорядком Мін. Скарбу з 28/7 1925 L. D. P. O. 2770/V L. 11.773 з 1926 зістала знесена розпорядком Мін. Скарбу до ч. L. D. P. O. 1127/V ex 1926 і не може бути стягнена

Від Митрополичого Ординаріяту.

† Андрей,
Митрополит.

Ч. 1983/ШК. — ЩОДЕННІ МОЛИТВИ В УЧИТЕЛЬСЬКИХ СЕМІНАРЯХ.

До всіх ОО. Катехитів учительських семінарій!

При кваліфікаційнім іспиті учителів (-льок) виявляється, що кандидати (-тки) не вміють відмовити правильно і без ошибки тексту молитов, які мають щодня відмовляти з молодіжю в школі. Зогляду на це поручається ОО. Катехитам учительських семінарій відмавлати хором усі молитви, перед і по годині релігії, як також і підчас науки, щоби кандидати (тки) могли присвоїти собі точно і безошибочне знання і виголошування молитов. Рівнож належить доложити старань, щоби вивчити кандидатів (-тки) літургічних і релігійних народніх пісень, бо і під цим оглядом висліди при кваліфікаційних іспитах не є вдоволяючими. ОО. Катехити повинні звертати увагу, чи розпорядок Кураторії з 1925 р., яким приказано учителям співу виучувати кандидатів (-ки) в першій мірі літургічних і церковних народніх пісень, є виконуваний. Візитатори, які візитуватимуть науку релігії, будуть звертати пильну увагу, чи отсей розпорядок зістав виконаний.

Ч. 6649/ШК. — ПІДРУЧНИК ДО НАВЧАННЯ РЕЛІГІЇ В I-й і II-й КЛ. НАР.

„Ісус у серцях дітей“. Під цим заголовком появилсь підручник до науки греко-католицької релігії на основі, біблійних опо-

відань для дітей першої і другої класи вселюдник шкіл, уложений о. І. Рудовичем, катехитом учительської семінарії. Цей підручник надається дуже добре до ведення устного навчання і тому поручається Всеч. Духовенству. Ціна оправленого примірника 2 зол. 50 сот.

Ч. 7720/26. — ВИДАВАННЯ МЕТРИК ОСІБ, ЩО ПЕРЕБУВАЮТЬ ЗАГРАНИЦЕЮ.

Поручається, щоби справи видачі метрик і посвідок потрібних до заключення супружа осіб, що перебувають за границею, парохіяльні уряди вважали яко „пильні“, бо опізнення в тих случаях спричиняє їм часто шкоду, як це ствердили уряди І. і П. інстанції, про що повідомило Міністерство справ релігійних і освіти Ч. VI. Ц. І. 9393/26 тут. Консисто́рію.

Ч. 3008/М. — ВЕДЕННЯ МЕТРИК ВІЙСЬКОВИХ ОСІБ І ЇХ РОДИН ЧЕРЕЗ ВІЙСЬКОВЕ ДУХОВЕНСТВО.

Звертається увагу парохіяльних урядів, що після арт. VII. Конкордату — акти уродин, вінчань і смерти осіб військових в чинній службі і їх родин мають бути вписані під порядковим числом в метриках, ведених через військове духовенство.

Тому поручається парохіяльним урядам по вписанню таких актів до своїх метрик (з пропущенням порядкового числа) пересилати безпроводочно до дотичного військового парохіяльного уряду.

Ч. 5350/М. МЕТРИКИ З ЕМІГРАЦІЇ.

Метрики з Німецького Яблонова, Ліберця та Йозефова переслала Ліквідаційна Головна Команда тих частин до архіву метрик гр.-кат. Митр. Консисто́рії у Львові, що подається до відома парохіяльних урядів.

Ч. 7062/М. СТАТИСТИЧНІ ВИКАЗИ.

Тернопільське Воєвідство жалується, що деякі гр.-кат. парохіяльні уряди не надсилають в означенім речинци статистичних виказів і підносять, що вразі невиповнення цього обовязку буде змушене зглядом упергих до примусових середників.

Ч. 749/С. — В СПРАВІ ДОЗВОЛІВ ВІЙСЬКОВИХ ВЛАСТЕЙ НА ЗАКЛЮЧЕННЯ СУПРУЖЕСТВА.

Подається до відома, що дозвіл на заключення супружества особам в військовім віці видає Р. К. У. лише на письмі, заосмотренім округлою печатю Р. К. У. і власноручним підписом команданта. Лише на основі таких дозволів вільно вінчати.

Ч. 6470/РД. — ОБЕЗПЕЧЕННЯ ЦЕРКОВ, БУДИНКІВ І ДВИЖИМОГО МАЙНА В „ДНІСТРІ“.

Всеч. оо. парохам і завідателям поручається негайно виконання отсего обовязку:

Там, де церква і приходські будинки є ще в цілости чи в части обезпечені в „Дністрі“, булоб річно Всеч. оо. парохів подбати, щоби поліси „Дністра“ були все в час викуплені і предложені до контролю органам ПДВУ.

Там, де в наслідок надужить органів ПДВУ. і недбальства наших людей церкви і парох. будинки опинились в цілости з обезпеченням в ПДВУ, належить найдалше до кінця жовтня 1927 виповісти порученим письмом (по думці постанови § 12. уст. 4. Розп. През РП. з 10. X. 1924.) в дотичнім Відділі ПДВУ. обезпечення 1/3 части вартости будинків і обезпечити її від 1. І. 1927. в „Дністрі“, бо примусовому обезпеченню в ПДВУ. підлягають тільки 2/3 вертости будинків, а 1/3 часть може властитель обезпечити в иншім Т-ві, але мусить виказатися перед органами ПДВУ, згл. перед громадським урядом, що викупив полісу на ту 1/3 часть в иншім Т-ві.

Там, де ПДВУ. підвисшила обезпечену вартість будинків (з 1. І. 1926 о 50%) і цілу підвижку забрала до обезпечення у себе, належить виповісти найдалше до кінця жовтня 1927 порученим письмом в дотичнім відділі ПДВУ. обезпечення 1/3 части з цієї підвижки і обезпечити її в „Дністрі“ з днем 1. січня 1927.

Движимости не підлягають примусовому обезпеченню в ПДВУ., тому Всч. оо. парохи зволять подбати, щоби всі церковні і парох. движимости були обезпечені на повну вартість в „Дністрі“, а так само обезпечити від огню і влому в „Дністрі“ своє приватне движиме майно.

Ч. 7392/К. ЗБІРКИ ДЛЯ ПОГОРІЛЦІВ.

Дня 16. падолиста 1926 р. навістило громаду Зелів, прилучену до парохії Домажир, велике нещастя. Огонь, при сильнім вітрі, знищив 22 господарств а 144 душ остало без даху, без поживи, без одежі. До того ще цього року град знищив в великій мірі засіви. Щоби прийти тим нещасним з помічю, Митрополічий Ординаріят поручає горячо збірки по всіх церквах на річ тих погорілців. Жертви пересилати до Уряду дек. Янівського в Яснисках, п. Бруховичі коло Львова.

Ч. 7029/РД. — ЗБІРКИ НА ХРАМ СВ. ЙОСАФАТА В ПЕРЕМИШЛІ.

Митрополічий Орд. поручає горячо збірки на храм в честь св. Вм. Йосафата в Перемишлі. Хто пожертвує 200 зол. (20 дол.) стає ктитором цього храму, а хто 100 зол. (10 дол.) благодітелем. За ктиторів і благодітелів буде правитися по всі часи що року торжественна Служба Божа в день св. Йосафата.

Збірки пересилати до ОО. Василіян в Перемишлі.

Ч. 7390/К. НОВІ КНИЖКИ.

Устав церковний на 1927 рік, зладжений о. Ем. Горчинським — виданий „Власною Допомогою“ у Львові.

У стіп Учителя — розважання о. Гуондера, переключая о. А. Базилевич. Ціна 5 зол. 50 сот. Видання ОО. Василіян в Жвкві.

Ч. 10034/15. — **ВАЖНЕ ДЛЯ ЦЕРКОВНИХ ХОРІВ.**

Підручна бібліотека архикатедрального хору має у себе на складі отсі випуски „Літургічних пісень“ на мішаний хор:

I. „Слава—Єдинородний“ (3 композиції). — II. „Святий Боже“ (4 комп.), „Єлици“ (2 комп.), „Хресту Твоєму“ (2 комп.). — III. „Аллилуя“ (9 ком.). — IV. „Іже Херувими“ (3 комп.). — V і VI. „Милость мира“, „Свят“ і „Тебе поєм“ (по 4 комп.). — VII. „Достойно єсть“ (4 комп.) — VIII. „Отче наш“ (4 комп.). Ціна кожного випуску 1 зол. 25 сот. Набути можна у всіх наших книгарнях або впрост у п. Івана Охримовича, діржента архикат. хору — Львів, вул. Домініканська ч. 11, партер.

Напівник церковний Ігнатія Полотнюка. Ціна 2:50 дол. До набуття: Полотнюк, Станиславів, Бема 11а.

ВІДОЗВА.

Комітет допомоги вдовам і сиротам по священниках видав відозву в справі будови дому для вдів і сиріт по священниках, яку залучується до сего числа.

Митроп. Орд. горячо пучає Всеч. Духовенству і Їх Родинам цю відозву.

Х Р О Н І К А.

Місію на виклади на богословськiм факультеті при Духовній Семинарії у Львові отримали:

Ч. 6313: о. д-р Іван Бучко, фундам. догматики. — о. д-р Василь Василік, філософ. і догматику. — о. д-р Тит Галуциньський, ЧСВВ. студ. бібл. Н. З. — о. Юліян Дзерович, катехит. і педагог. — о. д-р Діонізій Дорожинський, церк. право. — о. д-р Спіридон Кархут, церк.-слав. мов. — о. д-р Гавриїл Костельник, філософ. — о. Леонтій Куницький, богосл. моральн. — о. д-р Василь Лаба, студ. бібл. Н. З. — о. д-р Ярослав Левицький, богосл. пастор. — о. Леонід Лужницький, істор. Церкви. — о. Степан Рудь, обр. і церк. спів. — о. д-р Йосиф Сліпий, спец. догмат.

І менування:

Комісарами при квал. іспиті для учителів всенародніх шкіл на 3 роки іменовані: ч. 6449: о. Володимир Громницький, парох в Тернополі; ч. 6112: о. Юліян Дзерович, дир. учит. семинарії у Львові.

Дійсним деканом Стрілеського деканату іменованій: ч. 5487: о. Микола Стисловський, парох в Девятниках.

Совітником М. К. іменованій: ч. 4878: о. Микола Щепанюк. Тимчасовим завідателем Ходорівського деканату зістав: ч. 5704: о. Іван Щербанюк, парох в Букачівцях, дек. Бурштинськ.

Почесними Совітниками Митр. Кон. іменовані: ч. 6276: о. Іван Чировський, парох в Корсові, дек. Брідськ. — Ч. 5849: о. Андрей Тимус, парох в Гумнісках, дек. Теробовельськ.

Крилош. відзнаки отримав:

Ч. 5577/Л.: о. Евстахій Хомин, катехит гімн. в Камінці Стр.

Прийяття до Архієпархії отримали:

Ч. 7846: о. Дмитро Федасюк, зав. в Грабівчику, ЧСР. — Ч. 7381: о. Йосиф Рибачук, зав. в Виписках.

Канонічну інституцію отримали:

Ч. 6722/Л.: о. Іван Мандзюк, на парохію Перепельники, дек. Олівськ. — Ч. 6102/Л.: о. Дмитро Процик, на Насташин, дек. Бурштинськ. — Ч. 5649/Л.: о. Іван Тимків, на Баличі подорожні, дек. Журавенск.

Канонічно інституовані зістали:

Ч. 6394/Л. о. Стефан Гаврилюк, парох в Черниці, дек. Підкаменського, на Шнирів, дек. Брідського. — Ч. 6102: о. Дмитро Процик, парох Лопушан, дек. Олівського, на Насташин, дек. Бурштинського. — Ч. 5649: о. Іван Тимків, екс. сотр. в Рахині, дек. Долинського, на Баличі подорожні, дек. Журавенського.

О р д и н о в а н і:

ОО.: Наворенський Василь, Дякон Роман, Ляхович Гавриїл, Проць Йосиф, Медицький Йосиф, Боднар Іван, Березюк Іван, Олійник Михайло, Лазечко Алексій, Олексійв Теодор, Дорик Іван і Чемеринський Ярослав.

Душпастирські посади отримали:

Ч. 4689: о. Василь Подолячук, прив. сотр. в Ступках, дек. Терн. — ч. 3006: о. Михайло Кушкевич, сист. сотр. в Городку яг. — 3006: Лютослав Куссий, зав. в Дашаві, дек. Стрийського. — ч. 8003: о. Стефан Хабурський, сотр. в Лошневі, дек. Микулин. — ч. 3007: о. Ярослав Кисілевський, екс. сотр. в Гниличках, дек. Новосельськ. — ч. 3024: о. Юліян Юрик, зав. в Ілові, дек. Николаївськ. — ч. 4764: о. Василь Грицай, сотр. в Олеську. — ч. 5176: о. Омелян Ваврик, сотр. III. в Тернополі. — ч. 4814: о. Стефан Масяк, зав. в Козовій, і екс. зав. в Оравчику, дек. Скільського. — ч. 5179: о. Михайло Козоріс, зав. в Кривім, дек. Скалатського. — ч. 5344: о. Йосиф Гайдукевич, сотр. в Плаучі вел., дек. Зборівського. — ч. 5174: о. Михайло Мартинюк, завід. в Дичкові, дек. Тернопіль. — ч. 5343: о. Іван Ружицький, прив. сотр. в Білім Камени, дек. Олеськ. — ч. 5740: о. Роман Левицький, екс. сотр. в Бубнишу, дек. Болех. — ч. 5826: о. Маріян Плешкевич, завід. в Чепелях, декан. Підкамен. — 5823: Евген Стефан (двоім.) Мальчинський, ером. ЧСВВ. завід. парохії в Краснопуши, дек. Поморянськ. — ч. 5711: о. Маріян Плешкевич, екс. завід. в Пеняках, дек. Підкам. — ч. 5651: о. Микола Цегельський, зав. в Висипівцях, дек. Озірн. — ч. 5324: о. Микола Стецишин, зав. в Сушнім, дек. Радехівськ. — ч. 5686: о. Стефан Городецький, душп. в Липици дол., деканату Рогат. — ч. 5653: о. Орест. Щуровський, екс. в Рахині, дек.

Долин. — ч. 7503/Л. о. Стець Степан, завід. в Шельпаках, дек. Новосельськ. — ч. 6963/Л. о. Дякон Роман, прив. сотр. в Пійлі, дек. Калуськ. — ч. 6952/Л. о. Боднар Іван, зав. в Вертеці, дек. Залозецьк. — ч. 6971/Л. о. Наворенський Василь, зав. в Городищу, дек. Озірянськ. — ч. 6957/Л. о. Медицький Йосиф, зав. в Скнилові, дек. Глинянськ. — ч. 6969/Л. о. Ляхович Гавриїл, прив. сотр. в Повітнім, дек. Городецьк. — ч. 5962/Л. о. Дорик Іван, зав. в Вільхівці, дек. Перегінськ. — ч. 6965/Л. о. Олійник Михайло, прив. сотр. в Стинаві, дек. Любінєцьк. — ч. 6966/Л. о. Проць Йосиф, прив. сотр. в Мшані дек. Городецького. — ч. 6968/Л. о. Лазечко Олексій, прив. сотр. в Києвці, дек. Жидачівськ. — ч. 6937/Л. о. Олексій Теодор, сотр. прив. в Камінці струм. — ч. 6530/Л. о. Павлович Зиновій, зав. в Перевозці, дек. Войнил. і экс. зав. парохії в Медині, дек. Войнил. — ч. 6650/Л. о. Чайковський Йосиф, экс. зав. в Липовиці, дек. Перегінськ. — ч. 6712/Л. о. Масюк Теодор, зав. в Полоничах, дек. Глинянського. — ч. 6716/Л. о. Тріска Йосиф, зав. в Балічах підгірних, дек. Журав. — ч. 6614/Л. о. Левицький Теодор, прив. сотр. в Підгайцях. — ч. 6303/Л. о. Кіржецький Стефан, экс. зав. в Рипнянці, дек. Калуськ. — ч. 7022/Л. о. Цегельський Антін, экс. зав. в Ражневі дек. Брідськ. — ч. 10045: о. Іван Березюк, сотр. в Олеську. — ч. 9943: о. Вас. Грицай зав. в Сушнім. — ч. 7899: о. Дм. Федасюк, зав. в Лопушанах. — ч. 10047: о. Зен. Шимкевич, зав. в Гозіві. — ч. 10020: о. Ник. Стецишин, сотр. в Золочеві. — ч. 5498 о. Михайло Мосора, экс. завід. в Гребенові, дек. Скільськ. — ч. 6401. о. Зенон Шимкевич, завід. в Камени, дек. Рожнітівськ. — ч. 5250: о. Василь Давидович, завід. в Закомарю, дек. Олеського. ч. 5151: о. Петро Стернюк, экс. завід. в Гозіві, дек. Болахівськ. — ч. 6293: о. Никола Рокельський, зав. в Полоничах, дек. Глинянськ. — ч. 5937: о. Михайло Кіндій, сотр. в Довгій Калуськім, дек. Калуськ.

Відпустку до Сполуч. Держав отримав:

Ч. 4512: о. Д-р Дмитро Гулин, сотр. при церк. св. ВМ. Варвари у Відні.

Увільнення від конк. іспиту отримали:

Ч. 5505: о. Іван Зазуляк, парох в Рожисках, дек. Скалатськ. на 6 літ. — ч. 6277: о. Іван Пачовський, парох Зарубинець, дек. Збараськ. на 6 літ. — ч. 6213: о. Юліян Бачинський, парох в Великополі, дек. Янів. на 6 літ. — ч. 5305: о. Володимир Престашевський, парох в Плаучі вел. дек. Зборів., на 6 літ. — ч. 5390: о. Ілля Андрушишин парох в Задвірю, дек. Глинян. на 3 роки. — ч. 5737: о. Омелян Кордуба, парох в Саранчуках, дек. Береж. на 6 літ. — ч. 5843: о. Михайло Власенко, парох в Крушельниці, дек. Скільськ. на 6 літ. — ч. 5825: о. Іван Луцишин, парох в Осталовичах, дек. Перемишлянськ. на 6 літ. — ч. 6103: о. Петро Ляшук, парох в Бужку, дек. Олеськ. продовження важности попереднього конк. іспиту до весни 1927 р. — ч. 6558: о. Іван Курчаба, парох Вирова, дек. Кам. Струм. на 6 літ. — ч. 6531: о. Герасим Семків, парох в Ракові, дек. До-

линськ. на 6 літ. — ч. 6880: о. Винярський Вол. парох в Іванівці на 6 літ.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 3762: о. Богдан Цурковський в школі в Росоховатці, дек. Новосельськ. — ч. 4497: о. В. Яцковський в шк. в Рожнітові. — ч. 6110: о. Йосиф Марицький в Куропатниках, дек. Бурштинського. — ч. 5911; Северин Навроцький, учит. в Волиці к. Калагарівки. — ч. 5761: Александер Пасіка, учит. в Щепанові. — ч. 5805: Михайло Боринець, учит. в Слободі рівнянській. — ч. 5834: о. Петро Хомин, в промисл. доповн. школі ім. Кордецького у Львові. — о. Ол. Буцацький в промисл. доповн. школі ім. Сінкевича, і Марії Магдалини, Львів, о. Андрей Возняк в пром. доповн. школі ім. св. Мартина у Львові, о. Євген Гаврилюк в пром. доповн. школі ім. Конарського у Львові. — ч. 5206: о. Володимир Яценків в шк. УПТ. в Клепарові. — ч. 5527: о. Зиновій Жегалович в гімн. в Перемишлянах. — ч. 5593: Анна Гнатківська учителька в Лузі лисятицькій. — Теофіль Ліщинський учит. в Добромірці: Константин Мазуренко, учит. в Гушанках; Григорій Клим, учит. в Лозівці і Ободівці. — ч. 6072: Константина Шанковська, учит. в Баймаках. ч. 6130: Михайло Дичкевич, упр. шк. в Перегінєві. — ч. 6239: Стефан Качала, упр. шк. в Ціневі. — ч. 6264: Володимира Вояковська в Богданівці. — ч. 6317: о. Михайло Блозовський в школах всенар. в Підгайцях. — ч. 6198: Стефан Харчук, упр. шк. в Козині. — ч. 6199: Василь Кметь, укіч. богосл. в Станиславчику у Монастирку брідськ. — ч. 6100: Михайлина Береза, Верхола, учит. в Погорільці. — ч. 6570: Ольга Попадюк в Черемхові. — ч. 6336: о. Володимир Соневіцький в Дмухавці, Мазепівці і Грицайці. — ч. 6382: Марія Даниловичівна в Волицеві. — ч. 6099: о. Антін Каштанюк в муж. учит. семин. курсах Рідної Школи у Львові. — ч. 6611: о. Володимир Федусевич в доповн. промисл. школі в Миколаєві н/Дн. — ч. 7531: Тит Долинський в школах в Підвисокім і Вульці. — ч. 7309: о. Михайло Ходань в прив. гімназії ім. маршалка Баденього в Радехові. — ч. 7423: о. Василь Глуховецький в школах в Буцнівці і Сепединках. — ч. 6838: Олена Фанфарова в Вербиці. — ч. 7308: Євген Капій в Бучині. — ч. 2297: Корнелій Марковський, ем. учитель в Беневі для школи в Семиківнях. — ч. 5531: Михайло Кисіля, упр. школи в Раківці. — ч. 5249: Йосиф Сидор, учит. в Кніселі; Бронислава Грицаєва, учит. в Стрілісках старих. — ч. 5164: Євген Ліщинський, упр. шк. в Цвітовій. — ч. 5529: Тарас Думка, ук. богосл. в школах в Купчинцях, Юзефівці і Маріянци. — ч. 5211: Мих. Добротвір, упр. шк. в Клебанівці; Павло Коненко, упр. школи в Коршилівці: Лука Якубовський, упр. шк. в Яцівцях. — ч. 5530: Володимир Дяків, упр. шк. в Соснові. — ч. 5104: Марія Коморовська, учит. в Доброводах; Марія Григоровичівна, учит. в Новиках. — ч. 2880: Володимир Зелик, учит. в Слободі небил. — ч. 5964: о. Тома Бородайкович в І. гімн. в Тернополі. — ч. 4753: Меланія Турянська в шк. в Ракові і Надєві. — ч. 6017: Марія Орісік, учит. в Ра-

ківци. — ч. 6077: Ілля Яцків, укінч. богосл. для шкіл в Луці мал. — ч. 5808: Любомир Давидяк, укінч. богосл. в шк. в Журові і Підмихайлівцях. — ч. 5780: Дмитро Зінко, учит. в Оборотіві. — ч. 3441: о. Андрій Гумніський в шк. в Сороцьку, Митниці і Хоптянці. — ч. 4769: Стефанія Литвинівна, учит. в Супранівці. — ч. 5293: Дмитро Виницький, упр. шк. в Нежухові; Петро Кобат, упр. шк. в Голобутові. — ч. 5429: о. М. Старух в пром. доповн. школі в Бережанах. — ч. 5294: о. д-р Евст. Хомин в пром. школі і прив. учит. семин. в Камінці стр. — ч. 5834: о. Василь Лончина в промисл. доповн. шк. ім. А. Міцкевича і ім. Собіського у Львові; о. Микола Галаянт в пром. доповн. шк. ім. св. Антонія, Львів; о. Ст. Василів в промисл. доповн. шк. ім. Пірамовича, Львів; о. І. Новосад в пром. доповн. шк. ім. Сташца, Львів.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 5621: о. Іван Рудницький, парох в Чертежи, дек. Журавенськ. — ч. 6381: Стефан Павлусь, парохіянин ц. св. П'ятиниць, замешк. на Клепарові. — ч. 6026: Іван і Анна Богачик, господарі з Ободівки, к. Добромірки і Евдокія Кравчук, газдиня з Добромірки, дек. Новосельськ. — ч. 6181: Василь Стельмах, будівничий зі Старих Богородчан; Василь Думенко, війт, Юрій Бігун, Іван Думецько, Стефан Самійлів, Іван Дідоха, комітетові церк.; Стефан Рибак, Іван Раковецький, Михайло Самійлів, Василь Костишин, провізори; Стефан Машібурка, Теодор Кізлів, Василь Дідоха, Василь Думенко с. Стефана, Іван Фреїшин, Микола Бігун, Микола Кравців с. Івана і Микола Раковецький, зі Струтина нижнього. — ч. 6556: Іван Гаврилишин з Надієва к. Ракова, дек. Долинськ. — ч. 6627: Микита і Паранька Королук з Добромірки, дек. Новосельськ. — ч. 6626: Марія Шавель, Андрей і Анастасія Пигель зі Жиравки, дек. Виницьк. — ч. 6791: Константин і Єлена Стебницькі з Микунинця. — ч. 6914: Григорій і Марія Костишин з Ясенівця к. Янівки, дек. Перегінського.

Конкурс на парохії з речинцем 15. лютого 1927 р.

1. Висоцко, дек. Брідського, 2. Ражнів, дек. Брідського, 3. Суходоли, дек. Брідського, 4. Перевозець, дек. Войнилівського, 5. Полоничі, дек. Глинянського, 6. Лозин, дек. Долинського, 7. Вертелка, дек. Залозецького, 8. Кутище, дек. Залозецького, 9. Звижень, дек. Залозецького, 10. Плісняни, дек. Зборівського, 11. Грабівка, дек. Калуського, 12. Стремільче, дек. Лопатинського, 13. Якимів, дек. Миятинського, 14. Пальчинці, дек. Новосельського, 15. Гарбузів, дек. Оліївського, 16. Лопушани, дек. Оліївського, 17. Шили, дек. Новосельського, 18. Ілів, дек. Миколаївського, 19. Манаїв, дек. Оліївського, 20. Тростянець, дек. Оліївського, 21. Лецівка, дек. Перегінського, 22. Вільхівка, дек. Перегінського, 23. Сливки, дек. Перегінськ., 24. Панасівка, дек. Підкаменецьк., 25. Пеняки, дек. Підкаменецьк., 26. Чепелі, дек. Підкамін., 27. Шишківці, дек. Залозецьк., 28. Ра-

тище, дек. Залозецьк., 29. Рівня, дек. Рожнітівськ., 30. Підгородці, дек. Скільськ., 31. Городище, дек. Озірнянськ., 32. Козьова, дек. Скільськ., 33. Коростів, дек. Скільськ., 34. Корчин, дек. Скільськ., 35. Гребенів, дек. Скільськ., 36. Сопіт, дек. Скільськ., 37. Ямельниця, дек. Скільськ., 38. Оравчик, дек. Сколе, 39. Сморже, дек. Тухлянськ., 40. Суходіл, дек. Перегінськ., 41. Трухайів, дек. Любінецького, 42. Білківці, дек. Озірнянськ., 43. Утіховичі, дек. Перемишлянськ., 44. Воля вел., дек. Миколаївск., 45. Красне, дек. Буськ., 46. Кабарівці, дек. Зборівськ., 47. Станиславчик, дек. Лопатинськ., 48. Висипівці, дек. Озірнянськ., 49. Желехів, дек. Миятинськ., 50. Оліїв, дек. Оліївськ., 51. Камінь, дек. Рожніт., 52. Малашівці, дек. Тернопільськ., 53. Дичків, дек. Тернопільськ., 54. Виписки, дек. Унівськ., 55. Добрянки, дек. Щирецьк., 56. Хашованс, дек. Тухлянськ., 57. Яликовате, дек. Тухлянськ., 58. Баличі підгірні, дек. Журавенськ., 59. Межиріче, дек. Жидачівськ., 60. Сушно, дек. Радехівськ., 61. Мединь, дек. Войнилівськ., 62. Липовиця, дек. Перегінськ., 63. Рипянка, дек. Калуськ., 64. Черниця, дек. Підкаменецьк.; 65. Лукавниця нижня, дек. Любінецьк., 66. Гуменець, дек. Щирецьк., 67. Сугрів, 68. Шельпаки, 69. Юнашків.

Львів, дня 22. грудня 1926

Від гр. кат. Митр. Ординаріяту:

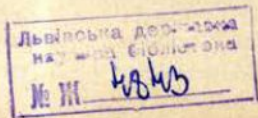
о. Михайло Яцковський,
канцлер.

о. Александер Бачинський,
ген. вікарій.

Померли:

- о. Волянський Іван, парох Дичкова, дня 2. VIII. 1926 р.
 - о. Цицькевич Іван, регістрант 13. IX 1926.
 - о. Кордуба Михайло, парох Сушна, 16. VIII. 1926.
 - о. Редчук Григорій, парох Висиповець, 3. X. 1926.
 - о. Яцишин Петро, парох Рипянки, 3. X. 1926.
 - о. Коржинський Нестор, парох Медині, 7. X. 1926.
 - о. Заячківський Алексій, парох Шельник, 22. XI. 1926.
 - о. Ольш Андрій, парох Сугрова, 30. XI. 1926.
 - о. Прокопович Микола, парох Юнашкова, 7. XII 1926.
 - о. Біленький Семен, катихит у Львові, 21. XII. 1926.
- *Вилучено з архіву архієпископа М. Ж.* 19. IV. 1926
- Душі їх поручається молитвам ОО. Собратів.
- *Вилучено з архіву архієпископа М. Ж.* 21. IV. 1926

0-400

Oplate pocztową uiszczono ryczałtem.

Оплата ричалтова

розпор. Міністерства Почт і Тел.
з 25/5 1923, Ч. 2527/V.

Всч. гр. кат. Уряд парохіяльний

в _____

почта _____

